Premiul „Romanul Istoric al Anului" 2015,
Asociația Scriitorilor Romantici
din Marea Britanie

HAZEL
GAYNOR

FATA DE PE TITANIC

Întoarcerea acasă

ACT și Politon

Bestseller
New York Times
și
USA Today

Premiul „Romanul Istoric al Anului" 2015,
Asociația Scriitorilor Romantici
din Marea Britanie

HAZEL
GAYNOR

FATA DE PE TITANIC

Întoarcerea acasă

ACT și Politon

Bestseller
New York Times
și
USA Today

FATA DE PE TITANIC

Editura ACT și Politon
Str. Înclinată, nr. 129, Sector 5, București, România, C.P. 050202.
Tel: 0723 150 590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.actsipoliton.ro

-

Traducător: **Diana-Maria Trăncuță**
Redactor: **Dana-Ioana Chiriță**
Tehnoredactor: **Teodora Vlădescu**
Coperta: **Marian Iordache**
Copyright Manager: **Andrei Popa**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GAYNOR, HAZEL
Fata de pe Titanic / Hazel Gaynor; trad.: Diana-Maria Trăncuţă. - Bucureşti: ACT şi Politon, 2021
ISBN 978-606-913-819-9
I. Trăncuţă, Diana (trad.)
821.111

Textul cărţii este o ficţiune şi, cu excepţia evenimentelor istorice şi a datelor menţionate în Nota autoarei, orice asemănare cu persoane (fie în viaţă, fie decedate) ori cu instituţii, locuri, obiecte sau evenimente reale reprezintă o pură coincidenţă şi este cu totul neintenţionată.

Hazel Gaynor

FATA DE PE TITANIC

Întoarcerea acasă

Traducere din limba engleză de
Diana-Maria Trăncuță

ACT și Politon
2021

De aceeași autoare, la Editura ACT și Politon

Fata de la Savoy – carte și audiobook

„Un roman frumos, plin de amănunte istorice și de personaje autentice, captivante – mi-a plăcut la nebunie! Hazel Gaynor este o voce nouă și interesantă în domeniul ficțiunii istorice.“

Kate Kerrigan, autoarea romanului Ellis Island

„Povestea noastră e spusă mai departe prin acest roman emoționant.“

Addergoole Titanic Society

„Un mic tezaur de povești de dragoste, cu întorsături neprevăzute spre final.“

Kildare Nationalist

„Neașteptat și captivant. O rememorare înduioșătoare și profundă a uneia dintre cele mai dăinuitoare povești. Perfectă pentru pasionații de ficțiune istorică sau romane de dragoste.“

The Modern Woman’s Survival Guide

„Autoarea a recreat atât de pătrunzător sentimentul tragediei și a dat viață unor personaje atât de profunde și de calde... Garantăm că nu veți putea lăsa cartea din mână.“

MummyPages.ie

Această carte este dedicată memoriei celor paisprezece oameni din Grupul Addergoole și tuturor celor care și-au pierdut viața pe Titanic, în 15 aprilie 1912.

De la începuturile timpului, așa dezastru nu s-a mai cunoscut,
O mie cinci sute de trupuri aruncate în vâltoarea valurilor.
Ah! Pierderea Titanicului e deplânsă în fiecare ținut
Și povestea lui are să fie spusă cu tristețe până la sfârșitul veacurilor.

Extras dintr-o poezie de Mitchell O'Grady, publicată în *Connaught Telegraph*, 25 mai 1912

Și cum vasul elegant se ridica pe valuri,
Înalt, grațios și viu în culoare,
La fel și aisbergul creștea din umbrele tăcute în depărtare.

Extras din poezia „Convergența celor doi", de Thomas Hardy, 1912

CUPRINS

PARTEA I

„Către Dorothy Gibson, Carpathia: Am să fiu îngrijorată de moarte, până când am să primesc vești de la tine. Ce agonie îngrozitoare! Julie.“

Marconigramă trimisă de Julie [Jules E. Brutalom], din New York via Cape Cod, către domnișoara Dorothy Gibson, de pe Titanic, în 16 aprilie 1912.

CAPITOLUL 1

Comitatul Mayo, Irlanda, 10 aprilie 1912

Maggie Murphy ședea singură și neobservată pe treptele căsuței din piatră cu acoperiș de paie pe care trei generații din familia ei o numiseră „acasă". Își răsuci o buclă voluminoasă, șatenă pe degetul arătător, așa cum făcea când era neliniștită, uitându-se la cerul de deasupra munților. Răsăreau zorii zilei pe care o așteptase cu groază.

Mijind ochii, altfel mari și albaștri, în lumina orbitoare a soarelui dimineții, își strânse brațele în jurul trupului ca să se încălzească, privind-o în tăcere pe prietena ei, Peggy Madden. Hohotele de râs ale lui Peggy erau purtate prin aer de briza ușoară, în timp ce ea culegea frenetic câte o mână plină de flori de cireș și, chicotind ca o școlăriță, le arunca prin aer. Petalele albe și roz pal se răsfirau peste capul vărului său, Jack, și peste cel al soției sale, Maura, pe care îi prinsese cu puțin timp în urmă sărutându-se sub unul dintre copaci.

— La fel ca în ziua nunții tale, Maura! strigă ea. Avem atâtea confetti aici, încât am putea fi toate mirese, ca să ne sărutăm și noi.

Cele două femei râseră. Un pic mai departe, Maggie se zgribuli în aerul rece al dimineții, întrebându-se cum de puteau fi ceilalți atât de relaxați, când inima ei era atât de împovărată și de tulburată.

Nebăgată în seamă, continuă să-i privească o vreme pe tovarășii ei de drum. Peggy se juca acum cu noua pălărie pe care și-o cumpărase special pentru călătoria în America. („Peggy Madden va sosi în America așa cum intenționează să trăiască printre americani: ca o doamnă cu stil", afirmase ea.) Între timp, Maura își puse mâna pe burtă cu un gest protector. Mai avea câteva luni până să nască, dar burta îi era deja mare și umflată. Maggie era fascinată de asta, de faptul că în interiorul femeii creștea o ființă umană adevărată. Se întreba cum avea să se descurce Maura în lunga lor călătorie. Auzise discuții despre greutățile și stresul la care îi poate supune pe oameni traversarea Atlanticului și era sigură că voiajul nu era o idee bună pentru o femeie care purta în pântec un copil. În urmă cu câteva zile, își exprimase îngrijorarea de față cu mătușa Kathleen.

— Îți zic eu că nu trebuie să-ți faci griji pentru Maura Brennan, răspunsese Kathleen, alungând temerile naive ale lui Maggie. A traversat

oceanul de mai multe ori decât o vor face vreodată majoritatea bărbaților și n-are importanță că e gravidă. În orice caz, navigăm pe Titanic, cel mai mare vas din lume. Nu se poate scufunda, să știi. Nu există leagăn mai bun pentru un bebeluș.

Cuvintele mătușii sale nu o liniștiseră cu adevărat pe Maggie, la fel cum nu reușiseră nici reclamele din *Western People*, pe care Peggy insistase să i le arate ei și lui Katie Kenny, în săptămânile care trecuseră:

— Uitați, fetelor, se entuziasma ea din timp în timp, ghemuindu-se pe iarbă între celelalte două prietene, pe malul lacului, și vârându-le sub nas niște pagini din ziarul local. Așa-i că e minunat? Fiți atente ce scrie: „Regele oceanului, Titanic, cel mai frumos vapor cu aburi, cu peste 45 000 de tone de oțel și elice cu trei pale.“ Vă vine să credeți că vom călători cu *asta*? Scrie aici că e mai înalt decât Nephin Mor și că există o chiuvetă în fiecare cabină, chiar și la clasa a III-a!

Înflăcărarea lui Peggy în privința călătoriei spre America și a extravagantului vas la bordul căruia urmau să urce era greu de ignorat. Maggie știa că, dintre cei paisprezece care aveau să părăsească mica lor parohie în acea dimineață, majoritatea nu mai merseseră niciodată cu trenul sau vaporul. Îi trecu prin cap că, dacă această călătorie ar fi fost dus-întors, mulți dintre ei ar fi fost încântați de drumul pe care porneau. Însă cei mai mulți – printre care și ea – intuiau că, probabil, era ultima oară când aveau să mai vadă soarele răsărind deasupra caselor din Ballysheen. Gândul acela întuneca inimile multora; iar perspectiva plecării din locul de baștină și traversării Atlanticului spre o viață nouă în Chicago umplea inima lui Maggie cu amărăciune. Cuprinsă de o spaimă bruscă, simți un gol în stomac. Nu putuse face sau spune nimic, ca să schimbe împrejurările. După moartea mamei sale (singurul părinte pe care-l mai avusese în viață) în iarna ce tocmai se încheiase, mătușa Kathleen revenise în Irlanda, ca tutore al lui Maggie. Apoi se făcuseră pregătiri rapide, pentru ca și ea să plece în America la primăvară, alături de mătușa sa. Soarta ei era pecetluită, în ciuda inimii sale îndurerate, a îndoielilor și a grijilor care îi goneau prin minte.

Pentru că nu voia să strice bucuria lui Peggy și fiindcă era pe deplin conștientă că mătușa Kathleen cea pragmatică nu avea timp pentru filozofiile prostești și grijile neîntemeiate ale puștoaicelor, nu-și mărturisise îngrijorările și neliniștile nimănui – nici măcar seara trecută, când Joe Kenny îi citise în frunze de ceai surorii lui, Katie, și-o prevenise că are să se înece.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joseph Kenny, nu-mi spune mie chestii d-astea, idiotule, șuierase Katie către el, sperând că Maggie nu-i auzea. Mai ales în fața lui Maggie, care oricum e speriată!

Dar, din locul unde ședea, pe putineiul din colțul bucătăriei lui Kenny, Maggie *auzise*. Și își dorea să n-o fi făcut.

Lui Maggie îi era tare drag de Peggy și de Katie. Erau surorile pe care nu le avusese niciodată și o alina gândul că, alături de alți unsprezece oameni din parohie, ele aveau să pornească împreună spre America: Peggy, ca să meargă la verișoara ei, în St. Louis, Missouri; iar Katie, la sora sa, Catherine, în New York.

Peggy Madden contrabalansa perfect firea contemplativă și chibzuită a lui Maggie, fiind renumită pentru simțul umorului și ideile ei frivole. I se dusese vestea și pentru înfățișarea frumoasă, chipul atrăgător în formă de inimă, părul blond lung și buzele cărnoase, rozalii, care păreau să le placă în mod special băieților. Maggie era ușor invidioasă când privea părul lui Peggy, pe care aceasta îl lăsa să-i cadă liber pe umeri ori de câte ori avea ocazia. Maggie se încrunta adesea în oglindă la cârlionții ei rebeli, șateni, care abia dacă îi atingeau umerii, periindu-i și pieptănându-i în încercarea de a-i face să stea netezi și drepți ca părul lui Peggy. Dar n-o ascultau niciodată.

Katie Kenny era o fată cu ochi albaștri și obraji îmbujorați, cunoscută în parohie pentru că lucra la magazinul O'Donoghue. Se făcea plăcută prin firea ei grijulie și blândă. Maggie știa cât de dor îi era lui Katie de sora ei Catherine (care stătuse în America în ultimii trei ani) și cât era de nerăbdătoare s-o vadă cât mai curând.

Deși nu le împărtășea optimismul, lui Maggie îi plăcea să asculte fanteziile romantice ale prietenelor sale despre călătoria în America, unde își imaginau că le aștepta o viață prosperă și independentă. Tânjeau la stilul de viață american, pe care-l văzuseră la femei ca Maura Brennan și la mătușa lui Maggie, Kathleen Murphy – care tocmai se întorseseră de acolo. Siguranța de sine și atitudinea afișate de aceste femei le inspirau, fără îndoială, pe tinerele provinciale inocente, care adesea le priveau cu gura căscată pe „doamnele americane", șușotind remarci despre pălăriile lor elegante și nasturii strălucitori din alamă.

Din când în când, Maggie se simțea tentată să ia și ea parte la conversațiile pline de zel ale prietenelor, să le împărtășească bucuria și să

viseze la noua viață din America. Însă, în adâncul sufletului, tot ce-și dorea era să rămână în Ballysheen, alături de Séamus.

Hohotele de râs ale celor din jur o readuseră pe Maggie în prezent. Zâmbi în aerul dimineții, în timp ce se uita la Peggy, care-și potrivea pe cap noua și prețioasa ei pălărie. „E la fel de modernă ca pălăriile ce se găsesc în magazinele din St. Louis“, îi spusese fetei vânzătoarea din Crossmolina. Era verde-măslinie, cu boruri largi, o panglică de mătase și ornamente din organza, prinse cu o pană elegantă de păun. Mănușile asortate, verzi-măslinii, erau din piele întoarsă, cu trei nasturi argintii, delicați, la încheietură. Peggy scutură cu grijă firele de praf de pe ele, în timp ce briza care se întețea făcu cireșii zvelți și înfloriți să se legene ușor.

Erau paisprezece copaci în total și străjuiau ulița care ducea de la căsuța de piatră a lui Maggie până la lac. „Paisprezece. Câte unul pentru fiecare călător“, își zise ea. De când era mică, o fascinaseră cireșii, cu florile lor ca bomboanele colorate. Îi plăcea să privească zborul petalelor fragile, ce cădeau pe pământ ca fulgii de zăpadă. În ultimul an, prinsese drag mai ales de-al șaselea copac de pe uliță, pentru că acolo se întâlnea cu Séamus în fiecare miercuri, după ce se întorcea de la piață. Fusese ideea lui și înțelegerea le convenise amândurora. Își aminti de el în clipa asta și se întrebă dacă avea să se răzgândească... Oare, avea să vină s-o vadă pentru ultima oară? Aproape că nu îndrăznea să spere. Închise ochii, ca să-și oprească lacrimile.

— Haide, Maggie, trăsurile sunt gata. A sosit timpul!

Maggie tresări auzind brusc în spatele ei vocea repezită a mătușii Kathleen. Îi sări inima din piept și, pentru un moment, rămase fără suflu. Până aici îi fusese. Deci, chiar avea să plece!...

— Adu-i și pe ceilalți, bine? continuă Kathleen în timp ce-și făcea de lucru, înfășurând în muselină câteva chifle calde încă și așezându-le deasupra valizei, unde putea să ajungă la ele cu ușurință pe parcursul celor câteva ore de mers până în portul Queenstown din comitatul Cork. Și spune-le să se grăbească! Trebuie să ne luăm biletele de vapor din oraș, de la domnul Durcan, și nu vrem să ajungem târziu la gară.

Dornică să-i facă pe plac mătușii sale, ca întotdeauna, Maggie ieși din cadrul îngust al ușii ca să-i anunțe pe ceilalți că sosise vremea plecării. Tremurând în aerul rece al dimineții, își strânse pe umeri șalul verde din

lână și păși peste pisoiul care stătea ghemuit pe preș. Preț de o clipă, îi invidie nepăsarea față de ce se petrecea în jurul lui.

— Și trenul ca trenul... strigă mătușa după ea. Dar mă îndoiesc că vasul ăla uriaș ne va aștepta pe noi.

Maggie întoarse capul în urmă, ca s-o audă mai clar.

Mătușa Kathleen stătea în pragul căsuței, umplând spațiul cu silueta ei masivă. Își ținea mâinile în șold – o postură autoritară pe care și-o lua adesea, chiar și când pălăvrăgea nonșalant cu o prietenă. Fusta ei lungă, neagră, mătura suprafața treptei din piatră, umerii bufanți ai bluzei sale moderne, albe, atingeau lateralele cadrului ușii, iar părul ei des, castaniu, era prins impecabil, în stil american, în jurul chipului ei ascuțit. Lui Maggie i se păru că întrezărește un zâmbet în colțul buzelor subțiri. Mătușa nu era genul de persoană care să exprime prea multe alte emoții în afară de satisfacția pentru o treabă bine făcută, așa că micul ei surâs era oarecum surprinzător.

Pentru mătușa Kathleen și pentru alte două femei – Maura Brennan și Ellen Joyce – care făceau parte din grupul celor paisprezece drumeți, aceasta era o călătorie lipsită de nesiguranțele ce măcinau mintea lui Maggie și de amărăciunea ce-i tulbura sufletul. Pentru ele, era o călătorie înapoi spre căminul lor din America, în aceeași măsură în care era o despărțire de cel din Irlanda. Mătușa ei se întorcea la sora sa și la locuința din Chicago care-i plăcea atât de mult; Maura și Jack Brennan se îndreptau spre rudele lor din Pennsylvania, unde Jack avea speranțe să-și găsească un loc de muncă bun; iar Ellen revenea, cu tot cu zestre, pentru a se căsători cu iubitul ei logodnic. Nu era de mirare că aceste femei își permiteau să râdă fără nicio grijă pe sub ramurile cireșilor înfloriți sau să zâmbească vesel pe treptele casei de la care își luau adio, probabil, pentru totdeauna.

Zâmbetul mătușii se șterse aproape la fel de repede cum apăruse, iar Maggie o văzu întorcându-se în casă cu un foșnet din fustă, ca să aducă și ultimele bagaje.

Maggie o luă șovăielnic spre Peggy și familia Brennan.

— A sosit timpul! anunță ea, sesizând cât de frumoși erau cireșii în lumina dimineții.

Cuvintele sale îi făcură pe ceilalți să se oprească din jocul lor și să intre imediat într-o stare mult mai serioasă. Jack Brennan zise:

— Bine, Maggie, venim imediat.

Ea făcu semn din cap că auzise, apoi se opri să culeagă câteva petale, admirându-le aspectul fragil și inspirându-le parfumul dulce. Le puse absentă în buzunarul hainei și-și văzu de drum. Grăbi pasul, simțindu-și neobișnuit de greoaie ghetele negre și masive, în timp ce le auzea scârțâind pe șistul și pietricelele care formau drumul bătătorit de potcoave de cal ce trecea prin satul lor.

În acea dimineață, Maggie simțea în Ballysheen o încremenire apăsătoare, pe măsură ce trecea din casă-n casă, bătând pe la uși și spunându-le pe un ton scăzut celor dinăuntru că sosise vremea plecării. Parcă satul și toți locuitorii lui trăseseră adânc aer în piept și se temeau să-l dea afară.

Ducându-și treaba la bun sfârșit, se întoarse din drum cu ochii ațintiți la un nor singuratic pe cerul de un albastru pal, care arunca o umbră peste oile ce pășteau pe câmpurile din fața muntelui Nephin Mor. O mână de oameni se aflau deja la lucru, în lanurile din vale. Își imagină mâinile lor, înnegrite de la tăiatul ierbii și semănatul cartofilor. Întipărindu-și în memorie priveliștea din fața ei, Maggie se gândi că, pentru un trecător oarecare, aceasta ar fi părut o banală zi de primăvară dintr-un sătuc obișnuit. Cât de tare s-ar fi înșelat!

Coborându-și apoi privirea, dădu colțul și reveni pe ulița ce ducea spre casa ei.

Iar atunci îl văzu.

CAPITOLUL 2

Southampton, Anglia, 10 aprilie 1912

Harry Walsh se uită pentru ultima oară la reflexia sa din oglinda aflată deasupra șemineului. Sacoul alb apretat, vesta cafenie, pantalonii albaștri din serj, pantofii negri și chipiul cu însemnul companiei White Star Line i se potriveau pe trup și-l făceau să pară cumva mai înalt. Își dăduse părul cu gel aranjându-l după modă, cu cărare pe mijloc, și se bărbierise în mod special pentru această ocazie. Era mulțumit de cum arăta, așa că se întoarse spre mama lui:

— N-arăt chiar așa de rău, când îmi dau silința, nu?

Mama lui era o femeie scundă, subțire, cu un aer de permanentă nemulțumire de sine. Acum se agita în jurul fiului său, scuturându-i firele de praf de pe pantaloni și firele de păr de pe umeri. El îi zâmbi, bucuros de atenția pe care i-o acorda și de privirea-i incontestabil mândră de pe chip: mândria că fiul ei urma să fie însoțitor de bord în prima călătorie a Titanicului, din Southampton și până la New York.

— Nu e rău, scumpule, nu-i rău deloc... pentru un Walsh, răspunse ea, trăgându-l de vestă ca să alunge o cută ușoară și îndreptându-i chipiul. Amintește-ți să muncești din greu, Harry Daniel Walsh, adăugă ea. Și ai grijă de acei pasageri de la clasa a III-a la fel cum ai avea grijă de bogații din familiile Astor și Guggenheim. Săracii, n-or avea ei pălării și pantofi eleganți, dar merită să fie tratați cum se cuvine, auzi tu?

Provenind dintr-o familie cu rădăcini în clasa muncitoare din portul Southampton, Helen Walsh nu-i privea cu ochi buni pe îngâmfații milionari americani și pe vedetele despre care se spunea că se îmbarcau pe Titanic doar pentru a-și găsi parteneri de afaceri sau pentru a avea cu ce să se laude mai apoi la petrecerile extravagante. În orice caz, originile modeste n-o împiedicau să fie o mamă mândră. Era extraordinar de bucuroasă că fiul ei avea să fie unul dintre cei trei sute de însoțitori de bord care urmau să lucreze pe acest vas deja faimos. Găsea o mare plăcere în a le povesti tuturor prietenilor și vecinilor ei despre asta. Deși o parte din ea, amatoare de bârfă și de spionat vecinii, ar fi vrut să știe exact cât de ostentative erau condițiile de la clasa I, era totuși bucuroasă că Harry fusese repartizat la clasa a III-a, să aibă grijă de oamenii de teapa lor.

În ciuda încântării evidente a mamei sale în privința călătoriei fiului ei pe Titanic, intenția lui Harry nu fusese deloc aceea de a lucra pe un astfel de vapor. Inițial, fusese repartizat pe Celtic – o navă ceva mai mică a companiei White Star Line, care ar fi trebuit să plece din Southampton în urmă cu o săptămână. Din cauza grevei minerilor, aceasta fusese ancorată la docuri alături de majoritatea celorlalte nave comerciale. Apoi, cu doar o săptămână în urmă, Harry primise vestea că fusese relocat și urma să se îmbarce pe ruta de întoarcere a Titanicului – cel mai nou vas al aceleiași companii.

Potrivindu-și chipiul pentru ultima oară, Harry se aplecă să-i dea un sărut de rămas-bun mamei sale, care avea obrajii îmbujorați, lucind de sudoare după cât se agitase de colo-colo.

— Te iubesc, mamă. Îți voi da de știre când sosesc la New York. Și spune-i tatei că-i aduc un suvenir. Dacă reușesc să ajung până pe puntea de la clasa I, s-ar putea să fie ceva cât de cât decent, de data asta!

— Sally! strigă mama lui din capul scărilor cu vocea întretăiată de emoție. Fratele tău pleacă. Vino să-i spui „la revedere".

Harry o privi pe sora lui coborând treptele încet și zâmbi când observă că avea ochii roșii și umflați. Își mai luaseră și în alte dăți rămas-bun, însă de data asta, ținând cont de starea de sănătate precară a tatălui lor, despărțirea îi afecta pe amândoi mai mult decât de obicei.

— Deci până la urmă o să-ți fie dor de mine, surioară? glumi el când ea îl strânse în brațe.

— Posibil, zise ea, abia fiind în stare să-l privească în ochi. Puțin.

Se întoarse și îi dădu mamei sale o ultimă îmbrățișare, stând amândoi unul în brațele altuia mai mult decât o făceau de obicei.

— Te iubesc, fiule, zise ea, ștergând cu degetul mare o urmă de pastă de dinți de pe obrazul lui. O să venim în port mai târziu, să ne uităm mai bine la vas și să-ți facem cu mâna.

— O să vă fac și eu cu mâna, zise el zâmbindu-le amândurora și aruncându-și pe umăr micul sac marinăresc.

Apoi ieși din casa îngustă cu verandă, în soarele strălucitor al dimineții.

— La mulți ani, îți spun din nou, scumpule! strigă mama lui în urma sa. O să-ți fac un tort, când revii acasă.

El întoarse capul spre ea și ridică degetul mare în semn că o auzise. Apoi se îndreptă spre chei, fluierând în timp ce pășea.

Helen Walsh închise încetișor ușa în urma lui și își șterse lacrimile care i se rostogoleau pe obraji.

***

În cei 23 de ani din viața lui, Harry Walsh își privise tatăl ducându-se la lucru în port în fiecare zi, cu excepția Crăciunului. Nu-l auzise niciodată să se plângă, să bombăne sau să protesteze, nici măcar atunci când vânturile reci și tăioase care suflau iarna în Solent aproape că-i transformau mâinile în sloiuri de gheață. Păstra amintirea dragă a zilelor când alerga pe dig cu prânzul pe care tatăl lui îl uitase acasă ori când mergea cu el, ținându-l de mână, ca să privească o altă navă mai mare și mai nouă, ce plutea în zare. Pentru familia lui Harry, casa de lângă port nu era doar o locuință, ci un stil de viață. Nu-i de mirare că Harry iubise navele de când era copil. Oceanul fusese chemarea lui.

În ultimii cinci ani, bătrânul Jack Walsh lucrase la construcția noilor docuri White Star Line, care urmau să găzduiască uriașele nave transatlantice. Era mândru de munca lui și nimic nu-i plăcea mai mult decât să stea seara cu fiul său și să-i povestească despre noul și impresionantul port ce se extindea cu fiecare zi.

— Se-ntinde pe *șase hectare*! îi spunea el. Șase! A fost dragat până la *doisprezece metri*!

Era o scală cu care nu mai lucrase niciunul dintre cunoscuții lor, așa că abia reușeau să-și imagineze cum ar fi putut să arate vapoarele ce aveau să vină acolo.

Acum, deși Titanicul stătea ancorat pe cheiurile White Star de aproape o săptămână, Harry încă nu-l văzuse. În ultima vreme, starea de sănătate a tatălui său se înrăutățise, așa că mama lui hotărâse ca toată familia să stea câteva săptămâni în Devonshire, în casa de la țară a surorii ei, până când Jack avea să se simtă mai bine și greva minerilor avea să se sfârșească, aducând după sine șansa unor noi locuri de muncă pentru cei doi bărbați. Harry, sora lui și mama lor se întorseseră în Southampton seara trecută; dar tatăl lor rămăsese în Devon, simțindu-se prea rău pentru a face călătoria de întoarcere. Harry regreta că, după atâția ani de muncă, tatăl lui nu avea ocazia să vadă cea mai mare navă din lume plecând din orașul lui natal. În urmă cu o seară, chiar încercase să-l convingă să se întoarcă odată cu ei în Southampton.

— Nu te mai agita atâta, băiete. Ești la fel de rău ca mama ta, îi spusese bătrânul. O să vin să văd nava la întoarcere. Nu plănuiește să stea ancorată în New York pentru următorii patruzeci de ani, să știi!

Când ajunse în vârful unei coline peste care șerpuia drumul, Harry zări în depărtare înălțându-se spre cer vârfurile negre ale celor patru coșuri de fum ale Titanicului și steagurile roșii ale companiei White Star Line fluturând în soarele strălucitor, în capătul catargelor uluitor de înalte de la proră și pupă. Zâmbi și începu să alerge ușor, cu inima palpitând de bucurie.

După săptămâni întregi de șomaj și de incertitudine, în acea dimineață plutea în oraș o atmosferă de sărbătoare. Când ajunse mai aproape de port, Harry auzi sunet de tobe și trompete de la una dintre fanfarele locale, angajată să întrețină pasagerii de la clasa I câtă vreme își așteptau îmbarcarea. Pălăvrăgelile și strigătele sutelor de oameni care se înghesuiau pe chei deveneau tot mai puternice, pe măsură ce se apropia. Lângă el, pe drum, se auzeau copitele cailor ce aduceau și mai mulți pasageri. Huruitul roților de trăsură îi răsuna în urechi, pe fundalul țipetelor neîncetate ale pescărușilor – singurul sunet familiar dintre toate celelalte. Ajunse la capătul străzii și sesiză că toate zgomotele se contopiseră într-un freamăt de emoție și așteptare.

Apoi se opri în loc. Nimic n-ar fi putut să-l pregătească pe Harry Walsh pentru priveliștea navei acostate în portul Southampton. Nicio reclamă sau descriere n-ar fi putut să cuprindă în cuvinte ceea ce vedea el acum în fața ochilor. Dimensiunea uriașă a vasului îl făcu să încremenească, în timp ce se holba cu o uimire mută. Prora neagră din oțel se înălța spre cer, iar în față, cu litere albe, era inscripționat pe o parte cuvântul TITANIC. Coșurile de fum planau atât de sus deasupra nivelului apei, încât Harry aproape se dezechilibră când trebui să-și lase capul pe spate ca să le poată vedea în întregime. Coca strălucitoare din oțel, rândurile nesfârșite de hublouri și nenumăratele nituri îl fascinau. Nava, ridicându-se deasupra celorlalte ambarcațiuni din port era, pur și simplu, cel mai grozav lucru pe care-l văzuse vreodată. Chiar și grandioasele vapoare Oceanic și New York, ancorate în port din cauza grevei minerilor, păreau niște jucării în prezența mărețului Titanic. Harry și toți ceilalți localnici care se strânseseră pe chei încremeniseră eclipsați de navă. El se simți brusc neînsemnat și de-a dreptul copleșit.

— Așa-i că e o frumusețe?

Harry se întoarse spre vocea din spatele lui.

— Billy Wallace! exclamă bucuros să-și vadă bunul prieten, care avea să facă parte și el din echipajul de pe Titanic.

Îl bătu pe spate și se îmbrățișară călduros.

— E a naibii de nemaipomenită! A naibii de *nemaipomenită*!

— Cu siguranță, încuviință Billy, întinzându-și gâtul să cuprindă cu privirea înălțimea navei. Ce crezi...? Un amic îmi zicea că ar putea să încapă o locomotivă întreagă într-unul dintre acele coșuri de fum și un tramvai supraetajat, în fiecare cazan – și sunt douăzeci și nouă la număr. Închipuie-ți așa ceva!

Cei doi rămaseră nemișcați pentru o clipă, complet vrăjiți. Apoi Harry simți un damf de bere și de tutun venind dinspre prietenul lui:

— Ai fost în The Grapes?

— Doar pentru una mică, recunoscu Billy. Să-mi poarte noroc, știi tu... E jumătate din Southampton în cârciuma aia și se pare că fiecare client de acolo urmează să facă parte din echipajul de pe Titanic. Ca de obicei, câțiva dobitoci au băut încontinuu toată noaptea trecută; mă îndoiesc că sunt conștienți măcar ce zi e, cu atât mai puțin pe ce navă trebuie să urce. Eddie Collins clar n-o să plece în călătoria asta, îți zic sigur, fiindcă zace pe-o masă în capătul separeului. Arthur Smith mi-a zis că nu l-a văzut mișcându-se de ore întregi.

— Eddie Collins? întrebă Harry neîncrezător. Dar el nici măcar nu bea bere.

— Păi, se pare că acum bea. Și se pricepe de minune, din ce-am auzit.

Râseră amândoi.

— În fine, nu putem sta aici să ne holbăm toată ziua, continuă Billy, împingându-l ușor de la spate pe prietenul său. Or mai fi câțiva idioți care sprijină tejgheaua, dar căpitanului Smith nu-i va plăcea să primească pe vasul *lui* pe cineva care se prezintă la datorie beat sau întârziat. Haide!

Cei doi își făcură loc prin mulțime dând din coate, însă neputând să-și ia ochii de la nava impresionantă, în timp ce se îndreptau spre punctul de întâlnire al echipajului. În jurul vaporului era o mare agitație. Cărăușii ridicau pe umeri saci poștali grei și traversau cu ei pasarelele ce legau temporar vasul de chei, trecând pe sub bărcile albe de salvare ce se legănau ușor în bătaia vântului. Pasagerii ședeau pe grămezile de bagaje și lăzi, ținându-și pălăriile în poală și pardesiele atârnate lejer pe braț, împărțind

câte o țigară, jucând cărți sau discutând despre călătoria ce avea să înceapă. Un gornist singuratic ședea pe dig și cânta mai mult pentru sine. Hamalii fumau și glumeau, în timp ce așteptau să încarce bagajele călătorilor. Șapte sau opt oameni instalau pe chei partea de jos a pasarelei pentru pasageri, în vreme ce alții, aflați pe vas, se aplecaseră peste o trapă mare, pătrată, aflată la câțiva metri deasupra apei, dându-le indicații celor de jos și trăgând de frânghii pentru a fixa pasarela în partea de sus. Funcționarii portuari și polițiștii inspectau lămpile de semnalizare, notându-și diverse observații în formularele importante din mapele lor. Era o priveliște haotică, dar cumva organizată în aparenta nebunie generală.

La punctul de întâlnire al echipajului, cei doi prieteni se așezară la coadă, în spatele altora ca ei. Majoritatea chipurilor le erau cunoscute – prieteni și vecini, tineri și bătrâni, care se salutau cu un gest din cap sau schimbau o îmbrățișare prietenească. Pentru unii, era ultima oară în cariera lor, înainte de pensionare, când se mai îmbarcau pe un vas; pentru alții, aceasta era prima călătorie transatlantică. Însă toți împărtășeau sentimentul de ușurare că aveau de lucru din nou, precum și bucuria nerostită de a naviga pe cea mai mare și mai luxoasă navă construită vreodată.

În fața cozii, câțiva ofițeri de pe Titanic cercetau actele echipajului. Harry semnă pe lista de îmbarcare, notând și detaliile precedentului său job: „Majestic, 1911, Însoțitor Clasa I“. Ofițerul secund Lightoller îi înmână insigna de însoțitor de bord, în timp ce înscria datele lui Harry în Registrul Echipajului.

— Să fie purtată în permanență, pentru ca pasagerii să-l poată identifica pe stewardul căruia i s-ar putea adresa cu o rugăminte sau o plângere, mormăi Lightoller cu un aer impersonal, fără să-și ridice privirea spre omul către care transmitea indicația.

Harry își studie insigna, admirând baza de cupru cu steaua de metal ieșită în relief, ce afișa numărul 23.

— Ce potriveală, zise el când insigna îi fu prinsă de brațul drept cu un elastic pe care observă că era brodat și stindardul roșu, în forma cozii de rândunică, al companiei White Star Line. Chiar asta e vârsta mea. Astăzi împlinesc 23 de ani.

— Nu mai spune, replică Lightoller amuzat, fără să-și ia privirea din documente. La mulți ani. Următorul!

Harry își ridică sacul în spinare și se îndreptă spre pasarela care ducea pe puntea de la clasa a III-a. Se întoarse spre Billy, care fusese repartizat la clasa I.

— Ne vedem la New York, amice! spuse el conștient de faptul că, date fiind dimensiunile navei, era puțin probabil ca ei să se întâlnească la bord.

— Da. Ne vedem acolo. Desigur, tu vei ajunge la destinație puțin mai târziu decât noi, ceilalți, aflându-te jos, la clasa a III-a, îl necăji Billy.

— Hai, valea!

Râzând, cei doi prieteni se despărțiră. Harry scoase harta vasului, care îi fusese înmânată la îmbarcare, o despături și porni să-și caute cabina de pe puntea E.

La fel ca pentru majoritatea membrilor echipajului, cabina lui Harry era poziționată pe culoarul principal, care se întindea pe toată lungimea navei. Știa de pe alte vapoare pe care lucrase anterior că, prin tradiție, acest culoar era supranumit Scotland Road – după strada berăriilor din Liverpool, bine cunoscută marinarilor și muncitorilor din port. Iar în momentul acela, zeci de oameni se foiau pe culoarul nesfârșit: bucătari, însoțitori de bord, ospătari, spălători de vase, oameni de serviciu și magazioneri. Nava era plină de freamăt, cei de la aprovizionare deja munceau din greu în bucătării pregătind prânzul și cina, iar ajutoarele de pe punte frecau și măturau podelele neîncetat ca să se asigure că erau imaculate pentru pasagerii care urmau să urce la bord. În acea dimineață, fiecare om era cuprins de-o hărnicie înflăcărată și de un neostoit simț al datoriei.

După ce-o luă de câteva ori într-o direcție greșită și rată câteva scări de acces, Harry își găsi în cele din urmă cabina. Privi printre șirurile de paturi suprapuse din fier, rânduite în încăperea spațioasă, mobilată simplu, și își puse sacul pe unul dintre cele două paturi rămase fără ocupant. Alese patul de jos, pentru că cel de sus părea să găzduiască o valiză și un palton. Își așeză sacul lângă pernă și stătu locului pentru o clipă ca să spună în gând o rugăciune scurtă, așa cum făcea mereu înainte de o călătorie.

Când începu îmbarcarea pentru pasagerii de la clasele a III-a și a II-a (călătorilor de la clasa I fiindu-le acordat privilegiul de a mai fi așteptați o vreme), echipajul fu chemat la post. Harry se ridică imediat, bucuros că avea șansa să înceapă îndatoririle pentru care se pregătise.

Trecând prin labirintul de coridoare, pasaje și scări de pe puntea E, învățând rapid să se orienteze, se descurcă să conducă pasagerii spre

cabinele lor. Îl bucura să le audă exclamațiile de uimire și comentariile când intrau în Sala Mare, mobilată cu bun-gust, și apoi în cabinele lor, care, deși simple și funcționale, erau la un standard mai înalt decât cunoscuseră vreodată cei mai mulți pasageri de la clasa a III-a.

La un moment dat, reîntorcându-se la pasarelă, auzi vocile ridicate ale câtorva persoane cărora nu li se permitea accesul pe navă, deoarece își pierduseră biletele sau nu trecuseră de controlul sanitar. Unii erau pur și simplu prea beți după orele petrecute în berăriile locale, așa că erau întorși din drum și trimiși la birourile White Star pentru a-și schimba data biletului în vederea altui voiaj, primind indicații serioase de a-și veni în fire înainte să încerce să se îmbarce pe următorul vas. „Ce oroare, se gândi Harry, să plănuiești din vreme această călătorie și acum, aflat în fața navei, să nu poți urca la bord.“ Nu-i părea rău de bețivi, ci de cei care fuseseră întorși din drum din cauza problemelor medicale.

La ora 12.00, steagul albastru fu ridicat pe catarg, pentru a indica „plecarea iminentă“. Urcând cele trei rânduri de scări până la puntea de promenadă ca să privească portul pentru ultima oară, Harry simți din nou anvergura navei. Aflat la doisprezece metri deasupra cheiului chiar dacă nu urcase decât până la jumătatea navei, Harry se aplecă peste bord. În fiecare direcție, cât vedea cu ochii, era înconjurat de un zid negru de oțel. Vedea de sus acoperișurile clădirilor de pe mal, iar oamenii rămași pe uscat îi păreau niște miniaturi.

— N-ar fi prea folositor să ai frică de înălțime, așa-i?

Se întoarse spre dreapta lui și văzu alături un băiat cu chip copilăros și cu încheieturile degetelor albe de la cât de tare se ținuse de parapet. Harry râse:

— Cu siguranță, n-ar fi. Vasul ăsta e cu totul special. Chiar e.

Se uită mai atent la tânăr, părându-i-se cunoscut, și-l întrebă:

— Ești prima oară pe un vapor?

— Da, recunoscu băiatul.

Harry zâmbi, amintindu-și cum se simțise prima oară când traversase Atlanticul:

— Să te bucuri de asta!

— Așa intenționez.

— Harry e numele meu, adăugă el, întinzând mâna. Harry Walsh.

— Eu sunt Will, răspunse băiatul, strângând ferm mâna lui Harry. Will Johnson.

Cu ultimii pasageri și ultimele provizii la bord, la ora 12:15 fluierele cu trei supape șuierară de trei ori, ecoul lor grav răsunând peste clădirile de pe chei. Parâmele de acostare fură dezlegate și micuțele remorchere, ce arătau ca niște furnici agitate pe lângă uriașul Titanic, aruncară fum negru pe coșuri în timp ce-și porniră motoarele ca să întoarcă nava cu botul în larg.

Harry observă grupurile de gură-cască ce se răsfiraseră de-a lungul cheiului, unii scoțând capul pe ferestrele clădirilor din port și ale birourilor White Star Line, mulți fluturându-și batistele albe și scoțându-și pălăriile ca un ultim rămas-bun către familiile și prietenii lor care se îngrămădeau pe punte, lângă balustradele de la babord. Harry știa că unii călători erau convinși că nu aveau să se mai întoarcă vreodată pe acest țărm, fapt ce făcea scena și mai zguduitoare. Căută chipul mamei și al surorii sale în mulțime, dar nu le văzu. Îl străfulgeră gândul că niciodată nu-și dorise mai mult decât acum să le vadă fața.

În timp ce fanfara cânta un marș triumfal, motoarele fură puse în funcțiune, trimițând un cutremur către punțile inferioare. Cele trei elice uriașe prinseră viață, învolburând apa într-un vârtej spumegător. Inima lui Harry bătea să-i spargă pieptul și ritmul ei era, parcă, în armonie cu cel al strașnicelor motoare de pe vapor.

Titanicul pornise la drum.

CAPITOLUL 3

Comitatul Mayo, Irlanda, 1912

Într-o seară senină și rece de ianuarie, Séamus Doyle o întrebase pentru prima oară pe Maggie Murphy dacă vrea să danseze cu el. Erau invitați la nunta lui Jack și a Maurei Brennan, iar ea ieșise afară să ia o gură de aer proaspăt, pentru că, de la atâta agitație, înăuntru se făcuse zăpușeală și se simțea transpirația. Tocmai admira cerul orbitor de înstelat, pe care totuși nu se vedea luna, când el apăruse, ca de nicăieri, lângă ea.

— Maggie Murphy, zisese el cu o urmă palpabilă de emoție în glas, întinzându-i mâna aspră. Ai vrea să dansezi cu mine?

Era prima nuntă la care mergea Maggie și, chiar dacă avea să participe la multe altele de-a lungul vieții, pe aceasta avea să-i fie imposibil s-o uite – datorită acelui cer extraordinar și invitației neașteptate la dans.

Tocmai împlinise 16 ani la acea vreme și deja i se părea că îl iubește pe Séamus aproape de-o viață. El avea 19 – era fiu de muncitor și nepot de muncitor, fiind el însuși muncitor. O timiditate paralizantă îl definea, fiind trăsătura pe care oamenii o observau, în general, la el. Dar nu și Maggie. Ea îi vedea purtarea blândă, pistruii de pe brațele goale, genele neobișnuit de lungi, felul cum labele picioarelor i se încovoiau ușor spre interior când pășea, cum își lingea buzele când era emoționat și cum își îngrijea tatăl bolnav, fără să se plângă. Remarcase toate acestea de la distanță, fiind ea însăși prea timidă ca să recunoască sentimentele pe care le nutrea pentru acest tânăr discret.

Ziua acelei nunți adusese cu ea câțiva fulgi de zăpadă și un vânt puternic, rudele și prietenii sosind din satele învecinate ca să ia parte la petrecere până târziu în noapte. Inima lui Maggie tresărise, când îl observase pe Séamus printre ei. Maică-sa îi văzuse imediat roșeața din obraji.

— Arăți la fel cum m-am simțit eu când l-am întâlnit prima oară pe tatăl tău, îi spusese femeia zâmbind la amintirea răposatului ei soț.

Maggie îl știa pe Séamus de la școală și de la liturghia din biserica parohiei. Dintotdeauna, îl căutase din ochi în fiecare miercuri la piață și la târgurile de vară. Știa că el străbate mereu pe jos cei cinci kilometri de acasă până în Ballysheen, fiindcă tatăl lui nu-și permite să cumpere un măgar și o căruță. Știa că el vinde oi la târg și apoi duce lâna la magazinul

Foxford Mills. Mai știa și că se pricepe să cânte la acordeon. Și își amintea că, odată, fusese cel mai rapid călăreț de la cursele de pe câmpul lui Michael Philbin. Știa totul despre Séamus și se întreba adesea dacă el o observase măcar.

Cât se avântase inima ei, când dansaseră împreună în seara aceea! Tot corpul parcă i se înălțase odată cu muzica amețitoare, făcând piruete până-n grindă, în ritmul bătăilor din picior, al aplauzelor și al tobelor irlandeze, în timp ce Séamus conducea dansul cu stângăcie. Din clipa aceea, își dorise ca el să nu mai plece vreodată de lângă ea.

Și iată că se împlinea exact un an de când dansaseră prima oară, la nunta soților Brennan, când Maggie își găsise în sfârșit curajul să-i dea vestea de care era ea însăși îngrozită.

— Plec în America, Séamus, îi spusese ea în timp ce jucau cărți lângă șemineu, într-o seară de ianuarie ploioasă și întunecată. Totul e stabilit. Plec cu mătușa Kathleen la Chicago. Peggy Madden, Katie Kenny și familia Brennan vor merge cu noi, împreună cu alții.

Trosnetul și flăcările focului umpluseră tăcerea care se lăsase asupra celor doi tineri. Séamus nu zisese nimic.

— Plecăm la primăvară...

Ploaia se izbea în continuare de ferestre, nemaiauzindu-se niciun alt sunet. Chiar și focul încremenise parcă, pentru un moment.

— Plecăm cu un vapor nou, numit Titanic. Se zice că e cel mai mare, cel mai elegant, cel mai sigur vas care a fost construit vreodată, adăugase ea mai mult ca să rupă tăcerea de nesuportat.

După asta, se simțise ca o proastă. De ce-i spusese așa ceva? Cui îi păsa de navă sau cât era de mare? Astfel de lucruri le interesau pe Peggy Madden și pe Pat Brogan, nu pe ea. Pentru Maggie, vaporul cu care aveau să călătorească era complet nesemnificativ, în realitatea despărțirii ei de Séamus.

El tăcuse în continuare. La un moment dat, mai aruncase în foc o bucată de turbă, din care se răspândise în toată camera un rotocol de fum umed, pământiu.

— Te gândești să vii și tu? adăugase ea ezitant, știind deja răspunsul lui.

El o privise drept în față. Un tânăr cu obrajii îmbujorați de la dogoarea flăcărilor, pe care ea îl adora cu certitudinea necomplicată a tinereții.

— Ah, Maggie, știi că nu pot. Nu, când taică-miu e atât de bolnav. Oricum, n-avem niciun șfanț. N-aș putea niciodată să-mi permit măcar un bilet, darămite două, chiar dacă el ar fi sănătos.

Mai discutaseră și înainte despre perspectiva emigrării, un subiect care apărea adesea în parohie. Séamus avea un frate în Philadelphia, care trimitea acasă cât de mulți bani putea. Dar mama lui murise, iar tatăl era prea bolnav ca să poată călători. Séamus era conștient că o călătorie în America n-avea să facă parte prea curând din planurile lui. Pe de altă parte, soarta lui Maggie era cu totul în mâinile mătușii Kathleen, tutorele ei, care făcuse prima călătorie în America în urmă cu douăzeci de ani și, de-atunci, era complet îndrăgostită de acel loc și de șansele pe care le oferea. Îi scrisese mereu nepoatei sale despre eventualitatea de a veni și ea la Chicago, despre cum America le dădea tinerelor șanse mai bune decât ar fi avut vreodată în Irlanda. Dintr-un motiv sau altul, Maggie nu reușise niciodată să plece. De data asta, era altceva. În absența părinților, a bunicilor sau a unor frați care să aibă grijă de fată în Irlanda, mătușa Kathleen hotărâse: Maggie avea să vină cu ea la Chicago în primăvară, chiar dacă asta i-ar fi frânt tinerei inima. Și, odată ce-și punea ceva în minte, Kathleen Murphy nu se mai răzgândea.

— Ce putem face, Séamus?

Vocea lui Maggie tremurase în clipa aceea, de frustrare și de disperare.

— Ce putem face, dacă eu nu pot rămâne și tu nu poți pleca...?

Ochii ei se umpluseră de lacrimi în care flăcările se oglindeau.

— Nu știu, Maggie, chiar nu știu.

Séamus oftase, așezând cărțile de joc pe marginea șemineului înainte de a se ridica. Părea atât de înalt, în căsuța lui Maggie și a lui Kathleen – cu capul aproape ajungând până la grinzi.

— Ai putea să-mi scrii, sugerase el. Te pricepi la vorbe și la scris, iar mie o să-mi facă plăcere să citesc despre pățaniile tale. Ai putea să așterni pe hârtie toate istoriile pe care o să le trăiești acolo. Poți chiar să ții și un jurnal despre călătoria ta.

Maggie știa că amândoi aveau în față o situație imposibilă. Soarta lor era modelată nu de propriile decizii, ci de viață, de afaceri și de politicile altora, niște lucruri pe care erau prea tineri să le înțeleagă.

— Și, dacă-ți scriu, trebuie să-mi răspunzi la scrisori, Séamus Doyle. Trebuie neapărat! Altfel, cum voi ști ceva despre tine, în anii ce vor veni?

Se ridicase atunci, lăsându-l să-și încolăcească brațele puternice în jurul ei, și își sprijinise capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile inimii.

— O să încerc, Maggie. Dar eu nu mă pricep la cuvinte, știi asta.

Privind flăcările din șemineu peste umărul lui Maggie, Séamus își dorise cu disperare ca viața lor să fi fost alta.

— Poate... o s-o rog pe mătușa Bridie să mă ajute, adăugase el după ce reflectase preț de o clipă.

Maggie se desprinsese din îmbrățișarea lui și îl privise cu seriozitate:

— Da, asta să faci. S-o rogi pe Bridie să te ajute cu scrisorile, pentru că nu știu ce-o să mă fac, dacă nu primesc vești de la tine. Îmi promiți că vei face asta?

— Promit.

Mai rămăseseră strâns îmbrățișați lângă șemineu o vreme, până când mătușa Kathleen intrase în casă și-i atrăsese atenția lui Séamus că se întuneca și era timpul să se întoarcă acasă, la tatăl lui.

În următoarele zile, săptămâni și luni, Maggie și Séamus nu mai vorbiră despre iminenta ei călătorie în America, ci continuară să se vadă ca de obicei, întâlnindu-se sub al șaselea cireș, miercurea, după piață. Îi preocupau mai mult Legea Autonomiei, semănatul cartofilor, seceratul ierbii, hocheiul pe iarbă și Liga Galică. Priviră zăpada topindu-se pe culmile munților, mugurii trezindu-se la viață în cireși, apoi mieii zburdând pe câmpii. Maggie se bucurase mereu de toate aceste mici evenimente previzibile, sezoniere, ce marcau trecerea timpului mai bine decât orice calendar. Acum, însă, ritmul firesc al naturii – pe care-l observa în fiecare fulg de nea topit, în fiecare frunză înmugurită – îi aducea pe ea și pe ceilalți treisprezece locuitori ai micii lor comunități mai aproape de ziua în care aveau să plece din Ballysheen; mai aproape de ziua în care ea urma să plece de lângă Séamus.

Își spuseseră adio duminica trecută, în biserică, după ultima liturghie la care mai participa și grupul celor hotărâți să plece.

— N-o să vin la niciun praznic, Maggie, o prevenise el știind despre tradițiile americane și planurile făcute de cei paisprezece pentru următoarele seri, în care aveau să petreacă acompaniați de muzică și băutură, alături de rudele ce rămâneau acasă. N-o să te jelesc, câtă vreme nu ești moartă într-un coșciug, pe masă. Așa că îmi iau de pe acum rămas-bun.

După asta, el îi pusese în palmă un șirag de mătănii și-un pieptănaș argintiu și-i promisese că are să-i scrie.

— Iar când ai să te întorci, Maggie Murphy, am să te aștept sub copacul nostru.

***

Exact acolo stătea Séamus și acum, în dimineața plecării – sub cel de-al șaselea cireș înflorit.

Maggie observă cum un zâmbet timid și trist îi apăru pe buze, când ea icni surprinsă și își duse mâna la piept, la vederea lui. Păși spre el zăpăcită, abia zărind cu colțul ochiului trăsurile pe lângă care trecea și caii ce-și vârau botul în traista legată la gât, lovind nerăbdători cu copita în pământ.

— Ai venit, se auzi vocea ei ca o șoaptă, în vreme ce mâinile îi tremurau când le întinse să le strângă pe-ale lui. Ai venit...

Rămaseră cu ochii ațintiți unul la altul, privindu-se nemișcați, neștiind niciunul ce să spună.

— Da, Maggie. Am venit. Dar n-o să-ți spun din nou adio. Doar am vrut să-ți dau asta.

Séamus îi întinse un pachet mic, înfășurat în hârtie maro și legat simplu cu o sfoară zdrențuită.

Ea îl răsuci în palmă:

— Ce e?

— Sunt scrisorile mele, Maggie.

Îl privi fără să înțeleagă, cu lacrimile înțepându-i ochii.

— Sunt scrisorile mele pentru tine, pentru când vei ajunge în America. Le-am scris în ultima vreme, știi, în serile mai liniștite, când eram liber. Am rugat-o pe Bridie să mă ajute. Nu știam sigur cât durează să ajungă o scrisoare în America. M-am gândit că, în felul ăsta, le poți reciti ori de câte ori vrei – și nu mai trebuie să aștepți poștașul.

Cântatul unui cocoș răsună brusc în apropiere și-l făcu pe unul dintre cai să se agite. Legăturile din metal de pe hamuri zăngăniră zgomotos pe coastele lui zdravene, până ce vizitiul îl mângâie pe spinare și-l potoli.

— Dar Séamus, eu...

Maggie fu cuprinsă de emoții. Toată disperarea, toată îngrijorarea înăbușită și toată nesiguranța stârnită de călătoria care avea să înceapă o

copleșiră subit. Lăsă lacrimile să-i curgă pe obraji, în timp ce strângea la piept pachetul cu scrisori.

— Iar când ai de gând să te întorci acasă, să-mi scrii și să mă anunți, continuă Séamus, strângând-o de umeri pe Maggie, ca să-și întipărească mai bine cuvintele în mintea ei. O să te-aștept aici, ca de obicei. În fiecare miercuri, după piață. O să te-aștept, Maggie Murphy.

Făcu o pauză, îndreptându-și spatele, și trase adânc aer în piept:

— O să te întorci într-o bună zi, nu-i așa? Și o să fii din nou fata pe care o știu eu? Aceeași Maggie Murphy? Fata care s-a întors acasă.

— Sper, Séamus Doyle. Așa sper.

Se îmbrățișară tandru pentru ultima oară, printre petalele ce se scuturau din copaci. Era, în acea dimineață, una dintre multele îmbrățișări din micul lor sat, din casele învecinate. În pragul fiecărei uși se rosteau promisiuni, se făceau legăminte și se mărturiseau sentimente de iubire. Mamele plângeau plecarea fiilor și fiicelor, surorile își îmbrățișau surorile, frații strângeau mâinile fraților, prietenii se despărțeau de prieteni și vecinii, de vecini.

Kathleen Murphy observa aceste scene înduioșătoare, în timp ce stătea în fața casei sale. Privi fix un păianjen aflat în tocul ușii, întrebându-se cât trăise el printre crăpăturile din lemn, pe care ea nu le remarcase până acum. Se întrebă cât de mult își va aduce aminte de această casă, de parohia lor, conștientă că – având-o pe Maggie în America, alături de ea – va avea tot mai puține motive să se mai întoarcă pe-aici. Se întrebă dacă, peste ani, cei care aveau să locuiască în această casă vor fi auzit vreodată de numele lor – Maggie și Kathleen Murphy; dacă vor ști că ele și încă alți doisprezece localnici plecaseră din acest sătuc, într-o dimineață liniștită de primăvară, în căutarea unei vieți mai bune.

Când ultimul bagaj fu încărcat în trăsură, cei paisprezece călători își ocupară locurile. Strângând încă la piept pachetul de scrisori, Maggie urcă ultima, așezându-se în ultima trăsură, lângă mătușa Kathleen. Preotul îi binecuvântă și el pentru ultima oară, stropind în urma lor cu apă sfințită și rostind o rugăciune. Vizitiii smuciră hățurile. Caii și măgarii se puseră în mișcare, hamurile se întinseră și cele paisprezece suflete se clătinară la unison, când trăsurile o luară încet din loc.

CAPITOLUL 4

Chicago, 15 aprilie 1982

Grace Butler își strânse părul lung, castaniu, ținându-l lejer cu mâna într-o parte, în timp ce se apleca să sufle în cele douăzeci și una de lumânări de pe tortul ei aniversar. Flăcările vii se legănară într-o armonie hipnotizantă, în timp ce o briză ușoară pătrundea prin fereastra deschisă a bucătăriei. Unduirea lor îi aminti de lanurile de porumb din verile târzii, de la mica lor fermă. „Un ultim dans, înainte de seceriș“, cu asta le asemuise tatăl ei într-o seară de august, în timp ce stăteau amândoi sprijiniți de vechea poartă și priveau minunatul asfințit ce transforma lanul într-o întindere orbitoare de aur lichid. *Un ultim dans*.

Fiind un om tăcut, această remarcă neașteptat de frumoasă îi rămăsese în minte de atunci. Își aminti cuvintele lui acum, când suflă în lumânări; își aminti de *el*, în timp ce micul grup de prieteni și rude care se adunase în bucătăria mamei sale cânta „La mulți ani“ și aplauda cu iubire și admirație o fată care ajunsese la maturitate; o fată care în urmă cu doi ani se întorsese în acest cămin modest ca să-și îngroape tatăl, pe care îl adora.

Până la acea lovitură sumbră, viața fusese satisfăcător de previzibilă pentru Grace; sigură și banală. Avusese o copilărie fericită, jucându-se pe pășuni cu fratele ei geamăn, Art, și cu copiii de la celelalte mici ferme din jurul casei lor, situată în valea Râului Illinois. Avea amintiri plăcute despre zilele de vară leneșe, pe care și le petrecea bălăcindu-se cu picioarele goale în pârâurile reci, trecându-și degetele prin apele cristaline ale râurilor care curgeau prin jurul fermei, prinzând ghidrini și zglăvoace într-un borcan cu rol de acvariu, mâncând caprifoi și frecându-și pișcăturile de urzici cu frunze mari și plate de măcriș, pe care natura ingenioasă le făcea să crească mereu prin apropiere.

Râurile care șerpuiau și se încrucișau de-a lungul satelor – curgând alene vara și violente după ploile și zăpezile din iarnă – făceau parte din viața lui Grace, la fel cum făceau parte din peisaj. De când se știa, fusese atrasă în mod curios de apă; fermecată la vederea ei, alinată de clipocitul ei și intrigată de pericolele și misterele pe care le ascunde. Grace știa că, dincolo de suprafața transparentă și ademenitoare, se găseau vârtejuri periculoase și curenți înșelători, cărora nici măcar un înotător puternic ca ea nu li s-ar fi

putut împotrivi. De aceea, respecta apa și niciodată nu-i bagateliza forța, admirându-i frumusețea cu precauție.

Tatăl ei îi spusese cândva că apa are o memorie a ei: că fiecare stâncă, fiecare piatră, fiecare particulă de nisip mâlos lasă un soi de amprentă în apa care curge peste ea. Lui Grace îi plăcea ideea asta, fiindcă-și imagina că apa marilor lacuri și oceane ale lumii răsuna de amintirile locurilor, oamenilor și întâmplărilor pe lângă care trecuse, în călătoria ei șerpuitoare.

Grace, Art și ceilalți copii formau un peisaj familiar în vecinătate; în armonie cu viața sălbatică și natura din jur, liberi să cutreiere după bunul plac până când, la asfințit, cerul ca de cerneală îi anunța că era timpul să se întoarcă acasă, pe ulițele prăfuite, bătătorite de tractoare și de combinele uriașe, vizibile peste tot la vremea recoltei.

După viața lipsită de griji ca fiică de fermier, Grace se obișnuise repede cu rutina impusă de școală, excelând în plan academic și social. În timpul verii anului ’75 înflorise, aproape peste noapte, devenind o adolescentă superbă. Frumusețea ei naturală și formele femeiești nu trecuseră neobservate de băieții plini de hormoni din clasa ei. În acea toamnă cunoscuse primul sărut și-și pierduse virginitatea în primăvara următoare. Sam Adamson era numele lui. Se încuiaseră într-un hambar într-o după-amiază ploioasă și bâjbâiseră printre fermoare, nasturi și bretele de sutien pe podeaua prăfuită, în timp ce un pui de găină ciugulea grăunțe într-un colț. Totul se terminase în câteva minute și ea nu înțelesese de ce era așa o mare scofală.

Cu pielea ei albă, aproape luminoasă, și părul bogat, castaniu-roșcat, moștenirea irlandeză a lui Grace era de netăgăduit. Nu se vorbea prea mult despre asta în familie, dar știa că în adolescență „buna“ ei, Maggie (străbunica din partea mamei), plecase din Irlanda spre America. La fel, și străbunicul ei, James, omul cu care se căsătorise Maggie la scurtă vreme după ce se stabilise în Chicago. Existau foarte puține fotografii cu Maggie în tinerețe, dar în acelea Grace vedea asemănarea inconfundabilă dintre ele două, mai ales după ce devenise ea însăși adolescentă. Visa să călătorească prin Irlanda într-o bună zi, să-și vadă țara de origine cu propriii ochi. Tocmai își plănuia cu Jimmy călătoria, când viața ei se năruise brusc.

Îl cunoscuse pe Jimmy Shepard la Universitatea Illinois, unde se înscriseseră amândoi la Facultatea de Jurnalism. La primul curs, el se așezase lângă ea și o întrebase dacă are să-i împrumute un pix. Ea își

petrecuse următoarele patruzeci de minute încercând să-l vadă mai bine cu colțul ochiului, întrezărind din când în când părul lui de culoarea nisipului, maxilarul proeminent și genele lungi, negre. De fapt, își petrecuse o mare parte din curs admirându-i tenișii Converse ponosiți. Până când se sunase de ieșire nu scrisese niciun cuvânt în caiet și nici nu-și amintea nimic din ce zisese profesorul. Jimmy îi înapoiase pixul, împreună cu o bucată de hârtie pe care mâzgălise: „Mulțumesc, frumoaso! Vrei să bem o cafea împreună?“ De-atunci, fuseseră nedespărțiți.

Existența vie și cosmopolită pe care o trăise ca fată de 19 ani în primul ei semestru la facultate nu putea fi mai diferită de zilele liniștite și inocente din copilăria ei. Însă Grace era încrezătoare și echilibrată, așa că se descurca de minune în noua ei viață. Deși îi plăceau vechii colegi de școală cu viața lor simplă și știa că erau demni de încredere, ajunsese să-i placă și pe noii prieteni din facultate, cu viața lor complexă, și aprecia spontaneitatea lor. Datorită acestora, făcuse cunoștință cu o muzică diferită, cu scriitori inovatori și cu o modă complet nouă. Și înțelesese cât de protejată fusese viața ei până atunci. Jimmy însuși constituise o revelație pentru Grace: un băiat de la oraș, încrezător în sine, glumeț, descurcăreț în societate și complet diferit de vechiul Sam Adamson din hambar, cu bâjbâielile sale stângace și nesigure.

Era o fată populară în campus. Nici talentul ei la scris nu trecuse neobservat de profesori.

— Ai un adevărat har, îi spusese profesorul Andrews pe la jumătatea semestrului I din primul an.

Îl plăcea pe Andrews. Era un bărbat înalt, sever, cu trăsături ascuțite și un zâmbet strâmb; îi amintea de bunicul ei. Grace tușise încurcată, în timp ce el ștergea tabla frenetic, împrăștiind fire de praf prin toată sala.

— Da, ai un talent real, domnișoară, continuase el. Deci, spune-mi, de unde l-ai moștenit, de la mama sau de la tata?

Grace se gândise o clipă:

— De la tata, cred.

Se simțise puțin rușinată, temându-se că, poate, profesorul avea să creadă că tatăl ei era vreun scriitor de succes, așa că precizase imediat:

— Însă e un simplu fermier. Nu publică nimic.

— Ah, un om al pământului...

Andrews se așezase pe marginea catedrei și își continuase ideea:

— După părerea mea, ei sunt cei mai buni poeți. Plini de simțăminte și de emoții și legați de tot ce-i înconjoară.

Grace nu se gândise niciodată la asta, dar avea sens. Întotdeauna pusese dragostea ei pentru lectură și scris pe seama tatălui, care obișnuia să-i citească în fiecare seară la culcare, indiferent cât de obosit ar fi fost după o zi grea de muncă. „Încă un capitol, tati, te rog“, îl implora ea când se apropia momentul să stingă lumina, mai ales când îi citea din *Căsuța din prerie*, preferata ei. Îi plăcea să-și închipuie că era Laura Ingalls Wilder și că tatăl ei era Pa, retrăind aventurile lor în mintea ei și răsfățându-se în căldura iubirii neșovăielnice a familiei sale. Îi plăcea atât de mult cartea, încât plânsese nedomolit în pernă când Mary, sora Laurei, orbise.

Tatăl ei o învățase să citească – asta, cu mult înaintea profesorilor de la școală; el o încurajase să-și scrie povestioarele despre o familie care călătorea prin America într-o căruță mică, dar și despre niște prințese închise în turnuri de către vrăjitoare malefice. El, un fermier harnic, modest, însă neinstruit, rostise vorbe ca „un ultim dans, înainte de seceriș“. Și tot el îi spusese despre memoria apei, îndemnând-o să observe lumea din jur și s-o transpună pe hârtie – la fel de frumos cum era în realitate.

— Așadar, domnișoară Butler... reluase profesorul Andrews, încrucișându-și brațele peste puloverul său gri care, observase Grace, se cam subțiase în coate.

Se întrebase dacă exista o doamnă Andrews, care să-l ducă la cumpărături să-și ia unul nou, deși, dintr-un motiv anume, avea senzația că el încă mai locuia cu mama lui.

— ...probabil, te întrebi de ce te-am rugat să mai rămâi.

Făcuse o pauză pentru a obține un efect dramatic, așa cum obișnuia adesea la curs, apoi continuase:

— Vezi tu, am discutat cu un coleg de-al meu de la *Chicago Tribune* săptămâna aceasta și i-am menționat întâmplător că am o tânără foarte talentată în grupa mea de seminar.

Grace simțise că roșește puțin la auzul complimentului și se mutase de pe-un picior pe altul stânjenită, în timp ce Andrews conchisese:

— A fost de acord să-ți publice un articol.

Profesorul se ridicase, ocolind catedra masivă ca să-și ia mapa.

— Deci, ce părere ai? Ești gata să-ți asumi o astfel de provocare?

Grace rămăsese mută de uimire. Era o veste importantă. Un articol publicat într-un astfel de cotidian era Sfântul Graal al jurnalismului. Cunoștea oameni care își trimiseseră acolo textele luni de zile și nu primiseră nici măcar un răspuns.

— Uau, zisese ea emoționată, cu obrajii sângerii. Ăă... uau. Mulțumesc! Mulțumesc foarte mult! E fantastic.

— Da, este, confirmase el. Așadar, trimite-i cel mai bun text al dumitale. Două mii de cuvinte. Și, dacă-i place, Bill îl va publica la vară. Dacă-ți iese bine, Grace, vei obține garantat un stagiu de practică la ei, ba poate chiar și un loc de muncă după absolvire.

Își petrecuse următoarea săptămână documentându-se la bibliotecă asupra câtorva idei, apoi ore întregi închisă în camera ei de cămin, șezând la biroul din lemn de tec și bătându-și notițele la mașina de scris Brother pe care-o primise de Crăciun, în urmă cu un an – doar pentru ca mai apoi să rupă toate paginile tipărite, să le mototolească și să le arunce în coșul de gunoi. (Colega ei de cameră, Ella Jackson, se afla pe moment acasă, bolnavă de febră glandulară.) Camerele de cămin erau mici, atât cât să încapă două paturi de-o persoană, două birouri, un șifonier cu oglindă și o mică fereastră. „Slavă Domnului că există fereastră!“, remarcase Grace în prima ei zi acolo, când își despacheta bagajul. Cămăruța înghesuită cu pereți de un alb imaculat, cu neprietenoasa mobilă ponosită din tec și cu linoleum pe podea părea o cușcă, pentru o fată obișnuită să colinde liberă printre copaci și să se legene în balansoarul de pe verandă, bând limonadă făcută în casă.

Până la vacanța de Ziua Recunoștinței, pierduse ore întregi privind în gol prin mica ei fereastră, sperând să fie cuprinsă de inspirație. Preluarea mandatului de către Președintele Reagan? Nebunia creată în jurul jocului Pacman? Prima navă ce urma să fie lansată în spațiu? Toate acestea erau subiecte grele, care inhibau încrederea lui Grace și o făceau să se îndoiască de abilitatea ei de a le trata așa cum se cuvine. Avea nevoie de o temă ceva mai personală, o poveste în care să se regăsească oamenii obișnuiți și în care, mai presus de orice, să poată pune suflet. Profesorul Andrews le spunea mereu studenților că „marii jurnaliști de știri scriu cu capul, marii jurnaliști de reportaj scriu cu inima“. Trebuia să găsească o poveste pe care s-o scrie din adâncul sufletului. Și nu reușea să facă asta.

O măcinaseră aceste gânduri de Ziua Recunoștinței și continuaseră s-o macine pe parcursul sărbătorilor de iarnă. Deși îi plăcuse să-și petreacă timpul acasă, cu familia ei – discutând cu Art, care tocmai se întorsese dintr-o călătorie în India, savurând bucatele pregătite de mama ei și conversațiile târzii în noapte cu tatăl ei – fusese totuși distrasă și abia așteptase să se întoarcă în oraș, la viața ei de studentă. Trecuseră câteva săptămâni de la începutul noului an calendaristic și al semestrului al II-lea, revenise la cămin, dar tot nu reușea să găsească subiectul potrivit.

— De ce nu pot face asta, Jimmy? se plânsese ea în timp ce stăteau amândoi întinși în micul ei pat, cu picioarele sprijinite în sus pe perete.

Ședea adesea așa, bucurându-se de senzația stârnită de sângele care-i curgea prin vene, atras de forța gravitațională. O făcea să se simtă ușoară ca un fulg, ca și cum ar fi plutit pe apă.

Jimmy se întorsese cu fața spre ea, dându-i într-o parte părul de pe frunte.

— O să-ți găsești povestea, Grace, zisese cu vocea lui catifelată, care-o captiva întotdeauna. Nu te forța, scumpo. Nu te mai panica. O să-ți vină o idee, ca de obicei.

Se aplecase spre ea și o sărutase ușor pe obraz, ca să-și întărească spusele. Se uitaseră unul la celălalt pentru o clipă și, în timp ce-i privea trăsăturile familiare, Grace se întrebase, oare, ce-avea să le rezerve viitorul – dacă relația lor avea să continue sau dacă, la fel ca atâtea alte idile născute în facultate, avea să se destrame în afara intimității și magiei oferite de studenție.

În timp ce ea reflecta la asta, Macy Johnson (șefa căminului) bătuse la ușă să-i spună că mama ei o căutase la telefon. Tatăl ei avusese un cumplit accident de mașină, așa că trebuia să se ducă acasă de urgență. Într-o clipă, Grace uitase de toate gândurile privitoare la articol și de viitorul ei alături de Jimmy.

Jimmy își condusese Mustangul albastru cât de repede se putea, încălcând limita de viteză la granița dintre state și trecând încontinuu pe roșu. Pe drum, Grace șezuse încremenită în dreapta lui Jimmy, privind pierdută ceața ușoară de iarnă care învăluia vârfurile clădirilor înalte. Remarca lucruri cărora altădată nu le-ar fi dat atenție – ultima zăpadă din anul acela, agățată de streșinile clădirilor, ca lichenii, sau un afișaj nou, digital, ce indica temperatura și ora, pe un perete uriaș.

Ajunseseră la Spitalul Mason District la 19:32. Cu nouă minute prea târziu. Decesul tatălui ei fusese declarat la 19:23. Când Grace ajunsese la căpătâiul lui, o încrengătură înspăimântătoare de tuburi și perfuzii atârna apatică pe lângă pat, legată la aparatura de alături. Medicii nu reușiseră să-i oprească hemoragia internă; nu reușiseră să-l țină în viață. Fusese lovit frontal de un camion într-o curbă fără vizibilitate, chiar la poarta fermei. Șoferul camionului mergea prea repede pentru starea drumului și pierduse controlul mașinii. Tatăl ei, înțelept și practic ca întotdeauna, plecase să cumpere sare, s-o împrăștie pe șosea – fiindcă știa că era prea periculoasă orice deplasare.

Grace stătuse în fața trupului lipsit de viață al tatălui ei într-o tăcere înmărmurită. Tot ce mai putuse să facă fusese să strângă cu putere mâinile ridate ale mamei sale – mama ei, care avea doar 41 de ani și era deja văduvă. Femeia abia avusese răgaz să despacheteze cadourile pe care le primiseră la cea de-a douăzecea aniversare a nunții, pe care-o sărbătoriseră recent. Mama și fiica nu-și spuseseră atunci niciun cuvânt. Plânseseră amândouă cu lacrimi disperate, nesfârșite.

Orele, zilele și săptămânile următoare semănaseră cu o negură în care Grace își înăbușise propria amărăciune, la gândul că durerea mamei sale era, de departe, mai adâncă. Jimmy se întorsese în campus, la cinci zile după înmormântare. Ea abia dacă-și mai amintea momentul când plecase el.

La exact două săptămâni după ce Macy Johnson bătuse la ușa camerei sale de cămin, Grace îl sunase pe profesorul Andrews. Stând în capătul scărilor, în casa mamei sale, și urmărind absentă cu degetele de la picioare modelul covorului, care imita o pânză de păianjen, formase cu atenție numărul pe telefonul cu disc, instalat de curând. I se păruse că discul se mișcă cu încetinitorul înapoi în poziția inițială, după fiecare cifră. Inima îi bătea cu putere, tresărind din cauza țârâitului hipnotizant care se auzea în receptor. Sperase ca profesorul Andrews să nu-i răspundă. Apoi îl auzise la celălalt capăt.

Răsucind neliniștită firul gri al telefonului printre degete, îi explicase încet tot ce se întâmplase, precum și faptul că asta însemna ca ea să renunțe la facultate pentru a rămâne acasă cu mama ei, care, în afară de faptul că își jelea soțul, suferea de scleroză multiplă și avea nevoie de îngrijiri suplimentare. Profesorul Andrews o ascultase în tăcere de la celălalt capăt, așteptând ca Grace să termine de vorbit. Îi spusese că-i înțelege pe deplin

decizia, că o susține și că-i pare extrem de rău pentru teribila situația în care se afla. Empatic cu suferința ei, adusese timid vorba despre articol:

— Regret că trebuie să-ți amintesc acum, Grace, dar crezi că te mai poți ocupa de asta? E cu adevărat o oportunitate extraordinară pentru tine și sunt sigur că Bill ar aștepta o vreme, date fiind circumstanțele.

— Îmi pare atât de rău că vă dezamăgesc, domnule Andrews, răspunsese Grace cu o voce moale și vorbe concise, bine cântărite. E mai util să oferiți altcuiva această oportunitate. Eu nu pot scrie nimic în momentul de față; pur și simplu, sunt prea copleșită de tristețe. Pentru moment, trebuie să-mi las cariera deoparte și să am grijă de mama.

Deși Grace n-avea să afle niciodată, profesorul fusese atât de mișcat de simțul datoriei pe care ea-l manifesta față de mama ei și de maturitatea de care dădea dovadă la numai 19 ani, încât vărsase o lacrimă când închisese telefonul.

Doi ani mai târziu, ea tot nu reușise să renunțe la acel simț al datoriei. De aceea stătea Grace Butler aici, acum, sărbătorindu-și cea de-a douăzeci și una zi de naștere în bucătărioara familiei sale, și nu în noile baruri extravagante din Chicago. Pe pereți erau înșiruite ca un tapet imagini repetitive – fotografii de la alte aniversări, amintiri de la fermă, ea în adolescență cu câțiva pui de găină în fundal, exact la fel ca atunci când era mică. Senzația acută de pierdere (nu doar a tatălui, ci și a propriei vieți, a visurilor și speranțelor) o cuprinse brusc pe Grace. Ieși din bucătărie pe veranda din spate, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

***

În timp ce oaspeții se adunară în jurul lui Grace s-o vadă suflând în lumânări, Maggie, străbunica ei de 87 de ani, stătea liniștită pe veranda din spate, urmărind petrecerea de la distanță, cu cel mai vag surâs pe buzele subțiri și uscate ca hârtia. O văzu pe Grace ieșind din bucătărie cu lacrimile curgându-i pe față și o chemă la ea.

— Vino aici, șopti bătrâna, bătând ușor cu palma în balansoar. De ce te-ai supărat așa de rău, în ziua asta importantă?

Grace înaintă spre ea, murmurul conversațiilor stingându-se încet pe măsură ce se îndepărta de musafiri:

— Oh, nu știu, Maggie. Probabil, bătrânețea...!

Grace îi spusese mereu pe nume străbunicii sale, datorită insistențelor acesteia. „Cuvântul «străbunică» mă face să par ridicol de bătrână. Nu-mi

place“, declarase Maggie chiar mai înainte să i se nască strănepoata.

— Ignoră-mă, continuă Grace acum, ștergându-și lacrimile cu un șervețel. O să fiu bine într-un minut. Uite, ți-am adus o felie de tort. E preferatul tău: blat de ciocolată cu frișcă proaspătă și gemul de zmeură al mătușii Martha.

Veranda din spate era învăluită în mirosul tufelor de camelie care creșteau în grădină. Lui Grace îi plăcea parfumul lor – și-l trase adânc în piept, în timp ce-i întindea bătrânei tortul. Maggie luă farfuria, tremurul involuntar al mâinilor ei făcând furculița argintie să zornăie pe platoul verde-avocado. Făcea parte dintr-un set de veselă primit cadou la aniversarea nunții mamei sale și nu fusese scos din cutie până azi. Grace o urmărise pe mama sa spălând și ștergând fiecare platou, ceașcă și farfurioară, cu mare grijă, special pentru această ocazie. Toată lumea observase că simplul fapt de a deschide un set nou de veselă era gestul simbolic al mamei sale prin care-și continua viața, în aceeași măsură în care semnifica îndeplinirea unui scop practic, acela de a întrebuința mai multe vase.

— Ești un copil cu adevărat bun, zise Maggie încuviințând ușor din cap. Zilele de naștere ne scot la iveală toate emoțiile, nu-i așa? Eu știu prea bine. Doar am avut atâtea!

Grace observă că ochii verzi-albaștri ai lui Maggie, în culoarea lor de neuitat, păreau pierduți în gânduri de demult; în colțurile crețe, i se adunaseră câteva lacrimi. Fu izbită de înfățișarea fragilă a lui Maggie, vizibilă mai ales de când soțul ei, James, străbunicul lui Grace, murise – în urmă cu câțiva ani. Părea atât de mititică și firavă, cu pielea aproape translucidă și corpul incapabil să funcționeze fără medicamente și baston. Era greu de crezut că aceeași femeie pusese temelia celor patru generații care se adunaseră aici acum; că această bătrână, aproape neînsemnat de mărunțică, fusese cândva tânăra de numai 17 ani care făcuse călătoria grea din Irlanda până în America, în speranța unei vieți noi și mult mai bune.

— Ți-am spus vreodată că a nins în ziua când te-ai născut?

Grase râse printre lacrimi.

— Mi-ai spus, Maggie. Zăpadă în aprilie! Cine-ar putea crede una ca asta?

Maggie spunea adesea povestea ninsorii din ziua nașterii lui Grace; zăpada minunată și rozalie a florilor de cireș, care cădea furtunos printre

copacii din fața spitalului, cu fulgi dansând și rotindu-se în briza înviorătoare de primăvară, plutind în jurul mașinilor parcate afară. Bătrâna avea o fascinație aparte pentru spectacolul anual al cireșilor ce explodau plini de viață odată cu florile lor colorate și-i plăcea să vadă acele flori căzând. „Ca cei mai frumoși fulgi de zăpadă. Sau ca niște confetti în urma unei mirese“, zicea ea. Mărturisise odată că-i reaminteau de ceva. Dar nimeni nu știa de ce anume.

— Acum șterge-ți lacrimile. Trebuie să discut ceva cu tine.

— Ce? întrebă Grace. Mai vrei o felie de tort?

Maggie o pălmui ușor peste încheietură, ca s-o facă să lase gluma la o parte:

— Nu, nu mai vreau tort. Vreau să-ți spun ceva. Ceva important.

Tânăra o privi deodată atentă.

— Grace, tu mai scrii povești, cum obișnuiai altădată?

Fata privi în jos, simțindu-se aproape vinovată din cauza răspunsului:

— Nu prea. De când a murit tata, nu. Toată lumea a fost prea tristă, iar eu am fost prea ocupată cu mama, ca să mai pot scrie ceva.

— Și cum rămâne cu facultatea care-ți plăcea atât de mult și cu iubitul tău? Când o să te întorci acolo?

Grace rămase surprinsă. Maggie nu mai vorbise despre asta cu ea. Nici măcar nu-și imaginase că bătrâna își amintea de Jimmy, pentru că trecuse multă vreme de când discutaseră ultima dată despre el și de când îl mai văzuse cineva din familie.

De la accidentul tatălui său, relația dintre ea și Jimmy se răcise. Păstraseră legătura un timp, dar pe măsură ce lunile treceau, ei doi își telefonaseră și își scriseseră tot mai rar. Până când ea a înțeles că Jimmy își văzuse de viața lui. Atunci, ea îi spusese într-o scrisoare că, deși încă îl mai iubea, era conștientă că nu putea să-i ceară s-o aștepte. Cel mai dificil mesaj pe care-l pusese vreodată în cuvinte. Și totuși, se gândea adesea la Jimmy. Își dorise atât de tare să-l caute din nou... dar ceva o oprise de fiecare dată. Pur și simplu, îl alungase din mintea ei. Încercase să-l uite.

— Nu știu, Maggie. Poate mă voi întoarce la facultate și la Jimmy – într-o zi.

Bătrâna o cercetă cu insistență.

— Știi, eu am plecat de-acasă când eram așa... cam de vârsta ta. Am plecat de lângă oamenii pe care-i iubeam și de care-mi păsa, dar n-am avut de ales. A *trebuit* să plec, să vin aici și să caut o viață mai bună. Însă mama ta nu-și dorește să stai aici deprimată pentru totdeauna. Cred că ai făcut un lucru minunat când ai rămas să ai grijă de ea, dar să știi că poate să-și aranjeze ceva, să vină cineva s-o îngrijească aici. Și mătușile tale locuiesc prin preajmă, o pot ajuta. Deci poate c-ar trebui să scotocești după caietul acela cu povești și după numărul de telefon al iubitului tău – să-ți vezi de viața ta.

Tirada sunase mai mult ca un ordin, decât ca o sugestie. Grace știa că bătrâna avea dreptate. Tot încercase să găsească momentul potrivit în care să discute cu maică-sa despre posibilitatea întoarcerii la facultate, dar momentul potrivit părea să nu mai vină.

— Poate că ai dreptate, zise ea zâmbindu-i străbunicii sale. Dar nu știu dacă mai pot să scriu ceva bun. A trecut atât de mult timp! Și subiectele interesante sunt foarte greu de găsit.

— Păi, continuă Maggie, dacă vrei o poveste bună, am eu una pentru tine.

Făcu o pauză, ca să mai ia o îmbucătură de tort. Grace așteptă răbdătoare, conștientă de faptul că unii dintre musafiri începeau să plece.

— Știi ce zi e azi, Grace?

Fata chicoti, împungând-o ușor în braț:

— E ziua mea. 15 aprilie.

— Ah, da, dar știi ce s-a mai întâmplat în ziua asta? Cu mult timp în urmă...?

Grace se gândi pentru o clipă. Ratase ziua de naștere a cuiva sau vreo aniversare importantă? Nu-i venea nimic în minte.

— Nu știu. Ce?

Maggie rămase tăcută și trase adânc aer în piept. Ceva în expresia ei se schimbase, mâinile i se opriră din tremurat, iar ochii căutară adânc în cei ai strănepoatei sale.

— Grace, ai auzit vreodată de Titanic?

Grace își lăsă paharul pe podea, simțind o semnificație aparte în vocea lui Maggie:

— Bineînțeles. Toată lumea a auzit de Titanic. De ce?

— S-a scufundat acum șaptezeci de ani, rosti bătrâna.

— Serios? Stai, chiar în ziua *asta*? Pe 15 aprilie? Deci... m-am născut în ziua scufundării Titanicului. Uau, ce interesant! Nu mi-am dat seama până acum.

Era pe cale s-o strige pe mama ei și să-i împărtășească această revelație, când Maggie își puse mâna ferm pe brațul ei.

— Știi de ce îmi amintesc ziua asta atât de bine, Grace?

— De ce?

Fata se uită lung în ochii sticloși ai lui Maggie. Până și briza din grădină păru să stea în loc pentru o clipă. Grace simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Am fost acolo. Am fost pe Titanic.

Maggie făcu o pauză, cutremurată până în măduva oaselor de sentimentul de ușurare și de șocul pe care-l avusese când se auzise rostind aceste vorbe cu glas tare.

Grace își amintea vag că taică-său îi spusese cândva că străbunica ei – cel puțin, din câte știa familia – venise în America îmbarcându-se pe Titanic. Dar nimeni nu știa cu certitudine dacă era adevărat. Iar Maggie nu adusese niciodată vorba despre asta.

— Ai fost *acolo*? Pe *Titanic*?

— Da, scumpo.

Grace o luă pe Maggie de mâini, în timp ce bătrâna continuă să vorbească pe un ton scăzut, aproape șoptit, ca și cum i-ar fi fost teamă să deschidă gura:

— Paisprezece oameni din mica noastră parohie din Irlanda... ne-am îmbarcat pe vaporul acela nemaivăzut. Paisprezece.

Își privi mâinile, neputând să-și privească strănepoata în ochi.

— Peste o mie cinci sute de oameni au murit, când s-a scufundat. Eu am fost printre cei norocoși. Am prins ultimul loc, în ultima barcă de salvare – mulțumită unui om care m-a ajutat.

Maggie își privi pantofii gânditoare:

— M-am întrebat de multe ori ce soartă a avut...

Grace o privi îndeaproape, văzând acum ceva diferit la această femeie pe care o cunoscuse toată viața ei ca fiind străbunica Maggie, nu o supraviețuitoare de pe Titanic.

— Și ceilalți treisprezece? Cu ei ce s-a întâmplat? zise Grace nelămurită.

Briza de afară se înteți deodată și parfumul cameliilor învălui veranda. Maggie o privi pe Grace și inspiră adânc și prelung.

CAPITOLUL 5

Jurnalul lui Maggie Murphy

Queenstown, Comitatul Cork
10 aprilie 1912

În sfârșit, am poposit în Queenstown. Au fost clipe când am crezut că nu vom mai ajunge odată. Drumul cu trăsura prin Windy Gap a părut să dureze o veșnicie. Și apoi, tot acel drum nesfârșit cu trenul de la Castlebar... Dumnezeule, am pierdut numărătoarea de câte ori am schimbat trenuri într-o gară sau alta! E un miracol că nu ne-am pierdut bagajele pe drum, dat fiind că am urcat și-am coborât din atâtea vagoane. În schimb, aproape că l-am pierdut pe Pat Brogan; adormise legănat de tren și era să nu coboare odată cu noi la Limerick. Slavă Domnului că Maura Brennan ne-a numărat imediat și-a văzut că lipsește unul, altfel Dumnezeu știe pe unde-ar fi fost el acum!

În afară de asta, nu s-a întâmplat mai nimic în călătoria cu trenul. Doar o grămadă de văicăreli și smiorcăieli de-ale fetelor care plângeau de dorul mamei. N-am vorbit prea mult unii cu alții – ceea ce a fost ciudat, pentru că de obicei nu ducem lipsă de-o glumă, de-o poveste sau de-un cântec. Eram cu toții prea adânciți în propriile gânduri și pierduți în priveliștea câmpiilor ce rămâneau în urmă. Am văzut un iepure țâșnind dintr-un tufiș, speriat de pufăitul locomotivei, și un șoim planând deasupra altuia. Oare, există iepuri de câmp și șoimi în America? Chiar nu știu.

Peggy a fost singura care-a făcut deranj în călătoria spre Claremorris, chicotind zgomotos la vederea unei femei grase care încerca să ia ceva de pe raftul cu bagaje. Se tot bălăngănea pe spate, în față și în lateral, odată cu mișcarea trenului – și arăta ca și cum ar fi fost cherchelită de-a binelea! Mătușa Kathleen a certat-o și i-a spus că e lipsită de maniere.

Până să ajungem în Cork, am răbdat de foame, așa că ne-am bucurat de prăjiturile cu ovăz ale doamnei Brogan și de pâinea mătușii Kathleen. E ciudat să mă gândesc că a copt pâinea aceea în bucătăria noastră de acasă, chiar în dimineața asta. Abia dacă-mi amintesc cum arată bucătăria noastră și mi se pare că a trecut un veac de când am stat ultima oară în ea.

Când ne-am urcat în trenul spre Queenstown, se cam terminase cu smiorcăielile. Katie ne-a înveselit cu cântecele ei și Jack Brennan s-a apucat să joace cărți cu Michael Kelly. (Mie mi-a spus că, s-a gândit el, asta i-ar lua băiatului dorul de casă.) Mai apoi, l-am văzut pe Pat cum și-a scos bănuțul din buzunar de câteva ori. Mama lui i-a dat azi-dimineață o liră, ca să-i poarte noroc, dar el a scăpat-o din mână când s-a urcat în trăsură. Eu am văzut și știu că și alții au văzut, dar ne-am prefăcut toți că n-am observat și nici el n-a zis nimic. Însă știu la ce se gândește, de tot răsucește moneda în mână, când pe-o față, când pe alta: aduce ghinion să scapi un bănuț pe jos.

Queenstown e un oraș ciudat. N-am mai văzut un astfel de loc în viața mea. În jurul gării nu era niciun petic de pământ în care să nu șadă cineva sau să fie oprită o trăsură ori să fie priponit vreun cal sau așezat vreun morman de bagaje. Parcă a sosit aici, în seara asta, jumătate din populația Irlandei. Simt umezeala aerului de mare pe pielea mea și în jur plutește o duhoare îngrozitoare, de sare și de alge. Îmi vine să vărs. Iar pescărușii fac o gălăgie insuportabilă; au un fel de țipăt asurzitor, ca al unui bebeluș care urlă. Mi se încrețește pielea când îi aud.

Mătușa Kathleen s-a ocupat de cazare pentru noi toți, interesându-se la unul dintre polițiștii din gară, care ne-a recomandat locul ăsta, „Pensiunea McDonnell de pe Plajă“. Mătușa Kathleen e familiarizată cu astfel de afaceri, fiindcă ea își administrează propria pensiune în Chicago; și e încântată că aceasta e aproape de catedrală, așadar putem merge la liturghia de dimineață.

Ne-am împărțit în trei camere, cei doi băieți și Jack Brennan ocupând una, Maura Brennan, Eileen Brennan, Katie, Peggy și Ellen Joyce stând într-alta, iar eu, Kathleen și alte patru fete primind-o pe-a treia. Am auzit-o pe Ellen spunându-i lui Pat că fiecare cameră a costat 7 șilingi și 6 penny pe noapte. Iar Pat mi-a zis că asta face, practic, cât un salariu pe-o săptămână și că proprietara trebuie să fi adunat o avere. Pare o femeie destul de simpatică, însă respiră greu când urcă și coboară scările, ca să nu mai spun că lasă în urma ei un miros groaznic de transpirație. Slavă Domnului că trebuie să stăm aici numai o noapte!

Biata Peggy e într-o stare cumplită. Nu știu cum s-a întâmplat, pentru că n-a văzut nimeni, dar ea povestește că un bărbat ciudat, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, s-a apropiat de ea în gara din Queenstown. A apărut de nicăieri și a bătut-o pe umăr fără veste. Lui Peggy i-a sărit inima

la gât, fiindcă n-avea habar cine-i omul acela. Pe loc a încercat să scoată câțiva penny din poșetă, gândindu-se că e vreun călător, dar el a refuzat și apoi i-a prezis cum că ea urmează să plece într-o călătorie lungă, în care se va întâmpla un dezastru teribil, numai că ea are să supraviețuiască. Apoi s-a făcut nevăzut în mulțime. Și Peggy a rămas cam afectată de tărășenia asta. Cu toată povestea ei și cu frunzele de ceai ale lui Joe Kenny, eu însămi sunt cam îngrijorată. Mătușa Kathleen spune că ne lăsăm imaginația să zboare prea mult, drept pentru care ne-a reamintit că nu există o navă mai sigură cu care-am putea călători.

De când am plecat din Ballysheen, m-am gândit tot timpul la Séamus. Mă întreb ce mi-a scris în scrisori. Le-am pus bine în buzunarul hainei și încă n-am deschis pachetul. Cred c-ar trebui să aștept până când ajungem departe în larg, ca să le citesc – sinceră să fiu, mi-e teamă că, dacă a fost prea tandru sau m-a cerut în căsătorie, va trebui să fug, ca să fiu din nou cu el. Însă mătușa Kathleen nu m-ar ierta niciodată, dacă aș face așa ceva. Astfel că va trebui să aștept până ce ne îmbarcăm pe vas. Cu siguranță, nu voi putea fugi după el când ne vor despărți mile nesfârșite de ape reci și întunecate.

Mătușa Kathleen spune că Titanicul a plecat deja din Franța și-ar fi cazul să ajungă în Queenstown în cursul dimineții. Până la amiază, ar trebui să pornim deja în călătorie, dacă totul merge bine. Nu-mi pot imagina cum va fi pe ocean – n-am văzut niciodată un transatlantic, în afară de imaginile din ziar pe care mi le-a arătat Peggy. Mă întreb cum o să mi se pară această navă, după toată vorbăria și tot tam-tamul. La urma urmei, e doar un vapor. Și poate că nu voi fi deloc impresionată.

În fine, e târziu acum și mătușa Kathleen tot insistă că trebuie să ne odihnim pentru călătoria de mâine, prin urmare i-am spus că termin cu scrisul în câteva minute. Cei mai mulți deja dorm, obosiți după drumul de astăzi. Pare că a durat atât de mult să ajungem până aici, iar până la New York mai e încă o săptămână! Nu știu cum Dumnezeu o să ne descurcăm pe-o barcă șapte zile... Sper că-l voi visa pe Séamus în noaptea asta.

CAPITOLUL 6

Queenstown, Comitatul Cork, Irlanda, 1912

— Pentru numele lui Dumnezeu, fetițo, uită-te la ceas! E trecut de 11:00. Lasă caietul ăla, termină cu mâzgăleala și pune-te la somn. Trebuie să ne trezim devreme mâine dimineață și încă mai avem cale lungă în față, până să ajungem în America.

Deși obosită, Kathleen Murphy se agita încoace și-ncolo, vorbind întruna. Era ușurată că porniseră în sfârșit la drum, însă nerăbdătoare să se întoarcă în casa ei confortabilă din Chicago, să-și reia activitățile obișnuite și să se regăsească în compania surorii și nepoatei sale. N-o deranjau cei din grupul lor (poate cu excepția lui Ellen Joyce, pe care o considera puțin cam arogantă), dar în general nu-i plăcea să se afle în grupuri mari de oameni. I se părea oarecum redundant.

Pentru cei care-o cunoșteau pe Kathleen Murphy, nu era deloc surprinzător că ea fusese cea care-i convinsese pe acești oameni să plece în America. Mai întâi, venise cu povești ispititoare despre prosperitate și oportunități, ce captivaseră imaginația acelor locuitori din Ballysheen care-și doreau de la viață mai mult decât recolte sărăcăcioase și slujbe în filaturile din Anglia. Apoi menționase, ca fapt divers, că vaporul Titanic avea să plece din Queenstown, Cork, pe 11 aprilie, așadar cine-și dorea să se îmbarce putea să-și cumpere bilet de la agentul local al companiei White Star Line, Thomas Durcan din Castlebar, la un preț de 7 lire și 15 șilingi. Kathleen Murphy era o forță formidabilă, când își punea ceva în minte.

În ultimele săptămâni, comportamentul ei fusese de-o eficiență chibzuită și de-o nerăbdare categorică, ambele direcționate spre a pleca la drum. Acum se bucura în sfârșit că putea să șadă întinsă în liniște. În timp ce-o privea pe nepoata ei cuibărindu-se sub plapumă și făcea ochii roată la siluetele adormite ale celorlalte tinere cu care împărțea camera, Kathleen își aminti de vremea când ea însăși emigrase, la 19 ani. Departe de lacrimile și îngrijorarea la care fusese martoră în dimineața aceea, ea considerase totul ca fiind o aventură uimitoare.

Dureros de conștientă de faptul că era o fată comună în multe privințe, cu înfățișare destul de banală, maxilar proeminent, ten aspru și ochi adânciți în orbite (ce-o făceau să pară mai bătrână decât era), ieșise în evidență printre

celelalte fete de vârsta ei doar prin determinarea de a-și face o viață mai bună. Având o soră mai mare deja stabilită în America, Kathleen stătuse ani de zile în dormitorul pe care-l împărțea cu cealaltă soră a ei, Nora, citind amândouă cu nesaț fiecare cuvânt din scrisorile trimise de Mary – despre viața fascinantă din America, perspectivele de angajare, hainele viu colorate, precum și solidele șanse de a lăsa în urmă constrângerile sociale impuse de viața în Irlanda. Scrisorile acelea, aduse de navele transatlantice care preluau mereu noi grupuri de emigranți de pe țărmurile irlandeze, conturau niște perspective ademenitoare pentru fiica unui fermier ale cărei îndatoriri casnice erau jalnic de previzibile, ale cărei haine erau mohorâte și a cărei poziție socială în viață fusese definită din momentul nașterii. Din clipa în care primise o șansă, odată cu biletul plătit de sora ei din Chicago, Kathleen se legănase în visul pe care i-l oferea America. Neînfricată deși pleca cu bani puțini, părăsise țărmurile irlandeze fără prea mari emoții sau regrete.

Ca mulți alții înaintea ei, se obișnuise ușor cu ritmul vieții metropolitane din Chicago. Avea atâția vecini de origine irlandeză, încât îi venea greu să creadă că e în America. Sesiza accentul irlandez inconfundabil în conversațiile de pe străzi sau în prăvăliile din cartier: Offaly, Mayo, Donegal, Kerry. Dacă ascultai cu suficientă atenție, vedeai în mod cert că toate comitatele erau reprezentate peste ocean.

Îi scrisese frecvent singurei sale rude rămase în Irlanda, sora ei, Nora (mama lui Maggie), precum și prietenei sale, Maura Byrne. În misivele ei, Kathleen descria clădirile ce se înălțau până la nori, casele mari, trăsurile și mașinile cu motor ale bogătașilor, joburile bine plătite pentru femei, bulevardele impresionante și magazinul universal enorm de la intersecția străzilor Randolph și Washington, de unde puteai cumpăra absolut orice. Știa că destinatarii scrisorilor ei se bucurau să audă despre această „lume nouă“ – atât de îndepărtată, ca localizare și mod de viață, de a lor.

Dar, indiferent cât de obișnuită și implicată în noul ei stil de viață american devenise, o scrisoare ce aducea vești de acasă îi bucura mereu privirea lui Kathleen și îi făcea inima să bată un pic mai iute ca de obicei. O astfel de scrisoare determinase recenta ei întoarcere în Irlanda; o epistolă care, în multe feluri, îi adusese pe cei paisprezece în acea noapte în Queenstown, după cum realiză ea însăși, în timp ce stătea întinsă în patul inconfortabil de la pensiune.

Scrisoarea ajunsese într-o zi răcoroasă de toamnă. Frunzele copacilor care mărgineau trotuarul din fața casei sale din Chicago (pe care o împărțea cu sora ei, Mary) scânteiau în soarele strălucitor. Era o locuință modestă, dar extrem de plăcută pe North Ashland Avenue, aproape de pensiunea pe care o deținea pe Lincoln Street. Sora ei transformase această casă într-una confortabilă, alegând piese de mobilier demne de două femei care se descurcau bine în viață.

Când luase scrisoarea de pe preșul din fața ușii, recunoscuse instantaneu scrisul lui Maggie și timbrul din Castlebar. Intrând în camera din față, se așezase pe scaunul de la masa de scris și deschisese plicul cu grijă, așteptându-se la bârfele și veștile obișnuite de acasă.

22 octombrie 1911
Ballysheen, Comitatul Mayo, Irlanda

Draga mea mătușă Kathleen,

Îți aduc vestea tristă că mama e foarte bolnavă și are febră. Mi-a spus să-ți scriu și să te rog să te întorci în Irlanda cât poți de repede, fiindcă își face griji pentru mine, în caz că i se întâmplă ceva. Îmi pare rău că trebuie să-ți dau această veste și sper să ne vedem curând în Ballysheen.

Multe salutări de la nepoata ta,

Maggie

Kathleen pusese scrisoarea pe masă, se ridicase netezindu-și fusta și se întorsese spre sora ei:

— E de la Maggie. Nora e bolnavă. Trebuie să mă întorc în Irlanda imediat ce fac rost de un bilet. O să-i scriu imediat lui Maggie, să-i spun că mă pregătesc de drum.

Până să plece în Irlanda în acel octombrie, traversarea Atlanticului aproape că-i intrase în sânge lui Kathleen, fiindcă făcuse această călătorie între locuințele ei din America și Irlanda de mai multe ori de-a lungul anilor. Totuși, în acea toamnă conștientizase faptul că sosirea ei în Irlanda nu trecuse neobservată. De această dată, se întorsese pe vechile meleaguri vizibil schimbată: o perspicace femeie de succes, care – deși legată de stâncile, pășunile și râurile lumii irlandeze din care provenea – era cumva

metamorfozată de vasta experiență a noii sale vieți și de perspectivele mai bune pe care le avea în altă parte. Pentru aceia care n-aveau nici mijloacele financiare, nici dorința de a călători și care rămăseseră pe loc ca să-și continue viața în același ritm constant, banal, era tulburător să fie martori la ușurința cu care se descurca Kathleen, să-i privească strălucirea pardesiului colorat și să-i remarce exprimarea nefamiliară pe care călătoarea de peste ocean o adusese cu ea.

Șoaptele discrete și ocheadele ce i se aruncau în timp ce-și vedea de-ale ei n-o deranjau pe Kathleen, spre deosebire de zvonul că rămăsese în Ballysheen după moartea surorii sale ca să-și caute un soț. Era un subiect ce revenea în discuție ocazional și era unul dintre puținele lucruri din viața lui Kathleen care o măcinau. Zvonul se născuse chiar dinainte ca ea să plece din Chicago.

— Știi, poate n-ar fi rău să-ți cauți un soț potrivit câtă vreme stai în Irlanda, Kathleen, îi spusese sora ei, Mary, într-o doară, în timp ce-o ajuta pe Kathleen să-și împacheteze ultimele lucruri. Ai o zestre bună acum, după vânzarea pensiunii, și posibilitățile pe care i le poți oferi unui viitor soț s-au îmbunătățit. Ar trebui să reflectezi la asta.

Nu era prima oară când Mary aducea vorba de un soț într-o discuție cu sora ei, a cărei aparentă indiferență față de acest subiect i se părea complet de neînțeles. Spre deosebire de prietena ei Maura și de surorile sale, Kathleen nu se gândise niciodată cu adevărat la căsătorie, afacerile ocupându-i majoritatea timpului și a gândurilor. Totuși, era un subiect ce refuza să dispară, pentru că o persoană sau alta făcea o remarcă sau arunca o privire subtilă în direcția ei, ori de câte ori se discuta despre logodne sau nunți. Întrevăzând printre rânduri bucuria cu care-i scria Maura Byrne despre logodna cu Jack Brennan, gândurile lui Kathleen reveniseră recent la această chestiune, deși niciodată nu zăboveau prea multă vreme acolo. Fiind o femeie extrem de discretă, gândul de-a discuta despre asta cu altcineva, chiar și cu propria soră, o făcea pe Kathleen să se simtă stânjenită. Din punctul ei de vedere, nu era treaba nimănui, ci doar a ei, dacă se hotăra sau nu să-și caute un soț în Irlanda.

— Dumnezeu să aibă milă de mine, Maura Brennan, oftase ea către prietena sa într-o dimineață, după ce auzise niște femei bârfind-o pe stradă. Cu siguranță nu umblu brambura pe-aici, într-o încercare disperată de a găsi un bărbat care să-mi cheltuiască toți banii câștigați cu greu, pe idei prostești

ca înființarea unei fabrici de pantofi sau de nasturi. Sunt aici ca să pregătesc plecarea în America a nepoatei mele și a celor care vor să ni se alăture.

Apoi, Kathleen hotărâse să ignore bârfele din Ballysheen pentru tot restul șederii sale în Irlanda. În cele din urmă, oricare ar fi fost adevărul despre rămânerea ei în Ballysheen după ce sosise în toamna trecută, Kathleen avea să urce în zori la bordul Titanicului, cu nepoata ei și alte douăsprezece persoane din parohie – dar fără soț. Căsătoria putea să mai aștepte. Pentru moment, era mai preocupată să doarmă bine în noaptea aceea.

CAPITOLUL 7

R.M.S. Titanic, 10 aprilie 1912

Călătoria de la Southampton la Queenstown, ultima oprire a Titanicului înainte să pornească spre întinderile vaste ale Atlanticului, fu una destul de liniștită – exceptând momentul când parâmele cu care nava New York stătuse ancorată la chei fuseseră dezlegate, aproape făcând-o să se ciocnească de Titanic chiar înainte să iasă în larg din portul Southampton. Existaseră câteva minute de panică printre pasagerii și membrii echipajului care priviseră totul de pe punte. Pentru proprietarii navei și pentru cei aflați în poziții de conducere și de influență în cadrul companiei White Star Line, momentul păruse aproape un dezastru.

Întorcându-se în cabina lui ca să facă rapid un duș înainte de inspecția vestelor de salvare și de pregătirile pentru cină, Harry se opri brusc pe coridorul Scotland Road când văzu doi bărbați implicați într-o discuție aprinsă în capătul scării ce ducea pe puntea D. Îi recunoscu pe domnul Ismay, de la White Star Line, și pe Thomas Andrews, proiectantul navei. Harry se lipi de peretele culoarului care se întindea în unghiuri drepte până la scară, asigurându-se că nu era văzut de niciunul dintre ei. Ascultă cu atenție. Discutau despre incident, împărțind o țigară la care tânjiseră mult, departe de ochii și urechile pasagerilor de la clasa I.

— La naiba, Bruce... a fost cât pe ce! Nu cred să mai fi rămas vreun metru și nițel între ele, înainte ca remorcherul să vireze.

Harry îl văzu pe Andrews, cel care tocmai vorbise, trecându-și nervos mâna prin păr și slăbindu-și nodul cravatei. „Pare cam neliniștit, deși pe bună dreptate, dacă stai să te gândești că nava la care a lucrat ani buni aproape că a fost lovită cu câteva minute înainte să ridice ancora“, gândi Harry.

— Dumnezeule, imaginează-ți ce rușine s-ar fi abătut asupra noastră, dacă ne-am fi ciocnit în portul Southampton, răspunse domnul Ismay, trăgând lung din țigară. N-ar mai fi existat nicio călătorie de inaugurare, darămite doborârea recordurilor de viteză pentru traversarea Atlanticului.

Andrews încuviință:

— Am fi fost ruinați financiar, nu mai spun ce zi plină ar fi avut presa. Nu-i permis să se întâmple asemenea lucruri. Nu pe *această* navă. Nu în

această călătorie.

— Hai s-o considerăm o scăpare foarte norocoasă dintr-un dezastru prematur și rușinos, șopti Ismay coborându-și vocea când doi ofițeri trecură pe lângă ei. Și să continuăm să ne asigurăm că, în restul călătoriei, nava asta va face toți banii investiți în ea. Deja suntem în întârziere pentru oprirea din Cherbourg. O să urc pe puntea de comandă, să-l îndemn pe căpitanul Smith să mărească viteza.

Cei doi bărbați se despărțiră, Andrews îndreptându-se spre scara de tambuchi, iar Ismay luând liftul spre punte.

În mod ciudat, Harry deja se simțea ca acasă pe această navă uriașă. Era impresionat de condițiile oferite pasagerilor de la clasa a III-a, cu mult mai ridicate decât întâlnise el până atunci. Se bucura să muncească aici și se acomodase imediat cu îndatoririle sale, în ciuda faptului că stewarzii de la clasa a III-a erau tachinați de cei de la clasa I și a II-a, cum că – dacă nu se păzeau cu grijă, aici jos, printre șobolani și sărmanii plini de păduchi și gonoree – aveau să ajungă la New York cu mai mult decât sacul de voiaj.

Harry tocmai își vedea de treaba lui sortând tacâmurile pentru cină, când o voce familiară pe care-o auzi în spatele său îl făcu să tresară:

— Ia te uită, Harry Norocosul lovește din nou!

Harry Norocosul era porecla pe care-o primise de la câțiva băieți pe care-i știa în Southampton, datorită norocului nesfârșit pe care-l avea când jucau cărți. Recunoscu vocea imediat și răspunse:

— Billy? Ce dracu' cauți pe-aici?! Mai că era să fac infarct din cauza ta.

Apoi continuă să înșire tacâmurile pe mese, comentând malițios:

— Credeam că ești prea stilat acum, ca să vii în spelunca asta, cu plebea de la clasa a III-a. Mai bine te-ai întoarce sus înainte să iei vreo boală!

Billy râse:

— Da, sunt prea stilat. Dar am nevoie să vii sus și să mă ajuți. Se întâmplă să aibă rău de mare câțiva însoțitori de bord și n-are cine să pregătească cina. Ofițerii s-au impacientat că vom întârzia cu masa de seară și nu vor ca pasagerii să înceapă deja să se plângă, când noi nici până în Irlanda încă n-am ajuns. Așa s-a făcut că le-am pomenit de câțiva oameni care ar putea să vină să ne ajute, iar tu ești unul dintre ei.

Harry își închipui că prietenul său îl lua peste picior, făcându-i o farsă:

— Hai, cară-te, Billy! Îți bați joc de mine. Dispari de-aici, chiar am treabă.

— Nu glumesc, insistă celălalt. Serios! Vor să vii acum și să pui pe tine o uniformă de steward pentru clasa I.

După câteva lingușeli, Harry se lăsă convins și plecă împreună cu Billy spre puntea D, unde se afla salonul bogătașilor. În scurtă vreme, constată că-i place cum îi șade în uniforma complet albă a însoțitorilor de la clasa I.

— Ah... și am uitat să-ți zic, adăugă Billy în timp ce urcau câte două scări deodată, e aici o femeie sofisticată care-o ține una și bună cu câinele ei. Are nevoie de cineva care să-l scoată la plimbare și m-am gândit că poți s-o ajuți tu.

Harry se opri:

— Ce nemernic ești, Billy! Deci de-asta m-ai adus aici?

— Nu te mai văita atâta, se împotrivi prietenul său. M-am gândit că ți-ar plăcea să arunci o privire pe-aici și să vezi că doamnele nu arată rău. Am zis că... poate-ai vrea să cercetezi posibilitățile de a-ți face o nouă iubită, ținând cont că ai luat la rând toate fetișcanele din Southampton și le-ai speriat pe toate cu replicile tale prostești și cu băgăcioasa de maică-ta.

Harry se domoli și începu să râdă, chiar dacă era ușor iritat de ideea că Billy îl păcălise. Realmente îl încânta ideea să tragă cu ochiul pe puntea de la clasa I. Și dacă era necesar să plimbe câinele cuiva ca să facă asta, atunci prea bine.

***

Vivienne Walker-Brown stătea întinsă pe un șezlong, bucurându-se de căldura ce-i mângâia fața mică în după-amiaza târzie și de briza ușoară ce-i flutura părul mătăsos și negru. Era mulțumită că și-l prinsese lejer, fiindcă observase cât de repede distrugeau o coafură umezeala și aerul sărat. Edmund, câinele ei pechinez, stătea cuminte sub șezlong, bucurându-se de aceeași căldură pe față și de aceeași briză în blana lui neagră. Robert, logodnicul ei, se dusese în cabină să-i aducă gulerul de blană, pentru că tinerei îi era puțin frig la ceafă și se temea să nu prindă vreo răceală urâtă. Bărbatul se întoarse repede și îi înmână obiectul vestimentar.

— Acum, draga mea, poți să stai aici câtă vreme poftești, fără să-ți faci griji că vei răci, zise el ignorând câinele, care mârâi ușor spre el.

Lui Robert Isaacs nu-i păsa deloc de animal. I-ar fi plăcut să-i dea un șut cu vârful pantofului, însă rezistă impulsului și se așeză pe șezlongul de lângă Vivienne, zicând:

— În orice caz, va sosi în curând ora cinei. Cred că gornistul va suna la 7:00 fix.

Vivienne își înfășură gulerul în jurul gâtului, cuibărindu-se în căldura lui.

— Cu gornist sau fără, mai întâi trebuie să-l așteptăm pe cel care va plimba câinele, spuse ea scurt. Câțiva oameni s-au dus să vadă dacă e posibil să angajeze un băiat de la clasa a III-a. Mă îndoiesc că cei de-acolo vor simți la cină lipsa unui însoțitor de bord. Oricum, probabil că acolo, jos, își prepară singuri mâncarea!

Râse amuzată de propria glumă.

— Ah, cred că acela e! exclamă ușurată să-l vadă venind împreună cu un alt tânăr, pe însoțitorul de la clasa I căruia i se plânsese de situația ei complicată.

Billy i-l prezentă pe Harry Walsh drept un băiat de încredere din echipajul de la clasa a III-a, care avea să se ocupe de necesitățile câinelui și de toate celelalte lucruri pentru care doamna ar fi putut să aibă nevoie de ajutor.

— Minunat, zise ea încântată, ridicându-se pentru a strânge mâna lui Harry. Edmund are nevoie de plimbarea sa zilnică, la fel ca noi. Așa-i, scumpete?

Câinele își ridică iute capul și dădu entuziast din coadă.

— Și din moment ce doamna mea de companie suferă de rău de mare, a trebuit să găsim o altă soluție, nu-i așa, Edmund? Da, așa e, nu-i așa?!

Robert făcu o grimasă vizavi de nuanțele ridicol de afectate pe care le adăuga Vivienne în vocea ei ori de câte ori i se adresa câinelui, ca și cum ar fi fost un copil mic care, într-o bună zi, avea să-i răspundă. Sprâncenele ridicate ale celor doi însoțitori de bord nu trecură neobservate de el.

— Bine, atunci vă las cu Harry, spuse însoțitorul de la clasa I dând să plece. Trebuie să încep pregătirile pentru cină. N-aș vrea să-i fac pe pasagerii de la clasa I să aștepte, bineînțeles! O zi bună!

Vivienne râse, auzind cât era de grijuliu:

— Ah, da. Foarte bine.

Apoi se întoarse spre celălalt însoțitor:

— În regulă, domnule...

— Walsh, zise Harry simțind deja antipatie față de femeie și de câinele ei. Harry Walsh.

— Bun. În acest caz, domnule Harry Walsh, Edmund va fi foarte fericit dacă l-ați plimba, făcând de două ori înconjurul navei, continuă ea întinzând lesa câinelui spre Harry. Exercițiile îi fac bine la picioare, să știți. L-aș duce eu însămi, dar vom fi chemați la cină în curând și am niște lucruri de care trebuie să mă ocup mai înainte, împreună cu doamnele mele. Haide, Robert, cred că voi muri de sete, dacă nu beau un gin tonic înainte de cină.

Robert îi aruncă lui Harry un zâmbet scurt și prefăcut, apoi o urmă pe logodnica lui înăuntru, în zona de recepție, lângă capătul Scării Mari, la barul unde erau servite băuturile, înainte de cină.

***

Harry era foarte încântat că avea șansa de a se plimba pe puntea de la clasa I și de a vedea mai bine luxul atât de mult dezbătut de public și lăudat de proiectanții navei. Știa că mama lui ar fi fost foarte dornică să afle totul despre cum trăia jumătatea pretențioasă a pasagerilor, așa că fu cu ochii în patru în timp ce pășea agale, cu cățelul tropăind în urma lui.

Totul era așa cum își imaginase, ba chiar mai frumos. De pe punte, stând între primul și al doilea coș de fum, putea să se uite în jos prin cupola masivă din sticlă și fier forjat, admirând priveliștea Scării Mari, ce se arcuia în curbe grațioase până în salon și apoi mai jos, până pe puntea E. Privi pasagerii ce coborau tocmai atunci pe scară, îmbrăcați în haine elegante, salutându-se unii pe alții și așezându-se pe scaune confortabile în jurul meselor rotunde din mahon, unde erau serviți cu câte o băutură înainte de cină.

Pe puntea de promenadă fu întâmpinat de o scenă la fel de opulentă. Admiră elegantul salon de fumat, rezervat doar bărbaților, cu luxoasele fotolii din piele și lambriul din lemn masiv. În spatele recepției, zări Curtea Palmierilor, cu scaunele sale delicate din răchită și numeroase vaze cu flori. Înaintă mai departe și aruncă o privire în salonul pentru lectură și scris, prin fereastra uriașă, arcuită, ce lăsa să se vadă îndeaproape interiorul vopsit într-un alb luminos, draperiile somptuoase din jurul ferestrelor și focul aprins în șemineul așezat ca o insulă, în mijlocul camerei. Socoti că, singură, această ultimă încăpere era mai mare decât parterul casei lui.

Trecu pe lângă câțiva pasageri care-și plimbau câinii. În cei 23 de ani ai săi, lui Harry nu-i trecuse prin minte ideea că oamenii și-ar putea lua animalele de companie într-o călătorie peste Atlantic. Își dădu seama că

existau foarte puține lucruri despre această navă și pasagerii ei care să nu-l surprindă.

Făcând un al doilea tur al punților – așa cum fusese instruit de stăpâna câinelui – trecu pe lângă rândurile de bărci de salvare acoperite cu prelate albe, care atârnau suspendate pe frânghii prinse de scripeți imenși din oțel. Formau o priveliște ciudată și nepotrivită, fiindcă arătau mătăhăloase în toată atmosfera aceea de lux și eleganță. Harry se miră că nu fuseseră sculptate din lemn de mahon închis și încrustate cu ornamente, pentru a fi în armonie cu decorul din jur.

Îndreptându-se spre babord, realiză motivul pentru care uitase că se află pe-un vapor. Era atât de captivat de atmosfera stilată din jur, încât aproape că uitase complet și de cățelușul caraghios ce alerga în urma lui. Sunetul delicat al unui pian plutea prin aer venind dinspre tribord și armoniile tandre ale unui cvartet de coarde se auzeau dinspre babord. Nimic nu fusese trecut cu vederea: pasagerii erau distrați și răsfățați chiar și atunci când își plimbau câinii sau pășeau agale pe sub umbrelele de soare, dar și când pălăvrăgeau la un aperitiv sau un trabuc.

Era bucuros că Billy îi dăduse șansa să vadă toate astea. Deși fusese impresionat de nivelul condițiilor oferite la clasa a III-a, totuși mobilierul Sălii Mari și al sălii de mese de la clasa a III-a i se părea acum sărăcăcios în comparație cu grandoarea pe care-o remarca aici. Harry nu mai văzuse niciodată în viața lui o asemenea delimitare categorică între două clase sociale și, cu toată eleganța fascinantă care-l înconjura, această revelație îi întoarse puțin stomacul pe dos.

Mama lui avusese dreptate: trebuia să aibă mai multă grijă de pasagerii de la clasa a III-a și să facă tot posibilul pentru ca ei să aibă o călătorie cât mai plăcută. Filfizonii și cățelușii lor ridicoli n-aveau decât să se ghiftuiască liniștiți în saloanele de la clasa I.

CAPITOLUL 8

Jurnalul lui Maggie Murphy

R.M.S. Titanic, 11 aprilie 1912
Ziua 1 pe mare

În sfârșit, navigăm! Nu cred că pot descrie în cuvinte această navă uimitoare sau cum e să plutești deasupra oceanului (un lucru la care nu-mi place să mă gândesc prea mult), dar voi încerca!

Mai întâi, să explic cum am ajuns pe vapor.

Ziua noastră a început devreme. Mătușa Kathleen ne-a trezit pe toți de dimineață, când afară era încă întuneric. Pe noi ne-a zgâlțâit zdravăn de umăr, la alții a bătut zgomotos în ușă. Eu sunt obișnuită cu metodele ei brutale, însă ceilalți nu sunt și cred că nu le-a picat prea bine trezirea bruscă.

După ce ne-am sculat cu toții și ne-am îmbrăcat, am mers la liturghia de la Catedrala Sf. Colman. După povestea lui Peggy cu străinul bizar, am fost mai atentă la rugăciuni decât de obicei. Preotul a rostit o binecuvântare specială pentru aceia care aveau să părăsească țărmurile irlandeze astăzi. Erau mulți. Nu eram doar noi paisprezece; aproape întreaga congregație părea să fie pe picior de plecare spre America.

Apoi a venit vremea să ne adunăm la debarcaderul White Star Line, pe Cheiul Deepwater, unde a trebuit să așteptăm o barcă pregătită să ne ducă până la bordul Titanicului, care era ancorat la câteva mile de țărm. L-am întrebat pe Jack Brennan de ce trebuie să luăm o barcă pentru a ajunge la alta, iar un domn amabil care stătea în apropiere ne-a explicat că portul Queenstown nu e suficient de larg și de adânc și nici nu-i echipat cu dotările necesare pentru a găzdui în interiorul său o navă enormă, așa cum e Titanicul. I-am spus că mie portul mi se pare chiar foarte mare. El a râs și mi-a răspuns că, totuși, nu-i suficient de mare. Mi-a urat călătorie plăcută și s-a dus să salute o femeie frumoasă, care purta o pălărie de două ori mai mare decât a lui Peggy. Am văzut-o pe Peggy admirându-i pălăria și potrivindu-și-o apoi pe-a ei. Cred că-i pasă de pălăria aia stupidă mai mult decât de frații ei de-acasă!

Am rămas o vreme lângă ceilalți călători, în fața birourilor firmei James Scott & Company, pline cu agenți de vânzări. Mi-a plăcut să ascult discuțiile pasagerilor, să aud accente din alte părți ale Irlandei, pe care nu le-am mai auzit până acum, și să mă uit la oamenii care veneau din gară sau coborau din trăsuri și se strângeau, lângă noi, la debarcader. Unii erau îmbrăcați la fel ca noi; alții purtau haine mai elegante și aveau bagaje mai mari. Mi s-a părut amuzant că toți laolaltă aveam să urcăm la bordul aceleiași nave, indiferent cât de pretențioase ne erau valizele sau cât de mult ne luceau pantofii.

Portul Queenstown înfățișa o priveliște mult mai frumoasă în soarele strălucitor al dimineții, decât în noaptea trecută. Casele aliniate pe faleză, zugrăvite în culori vii, arătau chiar drăguț. De acolo, vedeam în zare catedrala în care ne rugaserăm cu puțin timp în urmă. Deși încă eram cumva agitați și îngrijorați cu privire la plecare, se simțea mai multă veselie printre noi. Dumnezeule, nimic nu e mai rău decât starea aceea teribil de melancolică în care am zăcut toți ieri. Katie mi-a spus că acum i se pare că se află atât de departe de casă, încât îi e aproape imposibil să mai fie tristă din cauza asta. Cred că știu ce vrea să zică.

Cele două bărci pentru transportul călătorilor până la vapor (botezate Irlanda și America) au fost ancorate apoi la debarcader. Până și ele arătau frumos. Am rămas împreună, toți paisprezece la un loc – unii vorbind, alții gândindu-se la cei rămași acasă, iar câțiva, la fel ca mine, privind cum erau încărcați în grămezi pe bărci sacii poștali și admirând steagurile roșii ale companiei White Star Line, care fluturau în bătaia brizei. Probabil că a fost un adevărat spectacol pentru reporterii de la ziare și pentru mulțimile ce se adunaseră să vadă oamenii plecând.

A fost nevoie de ceva efort, ca să ne urcăm toți bagajele pe barca America. Dar odată ce-am făcut-o și pe-asta, ne-am înghesuit în față – cred că „proră“ îi spune. A fost un pic ciudat să ne legănăm într-o parte și într-alta, în timp ce barca încă mai plutea legată de chei. Și-a trebuit să așteptăm o vreme, până când trenul ce venea cu întârziere din Cork a ajuns în gară, aducând spre bărci și mai mulți pasageri. M-am gândit cât noroc au avut aceștia să nu rateze plecarea bărcilor, ba chiar și a Titanicului, la drept vorbind! Ellen Joyce s-a înverzit puțin la față, cât am stat acolo – cred că se chinuia să nu vomite.

În timp ce-i așteptam pe călătorii întârziați, un tânăr fotograf de la unul dintre ziarele locale a sărit de pe barca Irlanda direct într-a noastră, spunând

că de-acolo avea un unghi mai bun pentru fotografii. Mi s-a părut cam nechibzuit din partea lui să sară dintr-o barcă într-alta; sper că fotografiile acelea chiar au făcut toți banii, fiindcă el a fost gata să cadă peste bord!

Toată lumea părea să fie în toane bune. Am vorbit între noi, dar și cu străinii, povestind despre călătoriile pe care le mai făcuserăm și vorbind despre locurile din America unde urma să mergem. Eu am intrat în vorbă cu o fată prietenoasă, dar care părea neliniștită. Mi-a spus că venea tot din comitatul Mayo. Nu ne știam una pe alta și nici familiile nu ni le cunoșteam. Ea călătorea singură, fiindcă trebuia să ajungă la cei cinci frați ai ei, care se află deja în America. I-am propus să vină să mă caute, când vom fi fost deja la bordul navei, ca să mai stăm și noi de vorbă ori să jucăm cărți, dacă are să se simtă singură.

„Toți cei 113 pasageri de la clasa a III-a, la bord, domnule“, am auzit pe cineva strigând.

Cele două bărci (cu Irlanda în față) au părăsit debarcaderul, virând de-a lungul portului Queenstown și trecând din nou pe lângă biroul White Star Line. Ne-am făcut cruce când am trecut de catedrală, iar un bărbat înalt, care stătea chiar lângă mine, a început să cânte din cimpoi „A Nation Once Again“. Cânta frumos, așa că ceilalți au început să cânte și ei, apoi au aplaudat la final. El mi-a zâmbit mie și, după asta, a cântat „Spancil Hill“, un cântec mai trist, care i-a făcut pe unii să plângă. Nu m-am uitat la niciunul din grupul nostru, de teamă c-o să încep să plâng și eu.

În timp ce ne îndepărtam de mal, barca și-a mai domolit balansul. Bărbații băteau mărunt din picioare, iar femeile își strângeau copiii în brațe ori se uitau în zare. Toți căzuseră pe gânduri. Eu mă gândeam la Séamus și la cum dansaserăm noi doi la nunta Maurei și-a lui Jack Brennan. În clipa aceea, m-am întrebat dacă și el se gândea la mine.

La un moment dat, bărcile au făcut un viraj și... atunci am văzut-o. Primprejur nu se auzeau decât icnete de uimire. Cimpoierul s-a oprit și el din cântat.

Nimeni nu mai vorbea, fiindcă toți rămăseserăm muți de uimire la vederea acestei nave semețe, care stătea ancorată înaintea ochilor noștri. Niciodată nu am mai fost martoră la o priveliște atât de copleșitoare și mă îndoiesc că voi mai fi vreodată.

Unii din grup, care mai călătoriseră înainte pe nave transatlantice, păreau mai puțin impresionați decât noi, care văzuserăm doar ocazional câte o

barcă cu vâsle pe lacul Loch Conn. Dar am auzit-o până și pe mătușa Kathleen comentând cât de mare și de impresionant era vaporul.

Când micuța barcă America s-a oprit lângă zidul de oțel al vaporului, o trapă s-a deschis în coca navei și pe acolo a fost coborâtă până la barcă o pasarelă. În capătul ei, stăteau controlorii de bilete și doctorii care făceau inspecția medicală. Pas cu pas, ne-am îndreptat spre rampă, sucindu-ne gâtul ca să cuprindem cu privirea punțile aflate la mare înălțime și catargele ce păreau să atingă norii. M-am abținut să mă uit în jos; n-am vrut să văd hula oceanului sub picioarele mele.

Apoi, la inspecție, a fost un blocaj în fața noastră. Și am auzit un alt pasager spunându-i prietenului său că o fată avea o erupție pe piele, așa că nu i-a fost permisă îmbarcarea. După asta, am văzut cine era fata: aceeași tânără din Mayo cu care vorbisem eu mai înainte și care se ducea să-și caute frații în America. Iar când a coborât pe pasarelă suspinând, am auzit un membru al echipajului explicându-i că va putea călători pe o altă navă, după ce i se va vindeca erupția: „Celtic pornește mâine, domnișoară, iar Oceanic, săptămâna viitoare. N-or să conteze câteva zile întârziere.“ Aș fi vrut s-o strig, să-i fac cu mâna, dar nici măcar nu știam cum o cheamă. Mi-a părut atât de rău pentru ea!... Sper că va putea urca la bordul vaporului Celtic mâine.

Am așteptat și mai neliniștiți să trecem de control, întrebându-ne ce s-ar întâmpla, dacă vreunul dintre noi ar fi întors din drum. Doctorii ne-au examinat ochii și părul, fețele și mâinile. Toți paisprezece am primit undă verde și, în sfârșit, unul câte unul, am pășit pe puntea vasului care ne va duce în America.

Exact când ne îmbarcam, am observat un preot care cobora de pe vas. Avea un aparat de fotografiat în mână. M-am gândit că era ciudat să coboare aici – cu siguranță, existau modalități mai ieftine de a călători din Southampton în Cork. A continuat să facă poze, atât în timp ce pășea pe pasarelă, cât și după ce-a urcat în barca din care tocmai coborâserăm noi. Privea curios coada lungă la care așteptam pentru inspecția medicală, precum și sacii poștali descărcați din barcă și încărcați pe Titanic. Cred c-a simțit că mă holbam la el, pentru că s-a întors în capătul pasarelei și mi-a văzut privirea. „E o navă magnifică, domnișoară. Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă aibă în paza Lui“, mi-a spus.

Ellen Joyce mi-a zis mai târziu că și ea văzuse un bărbat ce cobora de pe vas. Se ascundea printre alți saci poștali, ce trebuiau descărcați de pe vapor și duși la Queenstown – un fochist sau un cazangiu, a presupus ea după hainele lui și murdăria de pe față. Zicea că l-a văzut plecând de pe Titanic și pitindu-se după un sac poștal gri pe care-l ducea în spinare. „L-am văzut și m-a văzut și el. Avea o frică neomenească în ochi; arăta ca un om care fuge de ceva. Poate dăduse de necaz“, mi-a spus ea când așteptam la coadă. În vreme ce urmăream barca plecând înapoi spre chei, m-am întrebat de ce fugea bărbatul și am sperat că avea un motiv întemeiat pentru care nu mai voia să ajungă la New York.

Pasagerii care se îmbarcaseră deja în Anglia și Franța ne priveau de pe punțile de sus și de pe băncile și zonele de relaxare răspândite pe puntea unde ne aflam. Eram nou-veniți. Mă simțeam de parcă întârziaserăm la o mare petrecere. Acești oameni erau la bord de o zi și păreau deja obișnuiți cu împrejurimile. O femeie bătrână mi-a zâmbit, în timp ce noi ne țineam după un însoțitor de bord care ne conducea spre cabinele noastre. I-am zâmbit și eu și mi-am mutat valiza în mâna dreaptă, pentru că stânga mă durea de la atâta greutate. Stewardul a observat. „Dați-mi voie să vă ajut, domnișoară. Probabil, ați cărat-o deja prea multă vreme“, a zis el luându-mi bagajul din mână.

Am zâmbit ușurată să scap de valiza îndesată și să nu-mi mai lovesc cu ea încontinuu gambele, care se făcuseră negre de praf și se învinețiseră de cât mă opintisem s-o car, în timp ce traversasem jumătate din Irlanda. Avea o față blândă și-am observat insigna nouă și strălucitoare de pe brațul lui. Numărul 23, orice-ar fi însemnat asta.

Cabinele noastre arată destul de frumos. Noi stăm la numărul 115. Sunt patru paturi, dintre care două suprapuse. Eu și Peggy am luat cele două paturi de sus, iar mătușa Kathleen și Katie le au pe cele de jos. Toate au saltele adevărate și sunt la fel de confortabile ca orice pat în care am dormit vreodată. Avem o chiuvetă în cabină și două prosoape de mâini, cu însemnele White Star Line, atârnate pe un cârlig dublu, argintiu pe ambele părți. Am primit chiar și un săpun de la White Star Line! Ne-am pus valizele sub paturile de jos, dar eu am păstrat pachetul cu scrisori de la Séamus în buzunarul hainei, pe care-am împăturit-o pe pat, în dreptul picioarelor.

După ce ne-am instalat, însoțitorul de bord – Harry, pe numele lui – ne-a arătat unde sunt vestele de salvare și ne-a dus să vedem una dintre cele

șaisprezece bărci de salvare. Pat a spus că barca de salvare e aproape la fel de mare ca cea din care coborâserăm noi mai devreme. Și s-a întrebat mirat cum ar putea cineva să-și imagineze că se poate construi un vas atât de mare, încât să încapă șaisprezece astfel de bărci pe el... De când s-a urcat pe vapor, Pat se poartă ca un copil. I-a împuiat bietului steward capul cu întrebări despre navă!

Dacă e să mă iau după ceasul strălucitor din aur pe care-l poartă Ellen (și trebuie să spun că îl scoate ori de câte ori are ocazia), am plecat la drum după-amiaza, pe la 13:30. Când s-au pornit motoarele, zguduitul lor mi-a trimis un fior în oase și a făcut să vibreze puternic băncile de lemn pe care stăteam, în Sala Mare. Dându-ne seama că ridicam ancora, ne-am grăbit cu toții pe punte, dornici să privim pentru ultima oară Irlanda.

Entuziasmul nostru s-a stins treptat, așa că am rămas vreme îndelungată lipiți de grilajele albe de la pupa, urmărind în tăcere cum pământul nostru de baștină se pierde în zare, fiecare val învolburat ducându-ne tot mai departe de tot ce-am iubit și tot ce-am cunoscut vreodată.

Bărbatul cu cimpoi a rămas și el acolo, în apropiere. Niciunul dintre noi nu scotea vreo vorbă. „E o țară nespus de frumoasă. Ar trebui să fii mândră că ai cunoscut-o, oriunde te-ar purta viața“, a zis el în cele din urmă. M-am întors spre el și i-am răspuns: „Da, sunt chiar foarte mândră.“

Apoi mi-am amintit de prețiosul meu pachet cu scrisori din buzunarul hainei. Încă mai erau legate cu sfoară. Le-am luat în palmă împreună cu mătăniile și-am spus în gând o rugăciune.

În restul după-amiezii, Titanicul a navigat de-a lungul coastei irlandeze, trecând de Old Kinsale Head și îndreptându-se spre stânci și munți. Ne-am tot întors în cabinele noastre, ieșind ocazional pe punte să mai vedem câte un petec de țară și să ne luăm rămas-bun de la ea. La apusul soarelui, nava a virat în largul oceanului, iar noi am devenit tăcuți din nou, urmărind cum coasta Irlandei se pierdea în negura mării – până când a dispărut complet din ochii noștri.

PARTEA A II-A

„Către Jules E. Brutalom, 31 East 27th St. Nyk: Recuperată în siguranță de Carpathia. Nu-ți face griji. Dorothy Gibson“

Marconigramă trimisă de doamna Dorothy Gibson, de pe Carpathia, lui Julie [Jules E. Brutalom], în 18 aprilie 1912.

CAPITOLUL 9

Chicago, 1982

Urcată în podul slab luminat și foarte prăfuit din casa străbunicii ei, Grace scotocea prin diverse cutii de carton și pungi de plastic, mutând lucruri dintr-o parte într-alta doar pentru a descoperi și mai multe cutii ascunse sub primele grămezi. Nimic nu era etichetat; nici urmă de organizare. De fapt, totul era vraiște. Se răsuci pe călcâie, oftând și punându-și mâinile în șold, uitându-se dintr-un capăt al podului în celălalt. Se întindea pe toată lungimea casei și era ticsit de prostii inutile, strânse de-a lungul unei vieți.

Deja căuta de-o oră – și valiza mică, neagră pe care voia s-o găsească nu apărea nicicum. „E imposibil, își zise ea, tresărind când i se păru că simte o pânză de păianjen pe braț. Poate că, după atâția ani, valiza asta nu mai vrea să fie găsită."

Din seara zilei sale de naștere, în urmă cu o săptămână, Grace nu mai putuse să se gândească la altceva, în afară de povestea despre Titanic a străbunicii ei. Era uimitor că bătrâna călătorise pe acea navă celebră și supraviețuise unei tragedii îngrozitoare. Atâția oameni – istorici, scriitori, reporteri – se întrebaseră cum fusese, oare, să călătorești pe o astfel de navă de lux și să trăiești catastrofa care avusese loc la numai patru zile după începerea călătoriei pe Atlantic. Grace își aminti că făcuse un proiect la școală despre acea tragedie, pe când avea 9 ani. Își aminti fețele ciudate ale oamenilor fantomatici din fotografiile alb-negru pe care le găsise în niște articole vechi de ziar. Își aminti și desenele copilărești pe care ea însăși le conturase și care înfățișau dezastrul: o navă mare, neagră, cu unul dintre coșuri dărâmate și o gaură mică în lateral. Nu se pricepea să deseneze oameni, așa că nu apărea niciunul în desenul ei. Poate că atunci îi spusese tatăl ei că străbunica fusese pe Titanic. Își aminti cât insistase el ca ea să nu o întrebe niciodată pe Maggie despre asta. Nimeni nu adusese acest subiect în discuție vreodată.

Acum, când Maggie îi dezvăluise povestea ei incredibilă, când îi explicase tristețea de neîndurat și neputința de-a accepta ceea ce se întâmplase, Grace începuse să înțeleagă de ce-ar vrea cineva să șteargă cu buretele o întâmplare atât de dramatică. „De ce m-a cruțat Dumnezeu pe mine, se întrebase ea, o fată neînsemnată din Irlanda, când atâția alții s-au

înecat?“ Dacă nu s-ar mai fi vorbit despre asta în timpul vieții ei, poate ar fi putut să se detașeze de trauma rămasă în urma Titanicului și s-o analizeze la fel ca mii de oameni din întreaga lume, ca un spectator oarecum interesat de un eveniment fascinant ca poveste și tragic ca realitate. Poate, atunci, ar fi fost în stare să uite că ea fusese una dintre miile de victime.

— Ești sigură că trebuie să mă uit după o valiză *neagră*? strigă Grace prin mica deschizătură din pardoseala podului, pe unde se cățărase în acea dimineață. N-o văd nicăieri.

Oricât de mult își dorea să găsească valiza, în pod atmosfera devenea tot mai înăbușitoare și mai claustrofobă, iar Grace era însetată.

O auzi pe Maggie umblând prin bucătăria de jos, auzi lingurițele zăngănind în ceșcuțe și capacul cutiei de biscuiți deschis cu un zgomot metalic. Și-o imagină întinzând pe un platou din porțelan un șervețel de hârtie, aranjând într-un cerc perfect, suprapuși parțial unii peste alții, biscuiții (pe care insista să-i laude, din loialitate față de rădăcinile sale irlandeze). Aranjarea biscuiților era un „obicei“ al lui Maggie, o atenție aproape nefirească acordată unei activități aparent banale. Dar Maggie se mândrea în viața ei cu multe lucruri, iar primirea musafirilor cu o ceașcă de ceai bun și un platou cu biscuiți aranjați perfect constituia una dintre aceste rutine.

— Da, dragă, strigă bătrâna, efortul de a ridica tonul făcând-o să tușească ușor. O valiză mică, neagră. Cam de mărimea unei perne. Probabil, e tocmai în capăt. Sub o grămadă de nimicuri de-ale străbunicului tău.

„Nu mai spune“, își zise Grace la gândul că mai avea mult de căutat.

Tocmai când se pregătea să renunțe și să coboare în bucătărie pentru o pauză de ceai, Grace întrezări un colț negru, mic, răsărind dintre două cutii dărâmate. Se urcă peste ele, uitând brusc de genunchii înțepeniți și de junghiul din spinarea pe care o ținuse cocoșată cât scotocise prin pod. Inima începu să-i bată cu putere, în timp ce împingea și muta cele două cutii mari și grele. Trăgând valiza mică de-un colț, o scoase la suprafață și-o puse pe podeaua goală. Chiar era de mărimea unei perne.

I se ridică părul pe ceafă. Își simțea sângele pulsându-i în urechi, iar inima îi bubuia în piept. „Da, da. Asta e!“, gândi. Își trecu degetele peste valiză, împrăștiind în aer rotocoale de praf care-i încețoșară vederea pentru câteva secunde și o făcură să tușească.

Când norișorul de praf se așternu pe podea, Grace identifică ceea ce căutase: o etichetă de bagaj cu numele „Maggie Murphy“ pe ea și-o adresă, „North Ashland Avenue, Chicago“.

— Am găsit-o, Maggie! strigă ea, tușind din nou în aerul îmbibat de praf. Am găsit-o!

Vocea îi răsună până la parter, debordând de entuziasm. De jos, nu se auzi nici țipenie.

— Cobor imediat, poți să torni ceaiul!

***

Maggie așeză valiza cu grijă în poală. Rămase un moment cu ochii închiși, pierdută în amintirile de demult ale vieții ei. Micul ceas de pe polița aflată deasupra șemineului bătu ora 11:00. O pasăre se auzea ciripind din bătrânul tufiș de mure din grădină, o muscă bâzâia enervant în hol, iar în raza de soare ce pătrundea prin fereastră dansau particule de praf. Nimic altceva nu se mișca, în acele clipe de liniște. Grace abia îndrăznea să respire.

— N-ar fi trebuit să mă întorc după ea, spuse Maggie cu un glas abia auzit, mângâind valiza. Dacă stau să mă gândesc, e puțin cam prostesc... să se scufunde un vapor și eu să mă întorc după o haină și-o valiză. Vezi tu, Grace, nu ne dădeam seama cât de grea era situația; nu credeam c-o să se ducă la fund.

Tăcu din nou, în timp ce-și făcea curaj să revadă trecutul.

— Îți amintești ce se află în ea, Maggie?

Străbunica ei o privi cu blândețe și tristețe în ochi:

— Da, Grace. Da. Chiar și după atâția ani.

Grace se uită în tăcere la Maggie, care umbla la cataramele ruginite, mâinile ei firave tremurând mai mult decât de obicei. Acele câteva momente în care încuietorile scrâșniră și zăngăniră, refuzând să se deschidă, părură să dureze o veșnicie. Valiza mică și neagră era, parcă, o barieră; un stăvilar în fața potopului de amintiri înfrânat zeci de ani, care acum amenința s-o înghită pe străbunica ei imediat ce avea să-și scoată la lumină secretele și să-și dezvăluie povestea.

— Ești sigură că e bine să faci asta? întrebă Grace cu timiditate, ca și cum s-ar fi temut că deschiderea valizei le-ar fi afectat amândurora viața mai mult decât crezuseră inițial.

Maggie o privi:

— Nu, nu sunt sigură deloc. Dar am ajuns până aici, nu-i așa? Și nu știu ce crezi tu, dar eu n-o să pun valiza asta înapoi în podul ăla vechi și înghesuit, fără să arunc o privire înăuntru.

Într-un final, cataramele se deschiseră. Maggie ridică grijulie capacul, scoțând un scâncet mic, abia perceptibil, când văzu interiorul valizei.

Era un moment pe care Grace n-avea să-l uite niciodată. Această bătrână demnă, pe care o iubea atât de mult, își pironise ochii înăuntrul unei valize pe care n-o mai văzuse din tinerețe. O viață de amintiri i se citea pe fața ridată; o întreagă viață de uitare tocmai se risipise, în acea clipă de tăcere, în sufrageria lor banală din casa lor modestă, aflată într-o suburbie liniștită a orașului Chicago.

Maggie își lăsă capul pe spătarul scaunului, cuprinsă de un sentiment de ușurare, de parcă povara cumplită a tragediei pe care-o purtase în suflet atâția ani i se ridicase de pe umerii mici.

Grace stătea în tăcere pe scaunul din fața ei, trecându-și degetele peste țesătura aspră, vineție a scaunului, înfigându-și unghiile în imprimeul cu model întortocheat. Avea acest obicei încă din copilărie. Iar acum se simțea aproape stânjenită, ca și cum ar fi fost o intrusă, martoră la revelația foarte intimă a altcuiva. Privind-o pe Maggie, se trezi zguduită din plin de însemnătatea poveștii ei: văzu pentru prima oară situația așa cum se petrecuse în realitate. *Femeia aceasta se aflase pe Titanic!* Urmărise cum oamenii pe care-i iubea se înecau în apele înghețate. Auzise țipetele și spaimele a mii de voci și pierduse totul, cu excepția lucrurilor din acea valiză mică și insignifiantă și a hainelor de pe ea. Grace înțelese că aceasta nu mai era o poveste care să-i reînvie cariera în jurnalism; era viața reală – și o vedea trecându-i chiar prin fața ochilor.

Maggie începu să scoată lucruri din valiză, mângâind și studiind fiecare obiect ca pe cea mai de preț comoară. Un pieptănaș simplu argintiu, o oglinjoară cu mâner, o broșă de culoarea smaraldului, o pereche de mănuși negre din bumbac, o biblie, niște mătănii și o sticlă de apă sfințită, un certificat medical „apt de călătorie“ pentru clasa a III-a, un meniu, o carte mică și un teanc de articole decupate din ziare. Mintea lui Maggie fu inundată de amintiri, fiecare obiect reprezentând mărturia unei conversații, a unui loc sau a unei persoane întâlnite.

O bună bucată de vreme ținu în mână biletul de îmbarcare pe Titanic, frecând ușor cu degetele hârtia subțire. Închise ochii și fu imediat transpusă

din nou în zgomotul copitelor de cai răsunând pe străzile din Castlebar. Își aminti cum intraseră în biroul domnului Durcan de pe Main Street, ca să-și ridice biletele. Și-l aminti pe Tom Durcan, un bărbat îndesat, de vârstă mijlocie, cu mustață stufoasă și ochi mici, șireți. Îi zâmbise și îi făcuse cu ochiul, când înmânase biletele mătușii ei. „E o frumusețe. Se vorbește că sunt patruzeci de tone de cartofi la bord și nu mai puțin de patruzeci de mii de ouă. N-o să muriți de foame, asta-i sigur", îi șoptise el. Ea făcuse ochii mari, încercând să-și închipuie o asemenea cantitate de ouă și spusese că abia așteaptă să fie printre primii oameni care navighează pe navă, după care mătușa ei o zorise afară din birou, spunându-i că, dacă pălăvrăgeau toată dimineața, Titanicul avea să plece fără ele și-atunci... n-ar mai fi mâncat niciun ou, cu atât mai puțin patruzeci de mii. Își aminti cum ea și Peggy admiraseră biletele pe care se vedea imprimată imaginea fascinantă a Titanicului. Se bucuraseră să observe că biletele lor aveau numere consecutive, al ei fiind 330923 și al lui Peggy 330924. Cât de diferite se dovediseră a fi aceste numere!

— Nu sunt prea multe bunuri, dacă vrei să începi o viață nouă, spuse Maggie răsucind în mâini fiecare obiect. Nu sunt multe deloc. Desigur, celelalte lucruri ale mele erau în valiza mai mare a mătușii; și știm unde se află acum aceea. Toate ne-am pus valizele sub pat, numai că eu mi-am păstrat lucrurile personale aici, știi tu, în siguranță. Și-am pus valijoara asta la capul patului, lângă haină. Dar scrisorile erau în buzunarul hainei. Păcat că nu le-am ascuns și pe ele în valiză.

Grace se mută mai aproape de ea și se așeză în genunchi lângă scaunul bătrânei, punându-și mâna peste mâinile ei:

— Te superi, dacă arunc și eu o privire printre toate astea?

— Sigur că nu. Nu mai sunt de niciun folos acum, nu-i așa? răspunse bătrâna.

Grace studie totul cu atenție, întrebând-o pe Maggie despre povestea fiecărui obiect și despachetând teancul de articole din ziare. Era visul oricărui arhivist.

— Vai de mine, Maggie, e uimitor! Sunt ziare chiar din perioada aceea. Uite, *The New York Herald*, 15 aprilie 1912.

Rămaseră așa un timp, aplecate deasupra ziarelor fragile, din hârtie îngălbenită.

— Infirmierele de la Spitalul St. Vincent din New York... explică Maggie. Ele au adunat toate ziarele, ca să urmărească firul poveștii. Bineînțeles că, inițial, presa a relatat totul greșit, scriind că Titanicul se întorcea în Belfast pentru reparații. Uite.

Arătă un titlu pe unul dintre ziare, citindu-l cu voce tare:

— „Reparații. Din câte știe compania, Belfast e singurul loc în care există un port suficient de mare.“ Și uită-te la ăsta: „Titanicul s-a scufundat. Nu există victime. Coliziune cu un aisberg. Cea mai mare navă din lume. Toți pasagerii au fost salvați.“ Habar n-aveau că ne înecaserăm aproape toți.

Făcu o pauză în timp ce citea tot mai multe titluri greu de crezut, apoi comentă:

— Și, uite, aici sunt citată de reporterii care au venit să discute cu noi la spital.

Grace se uită la hârtia pe care fuseseră întipărite cu șaptezeci de ani în urmă cuvintele lui Maggie:

— Uau... e fantastic!

— Una dintre infirmiere mi-a dat toate astea când am ieșit din spital, continuă Maggie. S-a gândit că, poate, aș vrea să le păstrez. Mi-a spus că despre Titanic se va vorbi și peste o sută de ani. Eu n-am luat-o în serios.

Se opri și îi întinse lui Grace un caiet mic, negru:

— Și eu mă credeam o mică scriitoare, să știi.

— Ce-i asta? întrebă Grace, luând caietul și răsfoind paginile.

— Jurnalul meu. Am început să scriu în noaptea în care am ajuns la Queenstown. Mi-am închipuit că i-l voi arăta mătușii Mary, când aveam să ajungem la Chicago. Desigur, îmi imaginam și cum voi sta cu copiii mei într-o bună zi și le voi povesti despre nava extraordinară care m-a adus în America. Tocmai făceam niște însemnări, când ne-am ciocnit de aisberg. Uite, se vede tremurul ultimelor litere...

Maggie îi indică ultima pagină cu text, undeva pe-aproape de jumătatea caietului. Se vedea clar o smucitură pe ultimul rând, urmată de cuvintele: „Nava se cutremură, se pare că încetinim.“

— E incredibil! spuse Grace. Sunt, pur și simplu, copleșită. Tu cum te simți, când vezi toate lucrurile astea din nou?

Maggie se gândi o clipă:

— Știi ceva, credeam că voi fi tristă. Dar nu sunt. Cred că am terminat cu tristețea în urmă cu mult timp. Acum? Cred că mă simt alinată să văd toate astea. Dar e păcat de scrisori. Mi-ar fi plăcut să le citesc din nou.

Grace se ridică să-și dezmorțească picioarele și se îndreptă către fereastră. Îi plăcea să privească păsările ce se adunau mereu la cutiuțele cu mâncare și cuiburile răsfirate prin grădina lui Maggie.

— Dar care-i treaba cu scrisorile, apropo? întrebă Grace.

— Ah, asta-i altă poveste... Chiar mă întristează puțin, mărturisi Maggie.

— De ce? Ce fel de scrisori erau? o iscodi Grace.

Maggie râse mai mult ca pentru sine:

— Erau de la iubitul meu. El a rămas în Irlanda. Nu se pricepea la cuvinte, dar mi-a dat un pachet cu scrisori în dimineața în care am plecat din sat. Îmi amintesc ce mi-a spus – în felul ăsta, nu mai trebuia să aștept să vină poștașul; le puteam reciti oricând voiam. Mi-a scris paisprezece scrisori, câte una pentru fiecare lună de când ne cunoșteam. Am apucat să citesc doar patru. M-am gândit să aștept până când aveam să ajung în America și-abia atunci să le citesc pe celelalte, plănuind să deschid câte una în fiecare lună, ca și cum el chiar mi le-ar fi trimis pe rând. Așa, puteam să fiu aproape de el exact atunci când îi simțeam cel mai mult lipsa.

Făcu o pauză, aducându-și aminte de Séamus, de purtarea lui blândă, ochii blajini și frumosul său păr blond-roșcat.

— Ne întâlneam sub un cireș, miercurea, după ce mergeam la piață. Era un obicei plăcut, zise Maggie zâmbind.

— Și ce s-a întâmplat cu scrisorile?

— Le-am pierdut pe toate în noaptea aceea, Grace. Erau în buzunarul hainei și n-am idee ce s-a întâmplat cu ea. O aveam pe mine când am urcat în barca de salvare, dar când am ajuns la spital dispăruse. Îmi amintesc vag că i-am dat-o unui copil și că o femeie înstărită, care era cu mine în barcă, mi-a dat pardesiul ei, pentru că tremuram de frig. Era actriță – Vera sau Violet, parcă. Nu-mi amintesc numele ei prea bine. M-am întrebat de multe ori dacă haina mea nu i-a fost returnată ei din greșeală, odată cu pardesiul, sau poate doar s-a pierdut undeva pe Carpathia ori la spital. Totul a fost atât de confuz... În zilele acelea, se făceau încercări disperate de a identifica oamenii aduși la bord, de a afla cine a supraviețuit și cine a pierit la un loc cu nava. Sunt sigură că nimeni n-a fost atent la o simplă haină neagră. M-am întrebat adesea ce scria în celelalte. Mi-ar plăcea să aflu...

Grace așteptă un moment, apoi întrebă:

— Și i-ai scris vreodată? Știi tu, după...

— Da. O dată sau de două ori. Iar el mi-a răspuns doar o dată.

Un zâmbet gingaș apăru pe buzele bătrânei, când își aduse aminte de el. Dar Grace simți că Maggie nu voia să vorbească prea mult despre asta, așa că întrebă doar atât:

— Și te-ai întors vreodată în Irlanda?

— Nu, Grace. Nu m-am mai întors.

Maggie articulă răspunsul cu dificultate, ca și cum ar fi fost cele mai grele cuvinte pe care le rostea.

— N-am vrut să mai pun piciorul pe vreo navă, după noaptea aceea îngrozitoare. În plus, m-am simțit atât de vinovată! De ce-am supraviețuit eu, când atâția alții, chiar și prunci, muriseră? Știam că nu mă mai pot întoarce vreodată acasă, cu toată tristețea care se abătuse acolo în sat. Eu scăpasem cu viață, dar văzusem atâția oameni murind...

Se opri pentru o clipă, apoi își adună gândurile:

— Plecasem în America în căutarea unei vieți noi. Și, în mod ironic, singura cale prin care am putut supraviețui după catastrofa de pe Titanic a fost tocmai asta: o viață nouă. Fata care fusesem eu în Irlanda zăcea pe fundul oceanului, alături de ceilalți. A trebuit s-o iau de la capăt. Din nou. Normal că familia mea a știut despre Titanic, dar eu n-am vrut să vorbesc niciodată despre asta. Am vrut doar să uit.

Mai zăboviră acolo împreună încă un timp, Maggie răsfoind absentă articolele de ziar și cercetând micile vechituri, iar Grace citindu-i jurnalul. Nu simțeau nevoia să-și vorbească. La un moment dat, ceasul de pe poliță bătu brusc ora amiezii, primul clopoțel trezindu-le din reverie și speriindu-le. Amândouă izbucniră în râs.

Grace se ridică și se duse în bucătărie:

— Ești gata pentru o nouă ceașcă de ceai? Eu am mare nevoie!

Maggie ridică privirea și zâmbi:

— Da, scumpo. Mi-ar plăcea. Și... Grace!

— Da? răspunse Grace, reapărând de după ușă.

— L-ai sunat pe editorul ăla al tău de la ziar?

— Nu încă.

— Păi, ar trebui să-l suni, să știi. Eu zic c-ar fi interesat de mica mea poveste. Nu crezi?

Îi făcu cu ochiul lui Grace și începu să așeze totul la loc în valiză. Pentru o clipă, revăzu cu ochii minții micul pachet cu scrisori înfășurate în hârtie maronie și legate cu o sfoară zdrențuită, întrebându-se pentru a mia oară unde dispăruseră în acea noapte.

Apoi Maggie își aminti iarăși de bărbatul care le scrisese:

— Ce zi e azi, Grace?

— Miercuri, strigă Grace ca să acopere zgomotul ceainicului în care apa clocotea. De ce?

Maggie zâmbi.

— Așa... Doar mă întrebam.

CAPITOLUL 10

New York, 11 aprilie 1912

Catherine Kenny așeză cu grijă ceașca goală de ceai pe farfurioară și se uită la ceasul de pe polița de deasupra căminului. Ticăitul ritmat – tic-tac, tic-tac – era o constantă plăcută în casa ei liniștită și perfect ordonată. Dacă înțelesese bine care era diferența de fus orar, atunci Katie probabil era pe navă acum. Se întrebă, oare, cum se simțea sora ei mai mică, cea care nu fusese niciodată pe un transatlantic și, de fapt, nu călătorise deloc pe ocean.

Privi cu atenție în ceașca de ceai – o privire scurtă aruncată peste frunzele împrăștiate, care nu-i arătau nimic ieșit din comun. Se simți ușurată. Cititul în frunze de ceai era un soi de tradiție în familia lor. Și-o amintea pe bunica ei descifrându-i modele nedeslușite și imagini. Catherine, un copil ușor de impresionat, fusese fermecată, deși nu era niciodată sigură dacă bunica ei o lua peste picior sau dacă, într-adevăr, putea să prevadă acele lucruri pe care pretindea că le vede în frunze. Când mai crescuse un pic și fusese martoră la diverse predicții ce se adeveriseră, începuse să ia totul mai în serios. Era mândră că acum citea și ea în frunzele de ceai, deși mai avea cale lungă până să prezică ceva care să se adeverească. Adesea își dorea să fi fost mai atentă la bălmăjelile bunicii.

Se ridică să se studieze într-o oglindă mare așezată deasupra șemineului, în timp ce se juca cu nasturii mici de pe gulerul înalt al bluzei. Găsea strânsoarea din jurul gâtului oarecum inconfortabilă – de aici, reticența ei de a închide nasturii de sus până în momentul plecării. Se uită la reflexia din oglindă; părea puțin obosită, mai bătrână decât cei 34 de ani ai săi. Se întrebă cum arăta în ochii lui Katie și cum avea Katie să arate în ochii ei, la cei aproape 24 de ani ai fetei. Fără îndoială, avea o poftă de viață de invidiat plus un ten sănătos și mai de invidiat (ambele, datorate vieții petrecute în aer liber).

După ce-și cără vasele de la micul dejun în bucătărioara garsonierei sale din East Side, Catherine umplu chiuveta ca să le spele. În timp ce înmuia laveta în apa cu detergent, frecând temeinic ceașca, farfurioara, castronul, platoul și lingura, îi trecu prin minte că, poate, Katie nu se îmbarcase deloc pe navă. Ea mai trimisese o dată bani în Irlanda pentru călătoria lui Katie, dar, din câte știa, părinții lor hotărâseră să dea banii pe o vacă, în loc să

cumpere biletul destinat plecării fetei în America. Discuțiile frecvente despre venirea lui Katie la sora ei se răriseră în ultimele luni și abia recent înviase din nou interesul lui Katie, când alți locuitori din Ballysheen, inclusiv bunele ei prietene Peggy și Maggie, hotărâseră să-și cumpere bilete.

Cele două surori schimbaseră scrisori cu regularitate de-a lungul anilor, Catherine bucurându-se să audă vești de acasă, iar Katie bucurându-se de viața americană descrisă de Catherine. „Povestește-mi despre mașinile cu motor, îi cerea ea în scrisorile pe care i le trimitea, și despre clădirile care străpung cerul. Și chiar e adevărat că în teatrele de pe Broadway încap mii de oameni la un loc?“

În cea mai recentă scrisoare, ajunsă cu doar câteva săptămâni în urmă, Katie îi scria că i-ar plăcea să poată călători cu ceilalți oameni din Ballysheen, preferând să profite de această ocazie de-a fi printre prieteni, decât să pornească într-o lungă călătorie de una singură. Evident, Catherine trimisese banii imediat, alături de o scrisoare pentru Katie și mama lor, în care le asigura că o va aștepta ea însăși pe Katie în portul din New York. „La urma urmei, sunt dornică să văd acest Titanic cu ochii mei“, scrisese ea. Ca post-scriptum, temându-se ca familia să nu creadă cumva că era prea târziu pentru a cumpăra un bilet de la agentul de vânzări local și să cheltuiască banii pe o altă vacă, subliniase că sora sa putea să-și cumpere un bilet din Queenstown sau chiar de pe navă.

Presupunând că deja Katie se afla la bord cu grupul din Ballysheen, Catherine își imagină că fata era tare bucuroasă. Cu atâtea chipuri familiare în jur, orice îndoială sau neliniște cu privire la călătorie avea să fie uitată în curând. Poate chiar va fi încetat să se frământe, cel puțin pentru o vreme, în privința fratelui său mai mic, William, pe care îl lăsase în urmă cu inima strânsă. William era surd din naștere și, dintre toți cei șase frați, fusese întotdeauna favoritul lui Katie. Păreau să aibă amândoi o legătură specială, care-o ajuta pe Katie să comunice cu el mai bine ca oricine din familie. Îl înțelegea când nimeni altcineva n-o făcea și era îngrijorată de ce i s-ar fi putut întâmpla, acum că ea nu mai era prin preajmă.

În ceea ce-o privea, Catherine abia aștepta să-și vadă din nou sora iubită. Trecuseră mai bine de trei ani de când se văzuseră ultima oară – înainte ca ea să traverseze Atlanticul. Călătorise cu prietena ei, Maura Byrne, iar plecarea lor din Ballysheen fusese una liniștită și discretă. Nimeni nu știuse nici măcar numele navei pe care se îmbarcaseră; și nimeni nu se gândise să

întrebe. Cât de diferită era acum experiența lui Katie, care plecase în frenezia și agitația atâtor oameni ce-și luau rămas-bun de la cineva drag și care avea să navigheze pe cea mai cunoscută navă construită vreodată, o navă al cărei nume îl știa *toată* lumea.

Catherine își imagină ce-ar fi putut face sora ei în clipa asta, fiind convinsă că se bucura de fiecare minut petrecut la bord. Spre deosebire de firea ei pragmatică și rezervată, Katie era o fată încrezătoare și impulsivă, cu tot felul de idei fanteziste în cap. O călătorie pe cea mai mare și mai luxoasă navă transatlantică, alături de unii dintre cei mai bogați oameni de afaceri de pe pământ, cu siguranță, ar fi făcut-o să-și plănuiască nunta cu vreun individ din înalta societate, chiar înainte să debarce!

Se uită la calendarul atârnat pe perete. Mai erau doar trei zile până la aniversarea celor 24 de ani ai lui Katie. Fetei îi plăceau petrecerile și, dacă era rost de vreuna, sărbătorirea zilei de naștere la bordul unei nave ar fi fost scuza perfectă pentru cântări și distracție. „Da, lui Katie o să-i placă America, își zise Catherine în timp ce-și lua haina și pălăria. De fapt, Americii o să-i placă de Katie.“

***

Părăsi clădirea de apartamente în care locuia și, traversând strada, merse puțin pe jos până la calea ferată aeriană de pe Ninth Avenue, oprindu-se în stația South Ferry. Deși pierdea mai mult timp pe linia ferată aeriană, tot nu voia să ia metroul, pentru că era ușor claustrofobă. Ideea de a merge cu viteză pe sub pământ într-un tren aglomerat îi dădea o stare de amețeală, așa că – inclusiv în zilele lucrătoare, când se ducea ca menajeră în casa familiei Walker-Brown – prefera să călătorească la suprafața solului.

În acea dimineață, în timp ce-și făcea traseul obișnuit prin oraș (pe Greenwich Street și Battery Place până la Gansevoort Street, în sudul Manhattanului, apoi pe Ninth Avenue, până în centrul orașului, și în final pe Columbus Avenue, în suburbiile pline de verdeață din Upper West Side), Catherine plănui să meargă până la Macy’s într-una dintre seri, după muncă. Se gândi că ar fi fost frumos să-i cumpere lui Katie un cadou de ziua ei, un ac de pălărie sau o frumoasă pereche de mănuși – nu se hotărâse încă. „Poate, o întreb pe doamna Walker-Brown ce părere are“, își zise. Doamna Walker-Brown era la zi cu stilul și moda, mai ales datorită fiicei sale, Vivienne. Tânăra era actriță și jucase cu mare succes în câteva filme mute. De altfel, părea să fie întotdeauna la curent cu cele mai noi tendințe. Printr-

o coincidență ciudată, și Vivienne Walker-Brown călătorea la bordul Titanicului, întorcându-se împreună cu logodnicul ei dintr-o vacanță petrecută în Europa.

Stând în tren pe locul ei preferat, lângă geam, Catherine privi forfota ce umplea străzile din New York într-o zi obișnuită: zgomotul tramvaielor crescând în același timp cu cel făcut de copitele cailor ce trăgeau căruțe încărcate cu lăzi pline de fructe și legume, claxoanele mașinilor cu motor și strigătele tinerilor vânzători de ziare care anunțau în mulțime titlurile zilei. În prezent, toate acestea îi erau familiare lui Catherine. Își mai amintea, totuși, cât de ciudat, de zgomotos și de neplăcut i se păruse orașul, când venise pentru prima oară aici. Totul era atât de diferit de liniștea din satul lor tihnit... Acum, toată agitația îi suna chiar agreabil în urechi; erau zgomotele care defineau avântul, progresul industrial și prosperitatea. Zâmbi la acest gând, dându-și seama cât de departe ajunsese ea însăși în doar câțiva ani și întrebându-se ce sunete auzea Katie în acest moment. Ce priveliști admirau ea și Vivienne Walker-Brown, precum și sutele de pasageri de pe același vapor? Având în vedere că fiica familiei Walker-Brown călătorea la clasa I și Katie la clasa a III-a – presupunând că biletul nu fusese dat pe-o vacă – era foarte posibil ca priveliștea pe care-o aveau în fața ochilor cele două fete de pe Titanic să nu fi fost aceeași pentru amândouă, fiind prestabilită de statutul lor social foarte diferit.

***

Ajungând la destinație, coborî pe trotuar – la fel cum făcuse în urmă cu o zi (de fapt, la fel cum făcuse în ultimii trei ani) – și înaintă pe bulevardul mărginit de copaci, până la casa familiei Walker-Brown. Admiră doamnele îmbrăcate rafinat care treceau pe lângă ea și se uită melancolică la cuplurile elegante, care se plimbau braț la braț, râzând împreună.

Catherine nu se căsătorise; nu fusese cerută niciodată și viața i se părea uneori singuratică printre miile de oameni care populau acest oraș. Dar, în câteva zile, asta avea să se schimbe. În doar câteva zile, sora ei dragă avea să fie cu ea și, din acel moment, toate călătoriile pe care trebuiau să le facă, aveau să le facă împreună. Pentru Catherine Kenny, asta era tot ce conta. Acest lucru o alina mai mult decât ar fi putut s-o facă oricare dintre acele blănuri sofisticate și mătăsuri fine ce cădeau în falduri pe trupurile doamnelor din Upper West Side care treceau pe lângă ea.

În vreme ce urca treptele de piatră din fața impunătoarei uși a patronilor săi, se consolă cu gândul că – deși familia Walker-Brown și locatarii caselor luxoase din vecinătate duceau o viață de opulență și de bogăție – având-o alături pe sora ei iubită în doar șase-șapte zile, ea deja se considera norocoasa proprietară a unor bogății mult mai mari.

CAPITOLUL 11

Comitatul Mayo, Irlanda, 11 aprilie 1912

Soarele asfințea aruncând umbre lungi peste peisajul sălbatic și învăluind crestele munților într-o negură mută, în timp ce Mary d'Arcy și alte opt femei mergeau încet spre Fântâna Sfințită de la marginea satului. Era un grup sobru ce pornise într-un scurt pelerinaj, să se roage pentru ca cei paisprezece locuitori ce-și părăsiseră căminul cu o zi în urmă să aibă o călătorie ferită de primejdii. Celor opt femei – unele dintre ele mame, altele surori sau bunici ale celor care plecaseră – li se părea că rudele deja lipseau de multe luni de zile, nu doar de câteva ore.

Plana o tăcere oarecum timidă peste capetele acestor femei care, în orice altă zi, ar fi putut fi auzite schimbând vorbe prietenești când mergeau la lucru sau își făceau treburile zilnice prin sat, râzând la vreo glumă sau la micile picanterii pe care și le dezvăluiau când stăteau la berărie. De obicei nu duceau o viață tăcută, dar în acel moment parcă amuțiseră. Doar țipătul fantomatic al unei bufnițe străpunse liniștea din jur. Apropiindu-se de fântână, ele făcură obișnuitele rânduieli și spuseră în gând câte o rugăciune personală, apoi se așezară în genunchi pe pământul tare, pietruit, strânseră mătăniile în mâini și începură, toate deodată, să rostească aceeași rugăciune către Sfânta Fecioară.

Pentru un spectator aflat la distanță – cum era Séamus Doyle, care privea procesiunea de la fereastra micii case a tatălui său – aceasta era o priveliște deosebit de emoționantă și de o solemnitate hipnotizantă, într-un cadru seren. Se gândi cât de mișcată ar fi fost Maggie și ceilalți din grup, știind cât de mult afectase plecarea lor această restrânsă comunitate. Cât de însuflețiți ar fi fost călătorii, să vadă această manifestare a credinței absolute, făcută în onoarea lor! Dar ei n-aveau cum să știe și n-aveau cum să vadă.

***

În acea zi, la fel ca majoritatea sătenilor, Séamus se întorsese adesea cu gândul la cei paisprezece oameni care plecaseră în zori. Dar gândul îi zăbovea mai ales la iubita sa Maggie.

După ce-i dăduse pachetul cu scrisori și își luase rămas-bun, mai stătuse o vreme prin preajmă să-i vadă pe călători plecând. Dată fiind solemnitatea

ocaziei, caravana i se păruse plină de culoare. Drumeții aveau pături colorate din lână înfășurate pe umeri și pe genunchi, să le țină de cald în dimineața răcoroasă de aprilie. Noua pălărie verde a lui Peggy ieșea în evidență de la depărtare. Séamus urmărise trăsurile înaintând de-a lungul satului precum un cortegiu funerar, cu roțile răsunând ca niște tunete îndepărtate pe drumul pietruit. Cunoștea ruta pe care aveau s-o urmeze spre Castlebar, fiindcă o parcursese el însuși de câteva ori, când fusese cu alți săteni să cumpere grâne sau unelte noi și provizii pentru fermă. Aveau să iasă din Ballysheen, trecând prin orășelele Knockfarnaught, Tobernaveen, Levally, Bofeenaun, Curraghmore și Cuilmullagh și urcând pe coasta de la Windy Gap. Terenul era accidentat acolo, așa că el își imagină trăsurile zdruncinând pasagerii ca pe niște păpuși de cârpă, în timp ce roțile aveau să se lupte cu denivelările și să se rostogolească prin atâtea hârtoape. Apoi aveau s-o ia pe drumul cu serpentine până în Burren și Sion Hill, după care, gata, ajungeau în orașul Castlebar. Séamus știa că unele dintre femei mai făcuseră această călătorie când fuseseră să vândă ouă, dar nu-și amintea ca Maggie s-o fi făcut vreodată. Pentru ea, avea să fie o lume nouă; și, dincolo de gara din Castlebar, avea să fie o lume nouă pentru toți.

Se întrebă ce gânduri îi treceau prin minte lui Maggie în timp ce trăsurile înaintau ușor pe lângă toate reperele lor familiare – școala, fântâna de la marginea satului, gardurile rupte, șotronul desenat cu cretă pe lespezile din fața magazinului lui O’Donoghue, tufișurile de grozamă cu florile lor parfumate, de un galben aprins, apoi scundele garduri de piatră pe care se odihnise de atâtea ori legănându-și picioarele și câmpurile unde ducea prânzul pentru bărbații care strângeau recolta. Se întrebă dacă ea simțise cunoscutul miros de bere ce se revărsa din barul D’Arcy ori mirosul de turbă arsă ce ieșea din casele învecinate, în care ea își petrecuse aproape tot atât de mult timp ca în propria casă. Se întrebă, oare, cum era să vezi toate astea și să te îndoiești că aveai să le mai vezi vreodată. Și se trezi întrebându-se dacă el însuși avea s-o mai vadă vreodată pe Maggie.

Să născuse între ei o iubire simplă și neașteptată, cu îmbrățișări furate și sărutări inocente pe malul lacului, ori de câte ori se eliberau de îndatoririle gospodărești. Căutau ocazii în care să se țină de mână când veneau să scoată apă din fântână ori ieșeau unul în calea altuia când aveau vreo treabă de făcut. Séamus fusese încântat de ideea de-a se întâlni amândoi în fiecare miercuri, după piață, sub cel de-al șaselea cireș, și-i făcuse lui Maggie propunerea, pentru că astfel se puteau distanța mai ușor de restul lumii

găsind un pic de intimitate, locul fiind departe de magazine sau case. Dacă vreunul dintre ei nu-și făcea apariția, celălalt știa că apăruse ceva neprevăzut. Dar, în general, amândoi ajungeau la întâlnire și petreceau ceva timp împreună, oricât de scurt ar fi fost răgazul – vara ducându-se pe malul lacului să prindă pește și iarna căutând adăpost în bucătăria căsuței lui Maggie – până când venea timpul ca el să plece. Avea de parcurs cinci kilometri până acasă. Era un plan bun, care le convenea amândurora. Apoi mama lui Maggie murise, mătușa ei Kathleen sosise din Chicago și Maggie îl anunțase că urma să plece cu ea în America, în primăvara următoare. Iar acum Séamus nu știa deloc ce-avea să le rezerve viitorul.

***

În timp ce le privea pe femeile de la fântână, se întrebă dacă Maggie deschisese pachetul cu scrisori. El îi scrisese paisprezece în total: câte una pentru fiecare lună de când erau împreună; câte una pentru fiecare dintre cei paisprezece cireși pe care ea îi iubea atât de mult și care mărgineau drumul de la căsuța ei până în sat; și câte una – după cum se dovedise – pentru fiecare membru din grupul cu care călătorea. Încheiase, fără intenție, fiecare scrisoare cu paisprezece cuvinte simple: „Am să te aștept sub copacul nostru, până în ziua când te vei întoarce.“ Era extrem de încântat de aceste simetrii.

Se întrebă dacă ea se gândea la el în acest moment și, dacă da, ce vedea ea în fața ochilor acum, când gândurile lui zburau peste miile de kilometri care îi despărțeau deja. Înainte s-o cunoască, nu înțelesese cu adevărat ideea de iubire, considerând-o mai degrabă un lucru prostesc, pentru băieții care beau prea mult poitín – și alcoolul le fură mințile. Dar el nu obișnuia să bea, deși cu siguranță ceva îi afectase mintea atunci când se dusese la ea și-o invitase la dans, la nunta lui Jack și a Maurei Brennan. În acel moment, înțelesese un pic mai mult despre iubire și, în cele paisprezece luni care trecuseră din acea seară, el ajunsese să înțeleagă bine de tot iubirea. Învățase să se bucure de asta tot mai mult.

Séamus nu era genul de om care să dea vina pe ghinion, în consecință punea pe seama sorții faptul că planurile lui Maggie de a pleca în America veniseră atât de curând după ce începuse relația lor și într-un moment în care tatăl lui era atât de bolnav. Nu avea rost să suferi sau să-ți dorești ca lucrurile să fie altfel ori să spui că viața e prea crudă; pur și simplu, asta era situația și așa avea să fie întotdeauna. Prin urmare, Séamus făcu singurul

lucru pe care-l putea face: să accepte tot ce se întâmplase și să privească spre viitor. „Am să te aștept sub copacul nostru, până în ziua când te vei întoarce“, îi scrisese el. Însă chiar dacă fusese sincer, ceva în adâncul sufletului îi spunea că ea n-are să se mai întoarcă.

Un icnet neașteptat rupse tăcerea, dar Séamus nu-și dădu seama cine era femeia care sărise ca arsă.

— Uitați-vă! Uitați-vă la pește!

Séamus le văzu pe femei ridicându-se aproape la unison și alergând în buza fântânii să vadă ce era acolo, către ce arăta frenetic femeia, acoperindu-și gura cu mâna și căscând ochii de spaimă.

— I se vede burta...

Femeile se uitară lung în adâncul fântânii. Un singur pește, mic și argintiu, plutea cu burta în sus. În timp ce priveau spre luciul apei, peștele înghiți cu disperare o ultimă gură de aer și rămase înțepenit.

Femeile încremeniră, fiecare având același gând. Era semn rău pentru oamenii care călătoreau departe, pe ocean.

— Să nu v-aud, zise Mary d’Arcy, vorbind cu o voce joasă și sigură, care ascundea groaza copleșitoare ce-i pulsa în vene. E doar un pește mort. Nimic mai mult. Nu vreau să aflu că se duce vestea despre asta. Nu vorbiți nici între voi, nici cu restul lumii. M-ați înțeles?

Se auzi un cor de încuviințări murmurate.

— Bine, atunci. S-o lăsăm așa și să terminăm treaba pentru care am venit.

Până când soarele se ascunse complet în spatele piscului Nephin Mor, femeile își terminară rugăciunile și începură s-o ia înapoi pe cărarea prăfuită ce ducea în sat.

Séamus Doyle se îndepărtă de fereastra căsuței sale, întrebându-se ce pătiseră femeile. Nici ele nu știau prea bine, dar se întoarseră în sat cu inima tulburată și credința zguduită, fără să mai vrea să afle vreun răspuns la întrebările ce le frământau mintea.

CAPITOLUL 12

R.M.S. Titanic, 11 aprilie 1912

Harry Walsh era cunoscut ca fiind un om norocos. Putea să-și joace ultima carte și să câștige mâna, chiar și atunci când șansele păreau să fie toate împotriva lui. Prietenii pierduseră numărătoarea de câte ori ghicise la datul cu banul, reușind astfel să scape când era vorba să facă cinste cu un rând de bere. „Harry Norocosul“, îl strigase Billy într-o seară, când câștigase de douăsprezece ori consecutiv tragerea la sorți. Așa rămăsese poreclit de-atunci.

Singura parte din viața lui Harry la care nu avusese noroc era dragostea; și nu pentru că nu încerca. Fuseseră multe fetele pe care le adusese acasă, la cină sau la ceai, sau pe care le invitase la dans ori la o plimbare pe chei. Totuși, în ciuda bunelor sale maniere, a chipului plăcut, a unghiilor curate și a pantofilor lustruiți, niciuna dintre ele nu păruse să prindă drag de el. Mereu își pierdeau interesul după câteva întâlniri, petrecând apoi mai mult timp cu amicii lui decât cu el, până când, într-un final, se duceau la dans cu unii dintre ei – așa cum procedase Nancy Parker, care acum era logodită cu Dave Ward, sau Barbara Lacy, care era măritată cu Brian Addison și avea trei copii. Uneori, Harry se întreba dacă vreunul dintre prietenii lui s-ar mai fi însurat, de nu i-ar fi adus el nevasta pe tavă.

Din nefericire, chiar și atunci când întâlnea o fată care se dădea în vânt după el, se întâmpla ca mama lui să nu se dădea în vânt după fată. Nu de puține ori, prietenele lui plecau imediat după cina de duminică, deja convinse că nu erau pe placul potențialei soacre. El nega, dar își dădea seama că ele aveau perfectă dreptate. Mama lui știa exact ce notă să adauge în tonul vocii când oferea o felie de plăcintă cu mere, ca să-i transmită clar fetei că aceea era ultima oară când stătea la masa din bucătăria ei și îi mânca plăcinta cu mere.

Harry nu era tocmai deranjat de acest lucru. În ultimii ani, își văzuse prietenii așezându-se la casa lor și întemeindu-și o familie. Și, cu cât se întâmpla asta mai des, cu atât mai mult își dădea seama că el încă nu era pregătit. Se bucura prea mult de viața lui ca să se însoare și mai avea câteva oceane de traversat înainte să lase acasă o soție care să se îngrijoreze pentru el. În fond, simțea în adâncul sufletului că va ști când va întâlni fata

potrivită – o tânără care să fie suficient de bună pentru el (și pentru mama lui băgăreață); una care să se înțeleagă bine cu prietenii lui fără să fugă cu vreunul dintre ei; o fată ca frumoasa irlandeză ce tocmai se îmbarcase la Queenstown.

Dintre sutele de oameni care urcaseră la bord la această ultimă oprire, ea îi atrăsese numaidecât atenția. Atât ea, cât și prietenele ei erau greu de trecut cu vederea. Îl fermecaseră ritmul vorbelor și accentul lor irlandez, cu chicotele molipsitoare și grămada de bagaje pe care le aduseseră pe vas. Valizele se tot loviseră de picioarele lor și de-ale lui, în timp ce înaintau pe coridoarele înguste, spre cabina cu numărul 115 de pe puntea E.

În timp ce le ghida prin secțiunea inferioară a vaporului, le ascultă cu atenție conversația vie și icnetele de uimire. Nici nu ajunseseră în fața cabinei ce le fusese repartizată, și Harry deja aflase că fetele făceau parte dintr-un grup de paisprezece prieteni și rude, care veniseră împreună dintr-o mică localitate din nord-vestul Irlandei și mergeau la rudele lor din America, unde aveau să înceapă o viață nouă. Nu înțelegea nici el de ce i se păreau atât de fascinante, dar se simțea în mod straniu emoționat de ele și de povestea lor. Îl înduioșa faptul că aceste tinere, precum și cei care le însoțeau își lăsaseră căminul și țara de baștină ca să-și încerce norocul într-o lume îndepărtată și necunoscută.

Cu vorbele mamei sale răsunându-i în urechi, Harry își dădu seama că – spre deosebire de vedetele, cuplurile și turiștii care se întorceau din Europa și în contrast cu actrițele acompaniate de cățeluși ridicoli, care deja se îmbarcaseră la Southampton și Cherbourg într-o atmosferă de voie bună – numeroșii pasageri de la clasa a III-a care se îmbarcau la Queenstown aveau un aer de regret și-o mină tristă, alungată doar de pălăvrăgeala acestor trei fete.

Nu se putu abține să zâmbească, în timp ce asculta entuziasmul lor nestăpânit la vederea interioarelor de pe vapor și strigătele lor de mirare, ca un ecou al emoțiilor pe care le trăise el însuși cu doar douăzeci și patru de ore în urmă.

— Pe toți sfinții, fetelor, uitați-vă! remarcă frumoasa irlandeză în timp ce treceau prin Sala Mare. Încăperea asta e mai mare decât întregul Ballysheen!

Titanicul avea acest impact asupra oamenilor. Inspira, amuțea, atrăgea și fascina, prin măreția și splendoarea înfățișării sale redutabile. În fond, asta

și era: o navă asamblată din plăci de oțel. Și totuși, reprezenta mai mult decât atât. Era o navă care-i apropia pe unii pasageri de-o viață de prosperitate și îi îndepărta de-o viață de sărăcie.

Zăbovi în cabina fetelor puțin mai mult decât în alte cazuri, pentru a se asigura că erau satisfăcute de condiții. (Și constată că erau, judecând după remarcile lor despre chiuvete și prosoape și despre săpunurile White Star Line.) Apoi frumoasa irlandeză se întoarse și-i mulțumi pentru ajutor, zâmbindu-i cu căldură. Era un surâs la care el răspunse zâmbind larg – până când observă alături o femeie încordată care se uita urât la el. Maștera părea să aibă grijă de fete și Harry presupuse că era mama vreuneia dintre ele – probabil chiar a fetei căreia el îi zâmbise, dacă era să se ia după chipul ei încruntat și dezaprobator. Mai că-i răsunară în minte cuvintele prietenului său, Billy: „La dracu', uite o față care-ar putea să topească oțelul... N-am mai văzut așa ceva!" Pe dată, zâmbetul lui Harry se topi, după care el le ură tuturor doamnelor din cabină călătorie plăcută și se întoarse pe punte ca să întâmpine alți pasageri.

Queenstown era un punct de îmbarcare aglomerat pentru stewarzii de la clasa a III-a, fiindcă majoritatea pasagerilor care urcau aici călătoreau la această clasă. Ca de obicei, oprirea însemna și o instruire de rutină în privința folosirii vestelor de salvare. Harry știa în ce constă asta, pentru că se instituise o regulă de bază: companiile transatlantice mari se asigurau astfel că toți membrii echipajului știau cum se întrebuințează vestele de salvare umplute cu așchii de plută.

Tocmai se așezase în rând cu alți însoțitori și membri din echipaj – care se distrau pe seama doamnelor cu corset, înghesuite în vestele lor de salvare și instruite chiar în acel moment de un subofițer – când sosi șeful echipajului, domnul McElroy. Era însoțit de un bărbat pe care-l prezentă drept părintele Browne, un preot iezuit din Cork, Irlanda.

— De când am plecat din Southampton, părintele Browne a cercetat viața la bordul navei, făcând poze cu aparatul lui de fotografiat, explică domnul McElroy. Din păcate, este nevoit să debarce în câteva momente. Dar se întreba dacă, înainte de asta, vă poate face o fotografie.

— Arătați nemaipomenit cu vestele de salvare pe voi, zise preotul zâmbind către grup. Poate că o fotografie făcută de un preot vă va binecuvânta cu noroc, ca să nu mai aibă ocazia să fie purtate din nou. Ce ziceți?

Toți erau binedispuși, prin urmare izbucniră în râs fermecați de accentul blând al preotului irlandez și de purtarea sa manierată. Încuviințară, așezându-se veseli pentru poză. Preotul le mulțumi apoi și trecu mai departe cu domnul McElroy, să-l fotografieze pe căpitan și pe unii dintre ofițeri, înainte să coboare de pe navă.

Stewarzii se întoarseră apoi la treaba lor, conducând pasagerii nou-veniți în cabine. Cu tot zgomotul și haosul și cu tot labirintul de coridoare lungi, Harry continuă să se gândească la fata irlandeză, în timp ce îndruma spre cabine următorul grup de pasageri și le observa ochii căscați de uimire. Chipul ei neastâmpărat îi rămăsese întipărit în minte. „Poate că norocul îmi va surâde pe nava asta extraordinară“, își zise el. Deja avusese parte de un transfer neașteptat (chiar dacă numai temporar) pe puntea de la clasa I, mulțumită amicului său Billy; un preot tocmai le binecuvântase vestele de salvare; iar o frumoasă domnișoară din Irlanda îi ieșise în cale. Și, mai important, mama lui nu era acolo ca s-o sperie; ca să nu mai spunem că nu existau prea multe șanse ca o fată să-l lase baltă pe o navă în mijlocul Oceanului Atlantic, oricât de întins ar fi fost acesta. Harry spera să aibă șansa de a afla mai multe despre ea în zilele următoare. La un moment dat, își dădu seama că nici măcar nu-i cunoștea numele – lucru pe care hotărî să-l remedieze cu prima ocazie.

Își continuă treaba fluierând un cântec irlandez auzit de la un cimpoier aflat pe punte și își aminti de un afiș cu Titanicul, ce apăruse în oraș înainte de călătoria inaugurală. Pe afiș, stătea scris un titlu măreț: *Vaporul visurilor*. Harry Walsh începu să se întrebe dacă era un titlu chiar atât de îndrăzneț până la urmă și zâmbi când trecu pe lângă cabina cu numărul 115.

CAPITOLUL 13

Chicago, aprilie 1982

Grace stătea în balansoarul de pe veranda mamei sale, legănându-se relaxată în briza ușoară care i se strecura printre picioarele goale. Era o zi caldă, se vedeau copacii înfloriți, iar printre tufele timpurii de azalee bâzâiau albine. Primii muguri de glicină începuseră să răsară în jurul spalierului care încadra ușa verandei. Lui Grace îi plăcuse întotdeauna glicina și cascadele ei de ciorchini cu flori mov parfumate. Mănunchiurile pale noduroase și frunzișul verde amețitor îi aminteau de vița de vie californiană, pe care-o văzuse într-o vacanță cu familia. Tatăl ei îi explicase totul despre procesul de recoltare și presarea strugurilor pentru obținerea vinului. I se părea un fenomen magic și era unul pe care tatăl ei i-l descrisese atât de poetic... De-atunci, glicina îi amintea de acea vacanță și, firesc, de tatăl ei.

Trecuseră doi ani de la accident, doi ani de când își abandonase viața de studentă și-o carieră promițătoare ca jurnalistă, doi ani de când se îndepărtase de Jimmy. Acum, viața i se părea extrem de diferită; *ea* se simțea cu totul alta acum, față de fata care gonise până acasă în acea zi de ianuarie, în Fordul Mustang condus de Jimmy. În ultima vreme, se tot gândise la ce-i spusese Maggie la petrecerea aniversară, despre întoarcerea la facultate și reluarea legăturii cu Jimmy. El îi mai scrisese de câteva ori după ce primise de la ea scrisoarea în care îl îndemna să n-o aștepte. Însă ea nu mai deschisese plicurile; în schimb le ascunsese într-o cutie de pantofi, sub pat. Iar pe Jimmy îl ascunsese într-un loc din inima ei, de unde spera că, într-o zi, el avea să dispară, pentru ca ea să poată merge mai departe.

Reacția ei la moartea bruscă a tatălui fusese aceea de a se separa de viața din facultate și a avea grijă de mama ei. Nu-și dăduse voie să se mai gândească la o carieră în jurnalism sau la Jimmy. Toată lumea fusese absorbită de pierderea tatălui, dar nimeni nu-și luase răgazul să se gândească și la ea. Oricum, nici nu se așteptase la o astfel de grijă din partea altora. Dar ascultând povestea lui Maggie despre Titanic, Grace începu să se îndoiască de hotărârea pe care ea însăși o luase. Străbunica ei fusese o tânără care chiar nu avusese de ales; nu avusese încotro, decât să-și lase casa și țara și pe bărbatul pe care îl iubea și s-o ia de la capăt într-o lume

nouă. Apoi soarta intervenise într-un fel cumplit, aruncând-o pe Maggie – o fată care nu împlinise nici 18 ani – singură și pierdută într-o țară străină, ținând în brațe doar o mică valiză cu câteva lucruri fără valoare. Maggie suferise o pierdere iremediabilă din multe puncte de vedere, iar Grace avu dintr-odată senzația că, poate, ea însăși fusese cam nesăbuită și prea impulsivă când se distanțase de viața care-i plăcea atât de mult și de bărbatul cu care împărțea viața aceea.

În ultima vreme, mama ei se simțise mai bine, atât sufletește, cât și fizic, boala ei fiind ușor atenuată de un tratament inovator. Gesturi mărunte – cum fusese acela de a deschide un set nou de veselă cu ocazia aniversării – erau semne mici, dar clare că începea să treacă peste drama din viața ei. Fratele lui Grace, Art, urma să revină în acea vară de pe situl arheologic din Egipt în care lucrase între timp și promisese să-și petreacă majoritatea vacanței în America, alături de mama și sora lui, pentru că nu stătuse destul prin preajma lor în ultimul an. Da, în acea primăvară, se simțea cu claritate o schimbare în casa familiei Butler.

În timp ce se legăna și privea pisica portocalie fugărind o albină ce bâzâia alene printre flori, Grace își dădu părul după urechi și-și strânse picioarele sub ea. Pentru prima oară după o lungă perioadă, își acordă permisiunea de a se întreba dacă sosise, oare, vremea să se întoarcă la viața ei, dacă era în regulă să meargă mai departe. Hotărî să deschidă subiectul în fața mamei sale în acea seară, la cină, apoi închise ochii, lăsând mișcarea ușoară a balansoarului s-o legene – până ce ațipi.

***

— Arăți bine astăzi, mamă. Tare frumoasă, remarcă Grace turnând pentru fiecare câte un pahar de ceai cu gheață. Noua ta coafură e drăguță. Și chiar ți se potrivește culoarea.

Trecuse ceva timp de când Grace avusese ultima oară posibilitatea să rostească astfel de vorbe cu sinceritate. Mama ei își neglijase multă vreme înfățișarea. În acea seară, aducea în mod vizibil cu femeia care fusese odinioară; așa cum își amintea Grace că arăta pe vremuri mama ei.

— Mulțumesc, răspunse femeia, mângâindu-și părul ușor cu mâinile. Chiar e drăguț, nu?

Își petrecuse ziua în oraș cu o prietenă și se hotărâse să-și onduleze părul și să-l vopsească la un salon simandicos:

— Dar a costat o avere. Chiar nu trebuia să fac asta.

Zâmbetul ei trăda faptul că, în realitate, nu-și făcea mari probleme.

— Mamă, m-am tot gândit... începu Grace sorbind preocupată din ceai.

— La ce te-ai gândit, scumpo?

Mama ei lăsă jos furculița, ca să-i acorde fiicei sale toată atenția.

— Păi, știi, m-am gândit să mă întorc la facultate în septembrie, să-mi reiau studiile și să-mi fac o carieră în jurnalism.

Maică-sa zâmbi. Nu părea deloc surprinsă:

— Bun. Mă bucur *foarte mult* să aud asta. Dar ce-ți veni?

Grace îi destăinui mamei sale că Maggie îi împărtășise povestea pe care o trăise pe Titanic. Și apoi, că Maggie îi spusese cât era de mândră că, în sfârșit, depășise drama aceea; cum, parcă, îi trebuise o viață să poată vorbi despre asta cu detașare; și cum nu crezuse că va fi vreodată în stare să le-o relateze altora. Din partea lui Maggie, Grace putea să dezvăluie totul lumii întregi, câtă vreme ea nu mai era nevoită să rememoreze povestea. Deși fu surprinsă că Maggie vorbise despre Titanic din nou după atâția ani de tăcere, mama ei se bucură să audă că Grace fusese cea în care Maggie avusese încredere să i se confeseze.

Tânăra își detalie motivele cu glas tare:

— Aniversarea celor 21 de ani și povestea lui Maggie m-au făcut să realizez că nu întineresc și că nu-i înțelept să cred că viața îmi va oferi la nesfârșit aceleași oportunități. Mă gândeam că Art se întoarce la vară și tu pari să te simți mai bine zilele astea, iar mătușa Martha se mută mai aproape de noi, în plus noul tratament te ajută ori de câte ori ai o criză...

Se opri, așteptând o confirmare că nu interpretase greșit situația mamei sale.

Mama ei râse:

— Nu întinerești! Tu auzi ce spui? Mi-aș da o mână să am din nou 21 de ani. Știi, exact atât aveam când v-am născut pe tine și pe Art. O mică surpriză, pentru mine și tatăl tău. Eram căsătoriți de numai câteva luni și dintr-odată, bang!, voi doi ați venit să ne cotropiți viața.

Zâmbi la amintirea bebelușilor de atunci și răsuci porumbul cu furculița în farfurie:

— Și cu Jimmy cum rămâne? Te-ai mai gândit la el?

Grace știa că mama ei fusese întotdeauna atașată de Jimmy și că, deși fusese prea distrasă de propria suferință ca să observe cu adevărat motivele

pentru care fiica ei rupsese legătura cu el, se întreba de multe ori ce se întâmplase cu băiatul.

— Nu știu, mamă. Uneori mă gândesc la el, dar probabil că, până acum, deja a uitat de mine. El, oricum, va absolvi în vara asta. Probabil, se va muta în altă parte.

— Dumnezeule, Grace, cam multe incertitudini. *Probabil,* ar trebui să iei legătura cu el ca să afli ce-i adevărat și ce nu. Sunt sigură că i-ar plăcea să audă vești de la tine. Toți am trecut printr-o perioadă grea și tu ai fost atât, atât de generoasă să rămâi aici cu mine! Nu știu dacă-ți voi putea mulțumi vreodată suficient. Tu și Jimmy nu sunteți primul cuplu care să se îndepărteze după un deces în familie – și mă îndoiesc că veți fi ultimul. Eu, cel puțin, m-aș bucura să vă văd din nou împreună.

Cuvintele mamei îi amintiră lui Grace de Maggie și de felul în care alungase tot felul de oameni și de amintiri din viața ei, după scufundarea Titanicului.

— Dacă sunteți sortiți să aveți un viitor împreună, sunt sigură că el încă te mai așteaptă. Iar dacă nu, măcar vei ști adevărul, în loc să-ți petreci restul vieții într-o atitudine marcată de „probabil“ și „ce-ar fi fost, dacă...“, conchise femeia.

Continuară să-și ia cina în tăcere, în timp ce o ploaie ușoară începu să răpăie afară.

— Prin urmare, de ce nu-l suni pe profesorul ăla al tău, ca să vorbești cu el? Vezi dacă te poți înscrie la studii din nou pentru la toamnă și dacă propunerea aceea cu articolul tău mai poate fi resuscitată. Acum ai o poveste cu care să te duci la ei, nu-i așa?

Grace reflectase la asta în ultima săptămână. După ce, în urmă cu doi ani, căutase din răsputeri o poveste originală, acum parcă-i căzuse una din cer.

— Da. Poate. Nu știu dacă vreau să scriu povestea lui Maggie, mamă. Mi-e teamă că n-o să-i fac un serviciu – nici ei, nici memoriei acelor oameni. Nu știu dacă sunt o scriitoare suficient de bună pentru o poveste cât Titanicul de mare.

— Prostii, replică mama ei privind-o cu seriozitate. Ascultă-mă cu atenție, Grace Butler. Tot ce și-a dorit tatăl tău pentru tine și pentru Art a fost să faceți în viață ce vă place. Nu-i păsa de diplome pretențioase ori de haine și mașini sofisticate, ci doar să fiți amândoi fericiți și împliniți. Era atât de entuziasmat că te visai jurnalistă și ar fi fost atât de mândru să vadă

numele fiicei sale în ziar... Ești o scriitoare minunată, Grace. Dacă vrei părerea mea – și știu că, în calitate de fiică, probabil n-o vrei – ar trebui să profiți de șansa asta, care ți-a aterizat în poală, și să scrii povestea lui Maggie. Nimeni nu va putea să-i aducă pe bieții oameni înapoi, dar cu siguranță ne putem aminti de ei prin cuvintele tale frumoase.

Făcu o pauză de o clipă umplând din nou ambele pahare, apoi adăugă:

— Și pe Maggie ai face-o incredibil de mândră, să știi.

Grace tăcu. N-o mai auzise pe mama ei vorbind cu atât de multă convingere și pasiune de ani de zile și poate că acesta era încă un semn că, într-adevăr, era în regulă ca ea să meargă mai departe.

— Deci?

Grace îi zâmbi și-și șterse o lacrimă:

— Da, mamă. Ai dreptate. Așa voi face. Îl voi suna mâine pe profesorul Andrews. Și-o să mă gândesc serios dacă e o idee bună să iau legătura cu Jimmy.

Își puse mâna peste a mamei sale și i-o strânse:

— Mulțumesc, mamă. Pentru tot.

— Nu, Grace. Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Știu că ai făcut un sacrificiu uriaș rămânând aici cu mine în acești ani și vreau să știi cât te iubesc și cât apreciez ce-ai făcut pentru mine. Acum meriți timp și pentru tine.

Femeia strânse vasele de pe masă și se aplecă spre fiica ei, sărutând-o tandru pe creștet. Grace își aminti că la fel făcea și când era mică. Era un gest care o liniștea și o făcea să se simtă în siguranță.

— Ah, și încă ceva... adăugă mama ei. Vreau să-ți transform dormitorul în cameră de oaspeți. Ar cam fi momentul să dăm jos posterele alea groaznice și tapetul ăla urât, nu crezi?

Afară, ploaia continua să cadă, lăsând să pătrundă prin ușa deschisă un miros de flori proaspete și fân cosit. Sunetul mașinii de tuns iarba, care se auzise din vecini, se opri. Pe cer, se zărea un avion. Pisica dădu buzna înăuntru, scuturându-se de picăturile de ploaie. Alarma cuptorului țârâi sonor, anunțând că prăjitura cu mere este gata. „Totul e bine aici. Totul e așa cum trebuie să fie“, își zise Grace.

***

În restul serii, Grace stătu în camera ei, înconjurată de teancul de articole vechi din ziar și având alături jurnalul lui Maggie. Ascultă ploaia care cădea

pe pardoseala din fața casei. Își studie camera ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată. Mama ei avea dreptate. Dormitorul nu se schimbase prea mult în ultimii ani; posterele cu idolii pop ai adolescenței sale erau încă lipite pe ușă, acolo unde le lăsase la 18 ani, când plecase la facultate. Avea aceeași cuvertură decolorată, cu pătrățele roz și albe, care îi plăcea de când era mică. Într-un fel, era reconfortant să aibă în jur toate aceste lucruri familiare din copilărie. Nici ea, nici maică-sa nu se grăbiseră cu redecorarea. Poate, dacă ar fi avut vreo intenție să aducă din nou băieți aici, ar fi încercat s-o facă să arate mai bine, să semene mai mult cu un dormitor de adult. Dar nu mai fusese interesată de băieți și, poate, în sufletul amândurora existase o parte care, subconștient, își dorise ca lucrurile să rămână la fel cum fuseseră înainte de moartea tatălui. Propunerea mamei sale de modernizare și redecorare, cu siguranță, era un semn că femeia își depășise trauma.

***

Cu un caiet lângă ea, Grace analiză cu atenție fiecare detaliu din articolele de presă. „Titanicul s-a scufundat în această dimineață, la ora 2:20 – nu există victime“ anunța un titlu. Iar altul, „Carpathia refuză să ofere detalii despre scufundarea Titanicului și, în vreme ce orele trec în zadar, suspansul devine și mai exasperant“. Se întrebă, oare, cum se simțiseră rudele pasagerilor irlandezi, așteptând vești despre dezastru, citind acele titluri înșelătoare și trăind cu speranță, doar ca să le vadă, în orele și zilele următoare, înlocuite de adevărul teribil. „Știre de ultimă oră: 1.302 oameni s-au înecat ori au dispărut în catastrofa Titanicului.“ Și, într-un final, informațiile verificate: „Bilanțul morților de pe Titanic: 1.601; doar 739 de oameni au scăpat cu viață.“ Alte publicații aduceau amănunte stranii, ca de exemplu: „În timp ce vasul se pleacă în fața destinului, muzicienii de pe vapor cântă «Nearer My God to Thee».“ Și un titlu șocant: „Străinii care au refuzat să asculte ordinele au fost împușcați.“

Apoi despături câteva decupaje mai mici din ziar, unul fiind din *Connaught Telegraph*, datat cu 20 aprilie 1912: „Vestea a ajuns imediat în Castlebar. Unul dintre agenții locali ai White Star Line, domnul Thomas Durcan, a telegrafiat la biroul central din Liverpool și a primit următorul răspuns: «Liverpool, 16:30, marți. Referitor la telegrama dumneavoastră cu privire la Titanic, vă informăm cu regret că ultima veste primită este aceea *că vasul a fost distrus*. În jur de 675 de suflete (majoritatea, copii și femei) au fost salvate. Presupunerea e că toți bărbații înscriși de domnul Durcan au pierit, însă există speranța că unele femei au fost salvate. Pe lista

supraviețuitorilor, publicată joi, apare numele domnișoarei Maggie Murphy.»“

CAPITOLUL 14

Grace continuă să citească articolele de ziar, umplând de adnotări jurnalul lui Maggie până târziu în noapte. Fusese atât de cufundată în povestea Titanicului așa cum o descrisese străbunica ei, încât nu observă când se făcu seară și, într-un final, noapte întunecată. Absorbise fiecare detaliu pe care-l consemnase Maggie despre viața la bordul navei: fiecare amănunt al decorului, până la fețele de masă de in din sala de mese; purtarea amabilă a echipajului, mai ales a stewardului la care ea făcuse referire sub numele de Harry Norocosul și care părea să se fi împrietenit cu tinerele din grupul lor; apoi sunetele cimpoiului de pe punte și al viorilor ce răsunau în Sala Mare după cină; și, peste toate, strălucirea diamantelor pe care Maggie le văzuse pe degetele unor doamne de la clasa I, în timpul liturghiei de duminică. Citi fiecare pagină din jurnal pierdută în gândurile acelei fete de 17 ani, prin ai cărei ochi văzu într-o lumină cu totul nouă cea mai cunoscută navă din lume.

***

11 aprilie 1912
Ziua 1 pe mare

...Cabinele de la clasa a III-a sunt foarte frumoase. Avem saltele adevărate pe paturi și destul spațiu – cel puțin pentru noi patru, care împărțim cabina cu numărul 115. Însoțitorul de bord ne-a spus că în cabina de lângă noi, care are aceeași dimensiune, doarme o familie de nouă persoane. L-am întrebat cum de încap toți. Mi-a spus că stau câte doi în fiecare pat, iar bebelușul doarme într-un geamantan pe podea. Nu-mi vine să cred câtă înghesuială trebuie să fie acolo și mă simt puțin vinovată că noi avem tot spațiul ăsta doar pentru noi patru. Peggy spune că ea crede că o cabină de-a noastră ar putea încăpea într-o cabină de la clasa I de patru ori și tot ar mai rămâne spațiu cât pentru un ring de dans. E o navă incredibil de mare – ne plimbăm deja de patru ore și nu cred că am văzut-o pe toată în lung și-n lat.

...Peggy arde de nerăbdare să vadă saloanele de la clasa I și Katie a auzit pe cineva spunând că sunt opt candelabre uriașe de cristal în sala de mese

de la clasa I. Cred că mi-ar ieși ochii din orbite, dacă aș vedea o astfel de priveliște!

...Mă gândesc la Séamus tot timpul și sper că tatăl lui se simte mai bine. Am scos pachetul de scrisori din buzunarul hainei și am citit-o pe prima. Era așa de frumos scrisă și cuvintele atât de înduioșătoare, că m-au făcut să plâng. Spune că mi-a scris câte o scrisoare pentru fiecare lună în care-am fost împreună în Ballysheen – prima scrisoare e intitulată „Ianuarie“ și îmi povestește în ea despre amintirile lui din prima seară când am dansat împreună, la nunta soților Brennan. Zice că i-am părut mai frumoasă decât toate stelele care străluceau pe cer în seara aceea. Mi-aș dori să fie aici cu mine. Nu cred că voi fi în stare să-i explic cum e nava aceasta – poate că, într-o bună zi, va călători chiar el cu ea, dacă va reuși vreodată să vină după mine în America.

12 aprilie 1912

Ziua 2 pe mare

...Peggy se plânge că vibrațiile motoarelor au ținut-o trează noaptea trecută. Mie mi se pare un zgomot destul de plăcut – un fel de zumzet, ca și cum un imens roi de albine și-ar fi făcut stup în sala cazanelor. Katie spune că Peggy ar trebui să înceteze să se mai gândească la stewardul englez pe care l-am cunoscut toate ieri; crede că mai degrabă el o ține pe Peggy trează noaptea, și nicidecum motoarele!

... Ceva mai devreme m-am rătăcit! Am ieșit să iau aer proaspăt pe puntea de promenadă și n-am mai știut drumul înapoi spre cabina noastră. Cred că am luat-o pe scara greșită și am ajuns pe puntea D, în loc de puntea E. Din fericire, mereu sunt mulți membri ai echipajului prin împrejurimi, așa că l-am întrebat pe unul dintre ei unde mă aflu. El m-a condus personal spre puntea E și, prin pasajul echipajului (despre care mi-a zis că i se spune Scotland Road), până în zona unde se află cabina noastră. M-am bucurat să mă întorc. Mă speriasem un pic, când m-am văzut pierdută de toți cunoscuții. Cred că data viitoare voi ruga pe cineva să iasă cu mine la o gură de aer.

...Mâncarea la bord e foarte bună. Deja ne-am obișnuit cu apelul gornistului care ne anunță că putem veni în sala de mese. Mesele sunt

acoperite cu fețe de masă albe din in! Astăzi am avut hering afumat la micul dejun, piftie la prânz, carne sărată de vită și varză la cină. Cred că voi avea nevoie de niște haine noi în America, dacă voi continua să mănânc în ritmul ăsta. Când mă gândesc că e o armată întreagă de oameni care ne curăță cele patruzeci de tone de cartofi și morcovi și ne fierb cele patruzeci de mii de ouă, în timp ce noi stăm întinși la soare! După-amiaza suntem serviți cu ceai și biscuiți. Katie spune că biscuiții sunt așezați în rânduri atât de ordonate pe farfurii, încât aproape că nu-ți vine să iei vreunul, ca să nu strici aranjamentul.

...Toți suntem binedispuși, chiar dacă trăim cu sentimentul că suntem tare departe de casă. Vorbim mereu de oamenii pe care i-am lăsat în urmă. Câte unul își amintește ceva ce-a spus cineva sau vreun moment în care ne-a făcut să râdem; alteori încercăm să socotim cât e ora în Irlanda, ca să ne dăm seama ce fac prietenii rămași acasă în timp ce noi ne îndepărtăm și mai mult în larg.

13 aprilie 1912
Ziua 3 pe mare

...În salonul mare de la clasa a III-a, pasagerii pot să citească, să joace cărți ori să danseze. E o încăpere vastă, cu un pian la care suntem liberi să cântăm ori de câte ori avem chef. De fapt, un francez cântă tot timpul la el; e foarte talentat. Îi place să interpreteze muzica aceea ragtime, pe care am ascultat-o și eu puțin. Dar cred că John O'Dea al nostru l-ar întrece neîndoielnic, cu mica sa liră, la care cântă în barul D'Arcy! Și bărbatul cu cimpoi ne cântă ocazional. E foarte priceput și, uneori, interpretează un cântec vechi pentru noi, irlandezii – suntem o grămadă, cred că ocupăm cel puțin jumătate din locurile de la clasa a III-a, dacă nu mai mult.

…Astăzi, Peggy și cu mine ne-am petrecut timpul cu pasagerii mai tineri. E aici o femeie care are șapte copii – și călătorește singură cu ei. Dumnezeu s-o binecuvânteze! Cred că e italiancă, niciunul dintre noi nu înțelege un cuvânt din tot ce spune, dar e drăguță și copiii ei sunt simpatici. M-am jucat toată ziua cu bebelușul; îi place să arunce lucruri și să te vadă cum le ridici de pe jos. Maura Brennan a stat de vorbă cu o familie dintr-un loc numit Wiltshire, în Anglia. Mama și tatăl îi duc pe cei cinci copilași ai lor la rudele din Philadelphia. Cel mai mic are numai 2 ani, dar fata lor cea mare

tocmai a împlinit 16. E o fată bună, pe nume Elsie. Mi-a povestit despre satul ei și, parcă, seamănă puțin cu al nostru, cu toate câmpiile din jur și lacul din apropiere.

…Ellen Joyce a făcut cunoștință cu o femeie care i-a povestit că urmează să se mărite atunci când va ajunge în America, așa că amândouă își petrec tot timpul vorbind despre rochii de mireasă, voaluri și zestre. Și-au admirat reciproc inelele. În partea noastră de navă, sunt și vreo patru perechi de tineri însurăței, care se află în luna de miere. Iar Maura a discutat azi cu o femeie care va naște în curând. E o adevărată adunare aici! Însă Peggy și Katie au revenit la discuțiile lor fanteziste despre ce vor face când vor ajunge în America și despre cum vor arăta casele moderne în care vor locui.

…Am auzit și câteva povești triste. Sunt oameni care suferă că i-au părăsit pe cei dragi sau care se duc să viziteze un membru al familiei bolnav sau muribund. Am auzit pe cineva spunând că sunt peste 2.000 de oameni la bordul acestei nave, așa că-mi imaginez că, printre ei, există și multe inimi triste – probabil, la fel de multe ca cele fericite.

...Stewardul acela englez, pe nume Harry (poreclit Harry Norocosul) are o slăbiciune pentru Peggy. Vorbește cu ea la fiecare ocazie și inventează tot felul de scuze ca să bată la ușa cabinei sau să se agite pe lângă ea în timpul cinei. Ieri i-a admirat pălăria, iar ea aproape că s-a văzut măritată cu el! E un băiat de treabă și ne distrăm de minune când ne spune tot felul de povești. De la el am aflat cum a fost momentul plecării navei din Southampton – cu muzicieni care cântau și oameni rămași pe chei, chiuind și făcând cu mâna. Jură că a văzut un automobil și cinci piane mari, îmbarcate pe navă înainte să ridice ancora din Southampton – dar cred că ne ia peste picior. Mai spune și că însoțitorii de bord de pe punțile superioare își doresc să fi fost repartizați la clasa a III-a, fiindcă sunt sătui până peste cap de ifosele și nemulțumirile pasagerilor de la clasa I. Se pare că unii dintre ei sunt îngrozitor de bădărani și cer să li se facă curat în cabine de câteva ori pe zi, după care bombăne că n-au așternuturi destul de simandicoase pe pat! Ne-a spus că un coleg a comentat că nu l-ar surprinde ca, în curând, vreunul dintre pasageri să ceară să fie șters la fund de stewarzii de pe vas! Mai apoi, Peggy i-a dezvăluit totul despre cititul în frunze de ceai și despre bărbatul ciudat care i-a făcut prevestiri în Queenstown. Harry a consolat-o să nu mai fie îngrijorată, fiindcă el cu ochii lui a văzut un preot care-a sfințit vestele de salvare!

...E plăcut să te plimbi sub razele soarelui și să inspiri aerul sărat, deși e răcoare pe puntea principală, mai ales din cauză că nava înaintează cu o asemenea viteză, încât se simte o briză tăioasă tot timpul. Pat se crede membru al echipajului și ne dă zilnic rapoarte despre viteza de croazieră și avertizări în privința aisbergurilor. Informațiile acestea sunt afișate în fiecare zi în fața sălii de mese, iar noi îl lăsăm pe el să ne aducă ultimele vești. Asta îl bucură mult.

...Harry Norocosul e prieten cu operatorii de radio care lucrează pentru compania Marconi în sala radio de pe vas. Ne-a spus că pasagerii de la clasa I pot plăti ca să le trimită telegrame de pe vapor celor dragi – în Anglia, Franța sau America! Se pare că o actriță i-a telegrafiat mamei sale care se află în New York, spunându-i cât de nerăbdători sunt ea și logodnicul ei să stabilească data nunții odată ce ajung acasă; numai că, după asta, i-a trimis o telegramă și surorii ei, în care-i povestea despre un milionar chipeș cu care s-a împrietenit pe vapor și față de care nutrește niște sentimente amestecate! Eu am spus în acel moment că doar o actriță ar putea duce o viață atât de confuză! Cât despre mine… mi-ar plăcea să-i pot transmite o telegramă lui Séamus. Dar nici măcar nu știu cum funcționează mesajele astea, pentru că el sigur nu are un radio acasă. Totuși, cred c-o să-l întreb pe Harry.

***

Grace mâzgălise frenetic în caietul ei tot timpul cât citise jurnalul lui Maggie. Micile detalii și ideile creative i se năpusteau în minte mai repede decât le putea așterne pe hârtie, așa că era nerăbdătoare să le scrie înainte să-i scape. Apoi își reorganiză notițele în paragrafe ordonate și lizibile, conștientă de mantra jurnalistică ce recomanda să schițezi mai întâi firul poveștii și abia apoi să-l colorezi cu amănunte. Era pe cale să transpună în propriile cuvinte dezvăluirile făcute de Maggie – și totul curgea la fel de lin ca apa pe care navigase aceasta.

Afară ploaia continua să cadă. Se crăpa de ziuă, când ea într-un final stinse lumina.

PARTEA A III-A

„17 aprilie 1912: Leila, în siguranță și bine îngrijită. Edgar, dispărut.“

Marconigramă trimisă de Leila Meyer, de pe Carpathia, către Saks&Co., New York. Edgar Meyer se căsătorise cu Leila Saks, de la Saks&Co., New York. Când s-a scufundat Titanicul, el a dispărut.

CAPITOLUL 15

R.M.S. Titanic, 13 aprilie 1912

Harry râse, când trase în urma lui Peggy grilajul ce separa clasa a III-a de ieșirea spre punțile superioare. Era o fată superbă, cu un simț al umorului ce încălzea inima unui bărbat și un surâs ce i-o topea.

— Asigură-te că poarta e bine închisă, Harry Norocosule, strigă ea după el în timp ce cobora scările spre cabinele de la clasa a III-a însoțită de prietenele ei, Maggie și Katie. Nu vrem ca oamenii ăia de la clasa I să vină să ne deranjeze cu bijuteriile lor strălucitoare și pantofii frumoși, să ne dea vreo boală șic cu nume simandicos, înțelegi?

Fetele chicotiră la gluma lui Peggy. Erau vesele după o masă copioasă servită în sala de mese a Titanicului și așteptau cu nerăbdare cântarea și dansurile care aveau să se pornească după cină în măruntaiele navei.

Harry încuie în urma ei grilajul din capătul scării, așa cum era regula, și strigă după fete:

— Dar dacă unii dintre acei bogați burlaci americani vor dori să vină aici jos, domnișoară Madden? Ce-ar trebui să fac?

Peggy se întoarse la baza scării și își puse mâna în șold, prefăcându-se că meditează la întrebarea lui:

— Atunci, spune-le s-o caute pe o anume domnișoară Peggy Madden la sosirea în New York, unde ei îi va face plăcere să le primească cererile în căsătorie. Acum, te rog să ne scuzi, dar trebuie să le arătăm englezilor ălora plictisitori cum se cântă un cântec ca lumea.

Întorcându-se în cabina lui, Harry se întinse pe patul îngust, cu mâinile sub ceafă. Stătuse în picioare de la 6:00 dimineața. Acum se făcuse aproape 11:00 noaptea și era epuizat. Gândurile îi zburară spre casa părintească. Se întrebă dacă tatăl lui se simțea suficient de bine încât să se întoarcă din Devon și, oare, ce anume făceau mama și sora lui, în lipsa bărbaților familiei. Și-o imagină pe mama lui stând liniștită în sufragerie, citind un ziar sau ascultând radioul, ridicându-se o dată la câteva minute ca să aranjeze fața de masă ori să îndrepte o pernă sau să ațâțe focul. Mama lui era o femeie neobosită și, fără cei doi bărbați de care să aibă grijă, tot avea să-și găsească lucruri mărunte, nesemnificative, cu care să-și ocupe timpul. Harry știa că mama lui era întotdeauna neliniștită când el se afla pe mare.

Indiferent de câte ori plecase el până atunci, ea devenea mereu irascibilă în absența lui – până când el intra din nou pe ușa din față și ea-l vedea că se întoarce teafăr și nevătămat acasă. Se gândi că, probabil, maică-sa mersese la biserică să se roage pentru o călătorie liniștită și aprinsese o lumânare, îngenunchind în fața altarului.

În ciuda tuturor năravurilor ei sâcâitoare, Harry era foarte atașat de mama lui. Avusese o mare influență în viața lui, dovedindu-se întotdeauna de partea sa, susținându-l mereu, așteptându-l de fiecare dată să revină acasă. Adesea îl tachina cu privire la însurătoare, spunându-i să nu mai stea în picioarele ei și să-și clădească și el un cămin alături de o soție: „M-am săturat să strâng după tine și să-ți spăl șosetele împuțite, Harry Walsh“, îl certa ea, dar el știa că nu vorbea serios. Așa că doar râdea și-i răspundea că ar putea fi nevoită să-i spele șosetele pentru tot restul vieții, de vreme ce nicio femeie nu era, pentru ea, destul de bună încât să-i fie lui soție. „Probabil, îi răspundea ea. Dar, poate, dacă umbli suficient de departe pe navele acelea ale tale, la un moment dat lumea o să-ți scoată în cale o femeie destul de bună, Harry Daniel Walsh.“

În timp ce stătea în pat ascultând zgomotul monoton al celor douăzeci și nouă de motoare uriașe ale Titanicului și simțind vibrațiile de-acum familiare ce i se urcau pe șira spinării, Harry se întrebă dacă nu cumva o găsise deja – acea femeie suficient de bună pentru el, dar și pentru mama lui. Măcar îi aflase numele, Peggy Madden, și știa că ea urma să locuiască împreună cu sora ei în St. Louis, Missouri. Mai știa și că își cumpărase o pălărie nouă și o pereche de mănuși special pentru această călătorie; observase că îi plăcea când el i le admira. Mai avea trei sau patru zile ca s-o cunoască mai bine, s-o impresioneze și – cine știe? – să-și găsească curajul s-o invite, între ture, la o plimbare pe puntea de promenadă. Ori făcea asta acum, ori avea să fie nevoit să se ducă el însuși până în St. Louis, Missouri... oriunde-ar fi fost asta.

Își aminti atunci că, în ziua următoare, era aniversarea prietenei lor, Katie, și se întrebă dacă va putea să le strecoare pe fete pe scăriță, ca un mic răsfăț cu această ocazie.

El și alți membri ai echipajului de la clasa a III-a aflaseră de o scăriță care oferea un acces mai rapid la punțile superioare. Se furișaseră pe ea în ultimele zile, ca să le spioneze pe doamnele sofisticate ce-și luau prânzul în cafeneaua în stil parizian sau își plimbau cățelușii pe puntea de promenadă, înainte de ceaiul de după-amiază. Îi văzuseră pe bărbații care stăteau întinși

în fotolii confortabile, fumând și discutând importante chestiuni de afaceri. Harry îl văzuse chiar și pe căpitanul Smith, precum și pe domnul Ismay plimbându-se relaxați pe puntea de promenadă, adânciți în discuție. Cât de mândri trebuie să fi fost, plimbându-se printre pasageri ca un fel de zei sau regi aflați la comanda unei astfel de nave.

În afară de frânturile de imagini pe care le zărise cu ochii lui stând agățat pe scăriță, Harry văzuse îndeaproape și o parte din luxul încăperilor de la clasa I, astfel că-i făcuse o mare plăcere să le delecteze pe tinerele irlandeze cu relatări despre sala elegantă de lectură și vitraliile din salonul de fumat, despre arcuirea unduioasă a Scării Mari și băile turcești, piscina încălzită, sala de sport și frizeriile (pe ultimele nu le văzuse, dar auzise de ele). Nu înceta să-l uimească gândul că unii oameni care călătoreau pe această navă aveau să trăiască în cele șapte zile – sau cât dura până să ajungă în America – într-un lux pe care călătorii de la clasa a III-a nu aveau să-l cunoască într-o viață întreagă. „Cum s-ar mai minuna Peggy și prietenele ei, dacă ar vedea și ele cu ochii lor toate acestea“, reflectă el râzând și decise să le aducă în ziua următoare să arunce o privire.

***

Dimineața de 14 aprilie începu devreme pentru Harry – ca de obicei, cu pregătirea micului dejun și servirea mesei pentru patru sute de pasageri înfometați. Le acordă o atenție deosebită irlandezelor, așa cum făcuse în precedentele trei dimineți.

— Acum, domnișoarelor, șopti el conspirativ în timp ce le servea cu hering, după micul dejun se va ține o slujbă religioasă pentru toți pasagerii, în sala de mese de la clasa I. Înțeleg că vreți să urcați, să le admirați pe doamne și să fluturați din gene în fața celor mai râvniți burlaci?

— Auzi la el, răspunse Peggy, scuturându-și șervetul. Sigur că mergem, dar numai pentru că suntem femei de treabă, cu frica lui Dumnezeu, care-și doresc să participe la rugăciune, asta-i tot. Nu-i așa, fetelor?

Ele chicotiră, iar Peggy continuă:

— În orice caz, bogătanii o să rămână cu gura căscată la noi, la hainele noastre elegante și la pălăria mea frumoasă, precum și la mănușile mele de doamnă adevărată!

Kathleen Murphy urmărise în ultimele zile prietenia fetelor cu stewardul, cunoscând prea bine astfel de povești. Auzise despre unii membri ai echipajului ce profitau de tinerele fete care se simțeau singure și vulnerabile

pe navele transatlantice. Toate erau binedispuse, mai ales că în această dimineață era ziua de naștere a lui Katie Kenny, așa că ea deveni tot mai iritată de comportamentul lor din ce în ce mai frivol.

— Peggy Madden, șuieră ea cu o voce gravă, aplecându-se hotărâtă peste masă. Nu cred că se cade ca o tânără domnișoară să fie atât de prietenoasă cu un însoțitor de bord. Ai face bine să vorbești mai puțin și să mănânci mai mult.

Fetele se uitară în farfuriile lor și începură să mănânce în tăcere.

— Și să fiți atente la slujbă în dimineața asta! Nu v-ar strica niciuneia să vă rugați mai mult.

Seriozitatea ei le făcu pe fete să chicotească, dar continuară să-și ia micul dejun în liniște, dându-și ghionturi una alteia pe sub masa din lemn masiv și încercând cu disperare să nu se privească în ochi de teamă să nu izbucnească în alte hohote de râs.

Pentru că nu voia să le facă și mai multe necazuri, Harry își continuă treaba fără să le mai spună o vorbă. Dar pe când ieșeau din sala de mese, o trase pe Maggie într-o parte, asigurându-se că mătușa ei nu-i vede și nu-i aude.

Îi era drag de Maggie. Aflase că era cea mai mică din grupul irlandez și se simțea oarecum protector față de ea. Chicotele și buclele ei castanii îi aminteau de sora lui. Dar vedea pe fața ei un permanent aer de tristețe, așa că se întreba de ce părea atât de nesigură cu privire la călătoria asta, când celelalte fete – deși vorbeau cu dragoste despre familia lor de-acasă – erau, fără îndoială, entuziasmate de perspectiva stabilirii în America.

— Ascultă, știu o scăriță care duce direct pe punțile superioare, îi șopti luând-o de braț și trăgând-o ușor într-o parte lângă ușă, pentru ca pasagerii să poată trece pe lângă ei. Dacă vrei să arunci o privire mai târziu, cu prietenele tale, ne vedem lângă sala motoarelor după slujbă.

Harry zâmbi și-i făcu cu ochiul.

— Bine, răspunse Maggie făcându-i și ea cu ochiul. Ah... voiam să te întreb ceva, adăugă ea coborând vocea și înroșindu-se puțin în obraji.

— Da? Ce e? Dar nu cred că vă pot repartiza în cabinele de la clasa I, să știi... o preveni Harry.

Maggie râse:

— Nu, nici vorbă de așa ceva. Doar că vărul meu Pat spune că te înțelegi bine cu băieții de la Marconi. Mă întrebam dacă mă poți ajuta să trimit un

mesaj. Știi tu... acasă?

— Da, îi cunosc, confirmă el. E un mesaj pentru mama ta?

Maggie se fâstâci, bâțâindu-se pe picioare:

— Ăăă... nu e pentru mama. Nu știu ce fel de servicii oferă băieții ăia de la telegraf, dar mă îndoiesc că pot trimite mesaje în rai, nu-i așa?

Harry își privi picioarele, enervat că fusese atât de lipsit de tact:

— O... la naiba, domnișoară! Îmi pare rău. N-am vrut să te supăr.

— Nu-i nimic. N-aveai de un' să știi. Și zici că s-ar putea? Să trimit ceva? Chiar dacă nu e pentru mama? îi zâmbi Maggie timid.

— Da, sunt sigur că aș putea să aranjez ceva pentru tine. Scrie totul pe-o bucată de hârtie, un mesaj scurt. Îmi dai hârtia mai târziu și eu văd ce pot face.

Maggie îi zâmbi călduros, bucuroasă că putea să trimită un mesaj cuiva de-acasă, indiferent cine ar fi fost, și-i mulțumi de mai multe ori, apoi plecă să le prindă din urmă pe prietenele ei. Trecu pe lângă vărul ei, Pat, care se oprise să verifice din nou avizierul cu jurnalul de bord.

— Care-i raportul pe ziua de azi, Pat? îl tachină ea, găsind destul de amuzantă fascinația lui pentru viteza navei și condițiile de navigație, dacă țineai cont că era un băiat care nu mai văzuse oceanul în viața lui.

— Marea e calmă, mergem cu 22 de noduri și avem niște aisberguri în față, replică el.

— Și asta-i bine sau e rău? întrebă ea. Vreau să zic... nodurile și marea calmă?

— Păi, în general e bine, râse Pat de naivitatea tinerei lui verișoare.

Apoi adăugă, ca s-o lămurească:

— Mergem aproape cu viteza maximă. Unii spun c-am putea ajunge la New York cu o zi înainte de data programată, iar asta ar însemna că a fost cea mai rapidă traversare a Atlanticului dintre toate! Dar o navă trebuie să aibă grijă la aisberguri, totuși. Un membru al echipajului mi-a spus că unele sunt atât de mari, încât le-ai putea vedea chiar și din Irlanda, într-o zi senină.

La acest gând, fluieră singur a uimire și admirație.

— În fine... conchise Pat. Acum trebuie să ne punem hainele de duminică pentru liturghie.

Râseră amândoi, știind prea bine că deja purtau hainele de duminică – pentru că erau aceleași pe care le purtaseră și ieri, și alaltăieri.

CAPITOLUL 16

R.M.S. Titanic, 14 aprilie 1912

În timp ce urcau pe scara principală spre punțile superioare, Kathleen Murphy le aminti tuturor să se poarte cum se cuvine în timpul slujbei și să nu se holbeze la domni și doamne. Era o femeie cu un orgoliu imens și își apăra cu înverșunare originea și neamul, mândră de cine era și de unde venea – nici pe departe tentată să se scuze pentru categoria de bilet cu care călătorea sau să se lase impresionată de cei care huzureau în condiții mult mai bune.

În anii petrecuți la Chicago, Kathleen auzise destule istorioare picante despre înalta societate, multe dintre ele legate ori de câte un scandal, ori de vreo fărădelege. Din câte-și dădea ea seama, din exterior viețile lor păreau luxoase și pline de o dulce fericire; însă, de cele mai multe ori, sub învelișul strălucitor și frumos cosmetizat clocotea un amalgam de probleme în familie, în afaceri sau de altă natură. După părerea ei, acela era genul de probleme care tind să apară atunci când oamenii dispun de prea mulți bani și prea mult timp.

Totuși, pe durata ceremoniei religioase, nu putu să-și desprindă ochii de la scena din jur. În ciuda nepăsării ei stoice cu privire la opulență și mondenități, era la fel de fascinată ca toți cei ce veniseră de pe punțile inferioare ale navei. Cuprinse cu privirea extravaganța sălii de mese de la clasa I, împodobită cu lambriuri de stejar masiv, cu tavanul alb-crem acoperit de fresce, podeaua din linoleum cu design persan și candelabrele mari din cristal, pe care mișcarea navei le făcea să se legene ușor pe deasupra capetelor lor. Era un nivel de rafinament pe care nu și-l imaginase vreodată, egalat doar de hainele de blană, pălăriile extraordinare și bijuteriile fine ce le împodobeau pe doamnele care stăteau în rândurile din față. Nu mai văzuse niciodată așa ceva și, pentru un moment, uită că se afla pe un vapor care traversa Atlanticul.

În timp ce căpitanul Smith oficia serviciul religios și îi invita la rugăciunea rostită dintr-o carte aflată pe navă, gândurile lui Kathleen se întoarseră la cei din Irlanda. Era conștientă că multe dintre mamele și tații rămași acasă o considerau pe ea responsabilă pentru faptul că le încurajase

fiii și fiicele să întreprindă această călătorie. Într-un fel, aveau dreptate, dar ea nu voia să-și caute scuze pentru asta.

Dincolo de întoarcerea ei în Irlanda ca să-și îngrijească sora aflată pe patul de moarte, timpul petrecut în Ballysheen în acea iarnă îi oferise lui Kathleen Murphy ocazia perfectă să-și răspândească mesajul despre viața mai bună de peste ocean. După ce o informase pe Maggie că aveau să plece amândouă în America la primăvară, pe măsură ce lunile treceau, influența și convingerile ei pătrunseseră în tot mai multe familii. În spatele ușilor închise, se purtau discuții serioase, se organizau finanțele și se trimiteau scrisori către rudele aflate deja în străinătate, în care erau anunțate intențiile de călătorie. Până la topirea ultimei zăpezi de pe acoperișurile caselor, mulți locuitori din Ballysheen deja se gândiseră serios să emigreze în America.

Murmură și ea cântecele religioase nefamiliare pe care le selectase căpitanul și privi din nou în jur, la cei din congregație. Recunoscu în fața ei câțiva pasageri de la clasa a III-a, oameni cu care purtase conversații sau jucase cărți în ultimele zile. Erau oameni de tot felul – din orașele și comitatele Irlandei, familii din Finlanda și Rusia, dar și tineri bărbați și femei din toată Anglia și America. Prieteniile legate pe parcursul ultimelor zile o surprinseseră. În mod obișnuit, stătea singură în timpul unei călătorii transatlantice, dar pe această navă părea să fie o atmosferă cu totul diferită. Mai-mai că se bucura de serile petrecute împreună după cină, când se adunau toți în Sala Mare.

În stânga ei stătea Maggie, acum aproape la fel de înaltă ca ea și devenită o tânără frumoasă. Era greu de crezut că avea doar 9 ani, când Kathleen venise pentru prima oară în Ballysheen, cu gențile și fustele ei stilate. Acea primă vizită fusese făcută în pripă, dar – în ciuda scurtului răgaz și a firii lor mai degrabă serioase – Maggie și Kathleen formaseră o legătură strânsă și, de-a lungul anilor, se bucuraseră să-și trimită scrisori. Kathleen își dorise mereu ca Maggie să vină în America și discutase despre asta cu sora ei, Nora, în câteva rânduri. Privind-o acum pe Maggie, Kathleen își dori ca plecarea nepoatei sale spre America să fi avut loc în circumstanțe mai puțin dramatice.

Uitându-se pe rând în stânga și-n dreapta, văzu chipurile cunoscute ale celorlalți bărbați și femei din Ballysheen. Erau cu adevărat un grup mare, iar ea era convinsă că toți se simțeau liniștiți și alinați de faptul că aveau atâtea fețe cunoscute alături. Se gândi la fiecare în parte, știind prea bine motivațiile pentru care ei făceau această călătorie; fiecare avea propriul

motiv pentru care plecase, fiecare avea o rudă care-l aștepta cu nerăbdare în America și fiecare avea o rudă în Irlanda care-i deplângea plecarea.

Lângă Maggie stăteau Maura și Jack Brennan, care sperau să înceapă o nouă afacere și o nouă viață, cu banii câștigați din vânzarea unei mici ferme. După ce-i murise tatăl în ianuarie și Jack moștenise pământul familiei, Maura venise cu ideea că ar fi fost bine să-l vândă. Cu banii câștigați din vânzarea pământului, Jack Brennan reușise să plătească biletele spre America (pentru el, soția și sora lui) și îi mai rămăseseră suficienți bani cât să investească într-o afacere, după ce aveau să ajungă la Chicago. Eileen, sora lui Jack, stătea lângă ei. Familia lor extinsă stabilise ca ea să plece cu fratele și cumnata ei și să se stabilească toți în America.

Un pic mai încolo ședea Ellen Joyce, o femeie mândră și încrezătoare, care se întorsese în Ballysheen pentru a-și vizita mama bolnavă și a-și anunța logodna. Kathleen o bănuia că savurase oportunitatea de a se lăuda cu inelul împodobit cu diamant și cu noul ei ceas de aur – cadou de la bărbatul pe care avea să-l ia de soț în câteva luni. Își petrecuse ultimele zile în Ballysheen împachetând trusoul de nuntă pe care îl primise în dar, precum și alte lucruri pe care și le cumpărase ca zestre. Sora ei rămăsese în Irlanda să-și îngrijească mama. Așadar, Ellen călătorea alături de soții Brennan, care o știau bine pe ea și familia ei, casele lor fiind despărțite doar de un câmp.

Următoarea de pe rândul lor era Katie Kenny. Kathleen o îndrăgea tare mult și știa cât de bucuroasă era fata la gândul că avea să se revadă cu sora ei Catherine, la New York. Își ținuse promisiunea să-i înveselească pe toți cu cântecele ei și îi făcuse pe jumătate dintre pasagerii de la clasa a III-a să cânte împreună cu ea baladele irlandeze preferate.

Apoi venea tânărul Michael Kelly, un băiețandru a cărui mamă era foarte nefericită din cauza deciziei lui de a emigra și de a locui cu frații săi la New York. Se mândrea cu buzunarul nou pe care sora lui i-l cususe pe interiorul jachetei, ca să-și țină banii și biletul. „E un buzunar frumos, cu o cusătură îngrijită, nu-i așa, domnișoară Murphy?“ o întrebase el.

Lângă Michael stătea Mary Brogan, incredibil de timidă, și vărul ei gălăgios, Pat, cu ciuful lui roșu. Amândoi aveau să locuiască împreună cu sora lui Pat, în Philadelphia. După incidentul cu bănuțul norocos scăpat pe jos, Kathleen îl sfătuise să țină moneda la ciorap pe durata călătoriei.

În capătul rândului, Kathleen văzu fețele unor fete mai tinere din grup: Bridget Moloney, Maria Cusack, Margaret Daly și Peggy Madden, care și azi purta pălăria ei cea nouă. Se duceau la familiile lor din Chicago, New York și St. Louis.

În timp ce privea în lungul rândului, Kathleen realiză că acestea erau doar paisprezece povești dintre cele aproape două mii de la bordul navei. Ascultând rugăciunea de încheiere a căpitanului Smith, femeia închise ochii și se rugă la Dumnezeu pentru sănătatea și norocul tuturor, indiferent de unde veneau, unde se duceau și ce-i mânase în această călătorie lungă și neobișnuită.

***

Imediat după terminarea slujbei, Kathleen și restul pasagerilor se întoarseră la locurile lor de pe navă. Căpitanul Smith și ofițerii lui reveniră pe puntea de comandă, de unde el dădu ordin ca exercițiul cu bărcile de salvare programat pentru ora 11:00 să fie anulat, cazanele să fie realimentate și nava să meargă cu toată viteza înainte. Căpitanul cuprinse cu privirea întinderea vastă a Oceanului Atlantic, mândru la gândul că vor ancora în portul New York peste numai două zile.

CAPITOLUL 17

14 aprilie 1912

Dragul meu Séamus, totul e bine. Titanic e o navă grozavă. Sper că tatăl tău se simte bine. Nu mă aștepta. Vino în America și tu cât de curând poți. Maggie.

Maggie lăsă creionul pe cuvertură și își reciti cuvintele, înainte să le rostească cu voce tare pentru Katie, care stătea în celălalt capăt al patului, jucând solitaire cu un pachet de cărți și având picioarele ghemuite sub ea ca o pisică.

— Deci... ce părere ai?

Katie se gândi o clipă, în timp ce muta valetul de inimă roșie peste damă:

— Cred că e perfect, Maggie. Nu-ți mai face griji și dă-i biletul lui Harry, altfel o să ajungem la New York până-l trimiți tu.

Maggie știa că are dreptate, dar tot nu era sigură că exprimase exact ce-și dorea. După ce-și găsise în sfârșit curajul să-l roage pe prietenul lor Harry să-i trimită un mesaj lui Séamus prin operatorii de la Marconi, Maggie nu mai fusese deloc sigură cu privire la ce voia să transmită, de fapt. Părea aproape superficial să-i trimită un mesaj din câteva cuvinte, când dorea să-i scrie atât de multe. Dar Harry îi ceruse ca mesajul să fie scurt. „Pasagerii de la clasa I trimit astfel de mesaje ca să se distreze, îi spusese el. Sunt amuzați de tehnologie, iar șansa de a comunica cu prietenii și familia lor în timp ce se află la bordul unei nave e o fală prea mare ca să-i dea cu piciorul. Unii trimit câte două sau trei mesaje pe zi (la 12 șilingi și 6 penny bucata) și nu se gândesc deloc la ce scriu în ele, adică le relatează cunoscuților de pe uscat ce-au mâncat la prânz sau bârfesc despre vreo conversație la care au tras cu urechea. Băieții de la Marconi fac profit – și ziua lor devine nițel mai interesantă, pentru că altfel ar trimite doar mesaje plictisitoare de la căpitan către celelalte nave aflate pe mare, despre apariția aisbergurilor și direcția vântului."

Maggie își reciti încă o dată cuvintele. Deja scrisese opt mesaje diferite, înainte să ceară într-un final sfatul lui Peggy.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Maggie, râsese Peggy când citise primele încercări ale prietenei sale. De ce i-ar păsa ce-ai mâncat la cină,

seara trecută? Spune-i doar că ți-e dor de el și că-l iubești. E tot ce trebuie să afle.

Maggie nici nu înțelegea cum era posibil să trimiți o telegramă prin radio, de pe o navă aflată în mijlocul Oceanului Atlantic într-un sătuc din Irlanda. Însă cumva simțea că, din moment ce *era* posibil, cuvintele trebuiau alese cu grijă, trebuiau să însemne ceva – atât pentru expeditor, cât și pentru destinatar.

Pe când ea se chinuia cu a zecea încercare, Peggy intră țopăind în cabină. După slujba religioasă la care toți luaseră parte în dimineața aceea, ea fusese pe punte să se plimbe, iar acum avea obrajii roșii de la briză și părul răvășit de la umezeala din aer.

— Maggie Murphy, strigă ea certând-o în glumă, aruncându-se în pat exact între cele două prietene și răspândind în cabină mirosul proaspăt al aerului de mare. Dacă și-acum te căznești cu biletul ăla, te ucid cu mâinile mele, jur. Haide, ne întâlnim cu Harry Norocosul pentru turul nostru personal și sunt sigură că n-o să stea după noi toată dimineața.

Fetele se aranjară în vederea întâlnirii cu stewardul englez, pentru a vedea în secret punțile superioare. Deși el spusese că acesta avea să fie un cadou de ziua lui Katie, toate știau că, de fapt, era pentru Peggy, care-i picase cu tronc tânărului, datorită istețimii și înfățișării ei de fată de la țară. Maggie împături cu grijă bucata de hârtie cu mesajul pentru Séamus și o vârî în buzunarul fustei chiar când mătușa Kathleen intră în cabină. Cele trei fete încremeniră, uitându-se la ea.

— Ei, dacă n-aș fi știut vreodată cum arată niște fete puse pe rele, aș fi aflat acum, zise ea punându-și haina și poșeta pe pat. Ce puneți la cale voi trei?

Fetele se priviră neliniștite una pe alta. Maggie simțea cum o arde biletul din buzunar de parc-ar fi fost un tăciune fierbinte. Peggy vorbi prima:

— Nu mare lucru, Kathleen. După câteva zile, nu prea mai ai ce face pe nava asta. Voiam să mergem să verificăm jurnalul de bord și să ne plimbăm pe punte sau, poate, să ne alăturăm celorlalți la un joc de cărți.

Kathleen păru împăcată cu răspunsul, dar, ca să se asigure, Peggy continuă:

— Domnișoară Murphy, câte zile mai avem până ajungem la New York? Nu-mi amintesc dacă erau două sau trei.

Kathleen se uită pe rând la toate, aparent convinsă de pretextul lui Peggy, simțindu-se pentru o clipă înțelegătoare față de aceste fete captive pe navă – ele, care obișnuiau să alerge pe câmpuri și să se țină ocupate cu treburile casnice.

— Doar două zile, fetelor, apoi veți avea toată America de explorat. Hai, duceți-vă, dar aveți grijă să nu faceți vreo boacănă.

Luându-și haina și asigurându-se că pachetul cu scrisori de la Séamus era încă în buzunar, Maggie ieși relaxată din cabină, împreună cu Peggy și Katie. Imediat ce ușa se închise în urma lor și fură sigure că se îndepărtaseră suficient de Kathleen cât să nu le mai audă, o luară la fugă chicotind prin labirintul de pasaje și coridoare nesfârșite, pe scări și pe lângă lifturi, spre cabina însoțitorilor de bord de pe Scotland Road, unde stabiliseră să se vadă cu Harry.

Departe de a fi plictisitoare – așa cum pretinsese Peggy în fața lui Kathleen – acestea se dovedeau a fi cele mai palpitante zile pe care le trăiseră ele vreodată. În fiecare zi făceau cunoștință cu alți oameni, primeau de trei ori pe zi câte o masă caldă, aveau apă caldă la discreție și perspectiva unei vieți noi în America le încânta și le făcea nerăbdătoare. Maggie era sigură că, dacă n-ar fi simțit o asemenea durere în suflet din cauză că Séamus rămăsese în Irlanda, ar fi avut și ea aceeași atitudine lipsită de griji și pofta de viață pe care le vedea la Peggy și Katie. Acum, însă, simțea că trece de la o stare la alta. Din când în când, uita de tot și se lăsa pradă distracțiilor și surprizelor zilnice ale vieții de la bordul navei, dar imediat ceva îi reamintea de tot ce lăsase în urmă – așa cum se întâmpla acum cu sticla de apă sfințită, pe care o simți în buzunarul hainei. Uitase că o pusese acolo după ce o vecină i-o dăduse în seara praznicului.

Maggie mai fusese și înainte la astfel de reuniuni tipic americane – la care se bea ceai și se mânca prăjitură cu sirop – organizate pentru ca oamenii să-și ia rămas-bun de la un văr sau un vecin ori un prieten de familie, căruia îi făceau urări de bine pentru călătoria ce-l aștepta. De data asta, fusese diferit. Acum aveau să plece mulți deodată, împreună, formând un amestec de tineri și bătrâni din cinci sate diferite ale parohiei. Și, de data asta, ea se numărase printre cei care plecau.

După cum era obiceiul la un praznic american, seara aceea fusese o stranie combinație de veselie și disperare, bucurie și teamă, balade tulburătoare și cântece săltărețe. Fiecare lacrimă era urmată de râsete

gălăgioase; fiecare tânguire și rugăciune, de povești despre curaj și speranță. Maggie fusese martoră la bătăile încurajatoare pe umăr, văzuse paharele cu bere și poitín ridicate în aer, se amuzase de țopăielile și piruetele făcute pe acordurile viorii, în sus și-n jos, în sus și-n jos, în bucătăria soților Brennan, până în zorii zilei următoare. Stătuse în colțul bucătăriei pe o ladă răsturnată și se întrebase dacă bănuia cineva sentimentele de tristețe și frământare care-i zguduiau inima.

O vecină, Bridget Kelly, îi așezase în palmă sticluța cu apă sfințită și-un pachet cu prăjituri de ovăz. „Uite, să ai ceva de mâncare și să-ți poarte noroc în călătoria ta“, spusese femeia cu lacrimile curgându-i pe obrajii îmbujorați.

Maggie îi mulțumise și strânsese la piept darurile, ca și cum viața ei avea să depindă de ele.

Amestecul de voioșie și jale din acea ultimă seară fusese o încununare a săptămânilor de vizite, sfaturi și confesiuni între ei, discuții despre ce haine erau potrivite pentru călătorie, despărțiri intime și momente de reflecție în tihnă. Maggie văzuse la ușile caselor din satul ei destule îmbrățișări înlăcrimate cât să-i ajungă pentru o viață.

— Sper să nu mai fiu martoră la o asemenea priveliște... praznic, priveghi, înmormântare sau orice altceva, îi spusese ea lui Peggy.

Nici măcar o săptămână nu trecuse din seara aceea, când pusese sticluța cu apă sfințită în buzunarul hainei în timp ce se întorcea acasă, peste câmpuri, cu mătușa Kathleen. Deja părea să fi trecut de-atunci o viață de om.

Apropiindu-se de cabinele echipajului, îl văzură pe Harry așteptându-le sprijinit de un perete. Se opriră din alergat și încetiniră pe măsură ce se apropiau de el. Arăta chipeș în uniforma lui elegantă de steward. Avea un chip plăcut și era proaspăt ras, zâmbindu-le prietenos. Maggie nu era surprinsă că Peggy îl plăcea. (N-o surprindea nici faptul că băieții o plăceau pe Peggy.)

— În regulă, doamnelor, acum trebuie să fiți foarte tăcute și să încercați să nu icniți de uimire prea des, le tachină el conducându-le în direcția scării. Ați putea fi debarcate de pe navă, dacă vă holbați la doamnele de la clasa I fără permisiune!

Maggie și Katie se uitară îngrijorate una la alta, nu foarte sigure că voiau să-și asume riscul.

— Of, Harry, încetează, șopti Peggy simțind șovăiala fetelor și împungându-l în coaste cu cotul. O să le bagi în sperieți!

El râse și făcu semn spre scărița îngustă din față, care ducea la o trapă mică, aflată la câțiva metri deasupra lor.

— Râde de voi, continuă ea întorcându-se de data aceasta spre prietenele ei și zâmbindu-i complice lui Harry, încântată că se prinsese de gluma lui. Nu-l luați în seamă. Maggie, urcă tu prima, apoi Katie, și eu ultima.

Urcând cu grijă, ieșiră în capătul punții de promenadă de la clasa I ridicând capul deasupra trapei, apoi se cățărară pe punte și se furișară în spatele uneia dintre bărcile de salvare gonflabile, care erau ascunse vederii. Se ghemuiră, cu fustele lor lungi ridicate peste genunchi și bărbiile lipite de mâinile cu care se țineau de marginea bărcii, ca să-și păstreze echilibrul.

— Acolo e salonul de fumat, permis doar bărbaților, șopti Harry arătând spre o încăpere ce se zărea de-a lungul punții.

Fetele își suciră gâturile încercând măcar să-i întrezărească pe domnii chipeși care stăteau în fotoliile din piele stacojie, trăgând din țigară în timp ce citeau ziarele ori se vânturau prin salon vorbind cu prietenii, admirând lucrările de artă de pe pereți sau vitraliile ferestrelor care străluceau orbitor în razele soarelui.

— Și acolo e Curtea Palmierilor, continuă el, bucurându-se de rolul de ghid în timp ce stătea cu ochii în patru după ofițeri sau alți însoțitori superiori, cărora nu le-ar fi plăcut deloc să vadă grupul de fete din ascunzătoare. Vedeți, sunt palmieri adevărați și plante care urcă pe spaliere. Presupun că nu vă închipuiați că pe o navă pot fi cultivate plante adevărate?!

Fetele nu erau deloc interesate de floră, pentru că stăteau cu ochii căscați la doamnele elegante așezate pe scaunele din răchită, care-și turnau ceai din niște vase strălucitoare de argint în ceștile lor delicate din porțelan. Vesela superbă, albastru-cobalt și aurie, strălucea în lumina soarelui. Pe fiecare masă erau vaze mici, albe, cu trandafiri roz și margarete albe, iar pe câteva farfurioare elegante erau așezați clești de zahăr, chiar lângă niște felii siropoase de tort cu fructe, după care îți lăsa gura apă.

Mute de uimire, priveau către un grup de trei doamne, cam de aceeași vârstă cu ele, care vorbeau și râdeau la una dintre mesele din apropiere. Erau îmbrăcate în niște rochii din mătase în stil oriental care le cuprindeau elegant siluetele în formă de clepsidră, căzând doar până deasupra gleznei,

ca să le dezvăluie cizmele deosebite. La o altă masă, un grup de femei mai în vârstă – posibil mamele lor, se gândi Maggie – erau la fel de elegante în bluzele lor mai serioase din dantelă, cu mâneci strâmte stilate și cu fuste lungi până în pământ. Toate, tinere și bătrâne deopotrivă, purtau pălării uriașe, decorate cu tot felul de accesorii: dantelă, pene, satin, panglici și păsări împăiate. În spatele lor, Maggie observă un băiețel care se juca cu un titirez.

Cele trei prietene rămaseră fără cuvinte la vederea acestui tablou plin de splendoare, grație și eleganță. Era ca și cum ar fi urmărit un film mut difuzat special pentru ele. Nu puteau să audă conversația, însă reușeau să admire curcubeul de nuanțe – mov și azuriu, piersiciu pastelat și roz, precum și alb imaculat. Bogăția de țesături, culori și stiluri umplea încăperea.

— O vedeți pe fata de-acolo, cu tabacheră și mănuși lungi, albe? șopti Harry arătând spre o domnișoară neobișnuit de elegantă din apropiere. E o faimoasă actriță din filmele mute, Vivienne Walker-Brown.

Fetele nu auziseră niciodată de ea, însă tânăra deborda de stil și rafinament. Pe loc, toate trei își doriră să facă schimb de viață cu ea.

— Iar acolo, sub scaun, e cățelușul ei ridicol, Edmund, continuă el. O urmează peste tot. L-am scos la plimbare ieri, să știți.

Atunci Peggy scoase un hohot de râs atât de puternic, încât aproape că dădu de gol ascunzătoarea lor. Dacă n-ar fi fost violoniștii care întrețineau atmosfera pentru doamne, ele sigur ar fi fost descoperite.

— Peggy Madden, taci! o certă Maggie în timp ce coborâră din nou pe scară, înainte ca cineva să le aresteze sau să le arunce peste bord.

Când ajunseră jos în siguranță, începură toți patru să râdă, pe de-o parte din cauza sperieturii și pe de altă parte din cauză că Harry se îngrijea de câinele unei doamne din înalta societate.

— Da, totul e foarte frumos, zise Peggy când își reveni într-un final, ștergându-și lacrimile de râs de pe obraji... Dar pun pariu că abia pot să respire înghesuite în corsetele alea, ca niște curcani umpluți. N-o să mă vezi legată în așa ceva, nici pentru toate porțelanurile șic din lume.

În capătul scării, se întoarse cu fața spre Harry.

— Bine, tinere, asta a fost o excursie foarte interesantă, îl anunță ea cu un accent ironic, ca și cum ar fi fost dintr-o clasă socială superioară, atitudine

ce stârni din nou chicote. Mulțumim foarte mult! Eu... *noi* abia așteptăm să te vedem la cină, nu-i așa, fetelor?

Când făcu cale-ntoarsă pe pasajul care ducea spre cabina lor, îi văzură toți roșeața din obraji.

Maggie rămase mai în spate, scoțând biletul din buzunar.

— Am scris mesajul, zise ea dându-i biletul împăturit lui Harry, simțindu-se ciudat că își înmâna cuvintele de suflet unui străin, oricât de sumar ar fi fost mesajul. Promiți să nu citești, ci doar să i-l dai prietenului tău?

— Sigur că nu citesc. Sunt cuvintele tale scrise aici și nu-i treaba mea ce spui sau cui îi spui. Băieții de la Marconi vor trebui totuși să citească, pentru a-l trimite mai departe. Știai asta, nu? o privi el pe Maggie, simțindu-i stânjeneala.

— Sigur că știam, nătăflețule, răspunse ea bătându-l pe umăr. Și mulțumesc. Pentru că mă ajuți. Ești sigur că nu trebuie bani? Că n-am prea mulți șilingi la mine.

— E o favoare pentru o prietenă, răspunse Harry. Nu-ți face griji. Ți-am zis că te ajut și te voi ajuta. Îl duc imediat la ei. Acum dispăreți, trebuie să vă pregătesc prânzul!

Fetele se întoarseră în cabina lor, vorbind și comentând tot ce văzuseră.

— Imaginați-vă, fetelor, șopti Peggy. Dacă ne străduim din greu și ne măritâm cu cine trebuie, am putea să ne întoarcem în Irlanda într-o bună zi, tot pe Titanic, dar să stăm printre doamnele alea de pe terasă. Ce ziceți de asta? N-ar fi extraordinar?

— Ar fi, Peggy, răspunse Katie melancolică. Normal că ar fi. Dar, deocamdată, pentru trei fetișcane din Ballysheen nu-i rău nici să aibă burta plină, mâinile curate și să joace remi pe puntea uneia dintre cele mai frumoase nave care au traversat vreodată Atlanticul, nu-i așa?!

Râzând, trecură de cimpoierul care se întorcea în cabina lui.

— ʼNeața, doamnelor, zise el scoțându-și chipiul în fața lor. Păreți în vervă astăzi!

— E ziua mea de naștere, strigă Katie în vreme ce se îndepărtau de el. Ce loc mai bun s-o sărbătoresc, nu-i așa, domnule Daly?

El zâmbi, căci buna lor dispoziție era molipsitoare.

— Chiar că nu există loc mai bun, domnișoară, răspunse el. Nici pe departe.

CAPITOLUL 18

Erau rare momentele în care Maggie rămânea singură în cabină. Se bucura de viața la bord mai mult decât își închipuise, dar uneori abundența de întâmplări o copleșea. Era atât de multă gălăgie peste tot – de la bebelușul care plângea în cabina alăturată, până la bâzâitul constant al motoarelor și ropotele nesfârșite de pași care treceau pe coridorul din fața cabinei lor; echipajul și pasagerii ieșeau și intrau pe diverse uși la orice oră din zi și din noapte. Erau zgomote cu care Maggie nu era obișnuită, motiv pentru care le găsea obositoare uneori, tânjind după bezna și liniștea deplină a dormitorului din căsuța ei.

Când mătușa Kathleen, Peggy și Katie erau reținute cu altceva pe navă, ca acum, Maggie profita de ocazie să se întoarcă în cabină, stând în liniște și pace. Folosea timpul pentru a scrie în jurnalul ei sau a citi una dintre scrisorile din pachetul pe care i-l dăduse Séamus. Citise trei până acum, câte una pentru fiecare zi în care călătorise pe vapor. El rememora timpul petrecut împreună; primele trei scrisori acopereau lunile ianuarie, când dansaseră împreună, apoi februarie și martie. Fusese surprinsă de duioșia din cuvintele lui și de cât de bine își amintea el fiecare detaliu al momentelor petrecute împreună în acele luni.

Scoase pachetul din buzunarul hainei, dezlegând cu grijă bucata de sfoară care ținea scrisorile laolaltă. Luă foaia de deasupra – intitulată „aprilie“ – și o despături. Dincolo de pereții cabinei, zgomotele se estompară în fundal. Maggie începu să citească, învăluită în liniște.

Aprilie 1911

Dragă Maggie,

E aprilie acum și a venit primăvara. Știu că e luna ta preferată, când toți cireșii sunt în floare. E un spectacol strașnic, ai dreptate – abia dacă îi observam înainte, dar acum le văd frumusețea, la fel ca tine.

Am stat să te privesc o vreme astăzi. Nu știai că sunt acolo, fiindcă m-am ascuns în spatele butoaielor ce erau descărcate din căruță, în față la D’Arcy. Te-am privit cum mă așteptai sub cireș, în timp ce vizitiul dădea jos butoaiele și le rostogolea pe lângă mine, spre trapa pivniței. Sunt sigur că a

crezut că am vreun necaz și mă ascund de cineva, nu că-mi privesc scumpa iubită.

Arătai dumnezeiește de frumoasă, cu buclele fluturând în vânt și petalele căzând în jurul tău. Stăteai pe iarbă, cu spatele sprijinit de copac și, pentru câteva momente, ți-ai închis ochii. M-am întrebat dacă te gândeai la mine.

Apoi a trecut pe-acolo Peggy Madden și te-a speriat; aproape c-ai țâșnit în picioare. Ți-a spus ceva care te-a făcut să râzi, apoi și-a văzut de drum, legănându-și panerul pe braț. Băieții se uitau după ea cu gura căscată, ca de obicei.

Mi-am zis: „Lasă-i să se uite, eu am o fată mai scumpă și mai frumoasă decât oricare băiat din Ballysheen – din toată Irlanda!" Și eram nespus de bucuros că mă așteptai pe mine sub acel copac, în loc să te odihnești pur și simplu sau să-l aștepți pe altul.

Când m-ai văzut venind spre tine, mi-ai zâmbit așa cum faci mereu, cu gropițe în obraji. Ne-am dus apoi să ne plimbăm până la lac. Eu am aruncat pietre în apă, iar tu ai cules flori pe care eu să i le duc tatei. Când ne-am întors, ți-ai prins brațul de-al meu, ți-ai lăsat capul pe umărul meu și mi-ai spus că aceea fusese ziua ta preferată și că ți-ai fi dorit ca toate să fie așa: călduroase, vesele, cu flori de cireș duse de vânt. Am crezut că dau pe dinafară de fericire în acel moment și, dacă aș putea să fac ziua aceea să se repete la nesfârșit, pentru tine, Maggie Murphy, aș face-o.

Al tău,
Séamus

La fel ca în precedentele trei scrisori, încheiase cu: „Am să te aștept sub copacul nostru, până în ziua când te vei întoarce."

Maggie mai ținu scrisoarea în mâini pentru câteva momente lăsând lacrimile să i se rostogolească pe obraji, apoi o împături cu grijă și o puse la loc în pachet lângă celelalte, în buzunarul hainei. Avea să citească o altă scrisoare în ziua următoare.

Jurnalul lui Maggie Murphy

14 aprilie 1912
Ziua 4 pe mare

Nu-mi vine să cred că suntem deja în cea de-a patra zi pe mare. Uneori, am senzația că nu vom mai coborî niciodată de pe nava asta, că nu vom mai ieși din oceanul ăsta cenușiu; câmpurile verzi de acasă par atât de îndepărtate acum... Mă întreb cum o să-mi simt picioarele, când voi păși din nou pe uscat. Se spune că marinarii se leagănă în somn o vreme, după ce se întorc de pe mare. Ce senzație ciudată trebuie să fie!

Astăzi la ora 11:00 urma să aibă loc un exercițiu cu bărcile de salvare, dar a fost anulat. Jack Brennan spunea că din cauza frigului. „Probabil bogătașilor le este prea frig ca să mai urce pe punte“, a zis. Mătușa Kathleen i-a cerut unui însoțitor câteva pături în plus, după ce ne-am trezit noaptea trecută înfrigurate. Harry mi-a zis că majoritatea păturilor de rezervă sunt folosite de doamnele de la clasa I, ca să-și încălzească genunchii în timp ce stau pe punte la soare. Se presupune că noi, cei de la clasa a III-a, n-avem decât să murim de frig.

După slujba de dimineață, Harry ne-a condus pe o scară specială a echipajului, până pe puntea principală. E atât de curajos – ar fi putut să intre în mari belele, dacă ne-ar fi prins cineva. Dar ce priveliște am văzut din ascunzătoarea noastră, pitite în spatele unei bărci de salvare! Doamnele bându-și ceaiul și bărbații fumând! Cred că Peggy a avut nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu alerge direct în brațele unuia dintre ei și să-i ceară s-o ia de nevastă pe loc, chiar atunci! Acolo sus chiar se trăiește în lux și nu m-aș mira ca unii să nu-și dorească să mai părăsească vreodată nava.

Am văzut un băiețel care se juca c-un titirez. Era îmbrăcat frumos, cu șapcă și jachetă și pantaloni scurți, cu ciorapi lungi negri, ca să-i țină de cald la picioare. Pe-un scaun de alături, zăcea un ursuleț alb de pluș – cred că al lui era. Câțiva bărbați se plimbau pe punte și-l urmăreau – era o priveliște minunată să-l vezi atât de prins în micul lui joc! Dar nu i-am văzut părinții pe nicăieri. Cred că erau prea ocupați să bea ceai și să discute cu prietenii lor bogați, ca să bage în seamă copilăriile lui. Mi-a părut rău pentru el, mai ales că mi-ar fi plăcut să mă joc eu cu el o vreme. Era atât de simpatic!

I-am dat lui Harry mesajul pentru Séamus. Zice că se va asigura că e trimis astăzi. Crede că va ajunge la Séamus în vreo săptămână. Oare, cum va reacționa el?! Un mesaj de pe o navă din mijlocul Oceanului Atlantic! Fără îndoială, numai despre asta se va vorbi în Ballysheen.

Auzind vocile inconfundabile ale lui Peggy și Katie pălăvrăgind vesele în timp ce reveneau spre cabină, lăsă condeiul jos și închise jurnalul. Clipele ei de singurătate luaseră sfârșit.

CAPITOLUL 19

New York, 14 aprilie 1912

Fusese o zi de lucru grea pentru Catherine Kenny, așa că planurile ei de a intra în magazinul Macy’s în căutarea unui cadou pentru sora ei Katie nu mai păreau acum deloc atrăgătoare.

Patroana ei, doamna Emily Walker-Brown, era în toiul pregătirilor pentru sosirea fiicei sale, Vivienne, și a logodnicului acesteia, Robert, după vacanța pe care amândoi o petrecuseră în sudul Italiei, vreme de două luni. Robert era un producător de film pe care Vivienne îl cunoscuse pe platourile de filmare. La sfârșitul lui ianuarie, după ce ea terminase de turnat niște scene, Robert o ceruse în căsătorie, după care plecaseră să se bucure de soarele iernii în Europa, Riviera Italiană părând destinația perfectă pentru un tânăr cuplu american din lumea bună.

După cum știa Catherine prea bine, auzind multe conversații în locuința familiei Walker-Brown, Vivienne avea un interes deosebit pentru tot ce era european, doamnele părându-i-se foarte elegante și țările foarte interesante. O auzise pe Vivienne spunând într-o după-amiază la ceai: „New York se poate lăuda cu cele mai înalte clădiri, cel mai select magazin de bijuterii și cel mai mare centru comercial din lume, dar asta nu se compară nici pe departe cu frumoasele străzi pietruite ale unui orășel medieval italian sau cu frescele din Capela Sixtină. E mult mai multă cultură acolo. Mult mai multă eleganță, decât în văgăuna asta mizerabilă.“

Vivienne era o tânără cosmopolită, cu multe relații, care se educase în cultura europeană și se mândrea cu asta. Majoritatea doamnelor din societatea newyorkeză i se păreau enervant de ignorante, drept pentru care se sătura repede de nesfârșitele lor discuții despre pălării și modă. Astfel de lucruri o distrau pe Vivienne doar pe moment, dar nu o interesau pe termen lung. În consecință, când apăruse perspectiva unei ierni petrecute în Italia, se agățase de ea cu ambele mâini și își târâse, la propriu, logodnicul până în port, să se îmbarce pe vapor.

Potrivit doamnei Walker-Brown (ale cărei conversații le auzea deseori Catherine când făcea diverse treburi prin casă) studioul o contactase recent pe Vivienne printr-o telegramă, transmițându-i că era nevoie de ea în America, pentru a începe cât mai curând posibil filmările pentru un alt film.

Cu vacanța scurtată, Vivienne se pregătea să facă oarecum pe supărata. Însă tocmai atunci apăruse ocazia întoarcerii la New York pe cea mai nouă navă a companiei White Star Line, Titanic, care pornea în călătoria inaugurală. Era o șansă unică de a socializa cu cei mai bogați și mai influenți oameni de afaceri din America – și nu putea s-o rateze.

Robert rezervase imediat bilete la clasa I. Aveau să plece din Cherbourg, Franța, cu prietenii lor, cuplurile Astor și Guggenheim, care își petrecuseră de asemenea vacanța în Europa. Și trimiseseră o telegramă acasă, în care-o informau pe doamna Walker-Brown despre planurile lor de întoarcere și se lăudau că prinseseră bilete pe Titanic.

— Imaginează-ți! comentase doamna Walker-Brown către una dintre prietenele sale invitate la masa de prânz. Vor fi primii care vor călători pe Titanic, și încă în asemenea lux! Se spune că dormitoarele sunt mai elegante decât la Waldorf-Astoria și că vasul are cele mai moderne dotări, cuptoare electrice, o piscină încălzită și, în fiecare seară, câte șase feluri la cină. Iar doamnelor li se permite să folosească exclusiv sala de gimnastică timp de câteva ore pe zi; mă tem că Vivienne va avea motiv s-o viziteze, dacă mănâncă așa de bine, șapte zile pe mare!

În săptămâna aceea, toată lumea din înalta societate newyorkeză nu mai vorbea decât despre Titanic. Cu atâția oameni de afaceri influenți și atâtea bogății la bord, ajungeai să te simți ori invidios că nu erai printre ei, ori bucuros că erai.

În ceea ce-o privea, doamna Walker-Brown nu rata șansa de a se făli cu participarea fiicei sale la călătoria inaugurală a Titanicului, aducând vorba despre asta ori de câte ori se ivea ocazia: când lua prânzul cu prietenele, când mergea la coafor, când făcea cumpărături și când își informa angajații cu privire la îndatoririle lor zilnice. Catherine Kenny auzise foarte multe lucruri despre această navă uimitoare – descrisă în telegramele lui Vivienne către mama ei și apoi în trăncănelile nesfârșite ale acesteia; auzise totul despre finisajele elegante și despre pasagerii importanți de la bord, încât aproape că i se părea că se află și ea pe navă, ba chiar ca pasager la clasa I. Îndrăznise să-i spună doamnei Walker-Brown că, din câte știa ea, și sora ei, Katie, călătorea pe navă, împreună cu alți treisprezece pasageri din satul ei natal din Irlanda.

— O, ce drăguț... răspunsese aceasta abia luând-o în seamă.

Catherine bănuia că doamna Walker-Brown considera că nu încape comparație între luxul care-o înconjura pe fiica ei în călătoria pe Titanic și sărăcia care-o înconjura pe sora menajerei sale.

Catherine știa că Emily Walker-Brown era extrem de mândră de realizările fiicei sale și spera ca ea și Robert să stabilească data nunții la scurtă vreme după revenirea în America. Vivienne era singura fiică a lui Emily, așa că ea era atât de entuziasmată de nuntă, încât deja își alesese pălăria pe care urma s-o poarte în calitate de soacră-mică. I-o arătase lui Catherine în paginile revistei *Harper's Bazaar*. Apărea într-o fotografie a Primei Doamne, Helen Herron Taft, care purtase pălăria cu ocazia ceremoniei plantării unui cireș în Washington. Fusese fotografiată plantând unul dintre cei 3.000 de copaci donați orașului de către primarul din Tokyo, iar petalele de cireș cădeau în jurul ei, în timp ce punea cu grație niște pământ la baza copacului.

— Așa-i că e minunată? exclamase doamna Walker-Brown într-unul dintre rarele momente în care comunica personal cu angajata ei. Nu cred c-am mai văzut o pălărie atât de rafinată. Și toate petalele acelea care cad în jurul ei îmi amintesc de confetti. Imediat ce-am văzut poza, am știut că asta-i pălăria pe care vreau s-o port la nunta lui Vivienne și-a lui Robert.

Perseverentă, dăduse de urma designerului și obținuse toate detaliile necesare, apoi își comandase exact același model. Aștepta să-i fie adusă la Bloomingdale's. Nu-i mai rămânea acum decât să aibă ocazia s-o poarte. Așadar, dorința ei era ca, înainte de sfârșitul verii, cei doi miri să stabilească data. În felul acesta, ea ar fi avut șansa de a ieși în lume cu noua pălărie înainte de sfârșitul anului.

Le dăduse de lucru angajaților toată săptămâna și, după mesajul de la Vivienne care anunța sosirea lor în portul New York peste numai două zile, casa era toată un freamăt.

Fiind văduvă, Emily făcea mai mare caz decât alte mame de prezența fiicei sale în căminul părintesc. Drept consecință, era foarte ocupată acum, plănuind petreceri de bun venit, seri de bridge pentru doamne și cine pentru directorii studioului de film și soțiile lor. Fiindcă fusese lipsită de activitate socială în timpul lunilor de iarnă, acum avea o energie nouă. În doar câteva zile, locuința ei redevenise plină de strălucire, iar angajații se epuizaseră.

Înainte să termine ziua de lucru, simțind că patroana era într-o dispoziție mai veselă decât de obicei, Catherine se hotărî să-i ceară doamnei Walker-

Brown părerea cu privire la un cadou potrivit pentru ziua de naștere a lui Katie.

— Mă gândesc c-ar fi frumos să-i cumpăr ceva mic de la Macy's, explicase ea. E prima oară când vine la New York și acela e cel mai mare centru comercial din lume. Dar, mă întrebam, pentru că dumneavoastră aveți gusturi bune, ce cadou frumos aș putea să-i dăruiesc?

Evident flatată, Emily Walker-Brown îi recomandă să ia mănuși:

— Niciunei femei n-ar trebui să-i lipsească o pereche frumoasă de mănuși, iar la Macy's se găsesc modele minunate, în cele mai elegante stiluri. Știi, desigur, că Isidor și Ida Straus călătoresc și ei pe Titanic.

Catherine se uită indiferentă la ea, pentru că habar n-avea cine erau Isidor și Ida Straus.

— Proprietarul lanțului de magazine Macy's și soția lui! continuă Emily Walker-Brown, plină de considerație la adresa celor doi. Așadar, ținând cont că sora ta și-a sărbătorit ziua de naștere pe aceeași navă la bordul căreia se află și proprietarul magazinului, un cadou de la Macy's este, cu siguranță, potrivit. Absolut. Da, eu aș alege mănușile.

Catherine rezistă tentației de a-i spune angajatoarei sale că era convinsă că lui Katie nu-i păsa câtuși de puțin dacă proprietarul magazinului Macy's călătorea sau nu pe Titanic. În schimb, îi mulțumi pentru sfat și ceru voie să-și încheie ziua de lucru – permisiune care-i fu acordată.

În ciuda epuizării, Catherine se îndreptă spre Strada 34, oprindu-se la numărul 151 West. Puțin mai târziu, ieși din magazin încântată de perechea albă de mănuși din bumbac pe care-o cumpărase, elegant împachetată în ambalajul clasic de la Macy's: o cutie albă cu stea roșie în mijloc.

***

Katie Kenny se uită în farfurie, admirând emblema companiei White Star Line inscripționată în centrul platoului simplu, alb: un steag roșu terminat în coadă de rândunică, având o stea albă în centru. Aceleași semne grafice, de-acum familiare, apăreau pe cana de cafea și pe bolul cu supă. Detalii mici ca acestea continuau s-o surprindă și s-o bucure. Emblema proprietarilor navei era ștanțată pe fiecare cuțit, furculiță și lingură, dar și pe păturile cu imprimeu alb-roșu, toate evidențiind în centru steaua și inscripția „White Star Line". Se vedea că fusese acordată o atenție deosebită chiar și celor mai mici detalii – minuțiozitate pe care ea n-o mai întâlnise până atunci și

pe care, cu siguranță, nu se aștepta s-o vadă pe un tichet de călătorie pentru clasa a III-a.

Când Peggy dădu tonul unui nou refren din „La mulți ani“, încurajând jumătate din pasageri să i se alăture (după ce făcuse același lucru la micul dejun și la prânz), Katie zâmbi încântată de tam-tamul și atenția care i se acordau. De ziua ei, văzuse saloanele destinate pasagerilor de la clasa I (încăperile acelea sofisticate), iar Harry le adusese mai târziu în cabină o tavă cu prăjituri – niște sortimente pe care Katie nu le mai văzuse (tarte minuscule, rulouri cu cremă și felii subțiri de chec Madeira).

— Erau pentru ceaiul de după-amiază al unei doamne cu pretenții, explică el cu emfază. Au fost trimise înapoi la bucătărie, pentru că doamna nu se dă în vânt după astfel de prăjituri.

Accentul lui de clasă superioară, exagerat cu intenție, le făcu pe fete să izbucnească în chicote. Începură să înfulece în grabă, până când li se făcu greață.

Și totuși, în ciuda acestei zile pline de distracție și a planurilor pentru dans și muzică mai pe seară, Katie și-ar fi dorit ca familia ei să fie aici și să sărbătorească împreună cu ea. Se gândi la rudele rămase în Irlanda, la mama și tatăl ei, la fratele ei William, și se întrebă oare cum se simțiseră când văzuseră convoiul plecând, în urmă cu câteva dimineți. Ce imagine trebuie să fi fost, în timp ce grupul părăsea Ballysheen... Se gândi la sora ei, Catherine, care-o aștepta în New York și se întrebă, oare, cum arăta după atâția ani în care locuise la oraș. Auzise că devii palid la față de la atâta ședere în casă, dar și că gazele de eșapament ale automobilelor te fac să tușești.

La cum o cunoștea pe sora ei, își imagina că făcuse tot felul de pregătiri pentru sosirea ei. Curățase casa dintr-un capăt într-altul și, cu siguranță, cumpărase mai multe perne și așternuturi, pentru ca ea să stea comod după obositoarea călătorie la bordul unei nave înghesuite, unde dormise pe vreo scândură. „Ce-o să mai râdă, își zise Katie, când o să-i povestesc despre luxul în care am stat, de cuțitele gravate, de lumina electrică și de apa proaspătă de la robinetul din cabina noastră, iar mai apoi de prosoapele de mâini cu stema White Star Line.“ Katie simți fluturi în stomac, la gândul că avea să-și vadă sora în numai câteva zile.

Gândurile îi fură întrerupte de Peggy, care-i făcea semn să se grăbească și să-și termine cina:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Katie Kenny, vrei să te oprești din visatul cu ochii deschiși și să-ți mănânci vita aia sărată și varza? Avem o petrecere de dat și nu putem să începem până când n-ajungi și tu la ea, având în vedere că tu ești sărbătorita.

Katie râse. Îi era tare drag de prietenele ei, Peggy și Maggie, și se bucura mult de compania lor. Faptul că erau împreună îi făcuse călătoria mai ușoară.

— Bine, mă grăbesc. Ah, Harry Norocosul ne va încânta cu prezența lui la cheful din seara asta? întrebă ea, făcându-i cu ochiul lui Peggy, conștientă de afecțiunea pe care aceasta i-o purta stewardului englez.

— Poate da, poate nu, răspunse Peggy aparent indiferentă. Poate c-o să mă invite și alți bărbați la dans diseară. Am văzut sus un milionar care trăgea cu ochiul la mine!

Râseră toate și, terminând de mâncat, se grăbiră să se spele înainte să înceapă petrecerea.

— Știți ce, fetelor? zise Katie când se apropiară de ușa cabinei. Cred că asta e cea mai frumoasă aniversare a mea. N-am să uit ziua asta cât voi trăi!

CAPITOLUL 20

Jurnalul lui Maggie Murphy

14 aprilie 1912
Ziua 4 pe mare
Ora 14:30

Katie are o zi de naștere pe cinste, cu Peggy care îi cântă „La mulți ani“ de nenumărate ori și Harry care ne-a adus prăjituri scumpe și ne-a arătat puntea de la clasa I. Iar acum tocmai ne-am întors de la un prânz copios. Dumnezeule, mă doare stomacul! Cred că domnul Durcan avea dreptate cu privire la cele patruzeci de tone de cartofi de la bord – mă simt de parcă aș fi mâncat jumătate din ele numai la prânz.

E o zi senină, însorită, așa că am ieșit toate pe punte să mai dăm jos din mâncarea aia și să simțim vântul în obraji. Eu m-am așezat pe-un scaun și privesc oceanul care se întinde cât vezi cu ochii. Pescărușii țipă deasupra noastră. Peggy și Katie se apleacă peste balustradele albe din fier ce mărginesc puntea. Le place să se uite peste bord și să se lase stropite de valuri pe față. Eu n-am îndrăznit să fac asta; mă ia amețeala din cauza înălțimii, este atât de mare distanța până jos și valurile se izbesc de navă cu un ecou așa de puternic, încât e suficient doar să te uiți într-acolo ca să te sperii de moarte. Nici nu vreau să mă gândesc la cât de adânc e oceanul – mă cuprinde un fior pe șira spinării.

Katie nu-și găsea locul mai devreme, când credea că a pierdut bucata de sfoară pe care o folosise ca să-i măsoare degetul micuței Nora O’Donoghue. A promis să-i trimită un inel din America și a avut grijă să-i măsoare degetul cu sfoara înainte să plecăm, ca să aleagă mărimea corectă. Dintre toate locurile, sfoara era chiar sub salteaua ei. Dar Peggy a încercat s-o convingă că o luase un șobolan, fiindcă plănuia să-și facă din ea culcuș sub patul ei. Peggy e așa de rea uneori...

Cât pierd vremea pe-aici, mă gândesc la Séamus. Tocmai mi-am amintit de-o zi anume, când am stat amândoi pe malul lacului și-am aruncat pietre în apă. El a făcut-o pe una să sară de douăsprezece ori; mi-a spus că era recordul lui. Mă întreb ce face acum, în timp ce eu stau aici? Oare, își va mai aduce aminte de mine săptămâna viitoare, luna viitoare sau anul viitor

pe vremea asta? Viețile noastre vor fi foarte diferite de-acum, însă eu sper să nu devin prea interesată de fuste și pălării șic atât timp cât voi sta în America, așa cum par să fie toate fetele. Nu cred că lui Séamus îi plac prea mult fetele obsedate de fuste și pălării și altele asemenea. N-aș vrea să mă întorc acasă o înfumurată și-o snoabă ce disprețuiește viața celor care lucrează pământul. Călătoriile pot să-i transforme în felul acesta pe oameni, să-i împingă să vorbească numai despre lucrurile noi și străine și să-i facă să uite de unde-au plecat. Sper ca eu să nu uit niciodată de Ballysheen.

Mă întorc înăuntru acum. Se face tot mai frig și abia mai țin degetele pe stilou.

Ora 23:00

Tocmai ne-am întors în cabină, după cea mai frumoasă seară cu muzică și dans – aniversarea lui Katie. Dumnezeule, a fost o nebunie! Am crezut c-o să mă prăpădesc de râs! Unii mai sunt încă acolo, cântând și dansând.

Katie a fost într-o formă de zile mari, fredonând melodiile ei preferate și făcându-i pe jumătate dintre pasagerii de la clasa a III-a să dea din picioare în ritmul muzicii. Chiar și Ellen Joyce s-a oprit din vorbit despre nunta ei pentru câteva ore și a început să cânte cu noi. Iar Maura Brennan ne-a surprins pe toți când a urcat pe-o masă și ne-a cântat „Moonlight in Mayo" – și mai e și gravidă! Am crezut că mătușa Kathleen o să moară de rușinea noastră.

Am ieșit să mă plimb pe punte câteva minute, ca să scap de căldura și sudoarea atâtor trupuri dansând. Dar e o seară atât de rece, încât n-am zăbovit mult. Te înțeapă un aer care-ți face ochii să lăcrimeze de frig, deși nu se simte nicio briză. Ai putea crede că nava stă pe loc, fiindcă totul e încremenit în jur. Marea este atât de calmă, încât pare că plutim pe-o bucată de sticlă neagră. Dacă n-ar fi milioanele de lumini de pe vas (care se văd pe mare, probabil, de la un kilometru), nici nu s-ar spune că ne aflăm în mijlocul oceanului. Îmi închipui că, văzut de la distanță, vaporul arată fantastic.

M-am uitat la stele o vreme – par să fie cu miile în seara asta. Mi-au amintit de noaptea nunții soților Brennan, când Séamus m-a invitat prima oară la dans. Același cer fără lună se vedea și atunci. Am pipăit scrisorile din buzunar, în clipa când m-am gândit la el. În celălalt buzunar am găsit petale de cireș! Uitasem că le-am cules în dimineața plecării din

Ballysheen. Sunt ofilite, maronii pe margini și triste – aproape că-mi doresc să nu fi băgat mâna în buzunar, ca să nu-mi aduc aminte de ele.

Când ne-am întors în cabinele noastre, am trecut pe lângă Harry. Se ducea și el la culcare, după ce aranjase mesele pentru micul dejun de-a doua zi. Doamne, nu suport nici să mă gândesc la mâncare, fiind și-acum ghiftuită după tot ce-am mâncat azi.

Sigur că Pat s-a oprit și a inspectat – pentru ultima oară pe ziua de azi – jurnalul de bord din fața sălii de mese. Ne-a spus că scria: „Mare calmă. 22 de noduri. Aisberguri în față."

„Deci... la fel ca în ultimele zile", i-a replicat Peggy (la care noi am izbucnit cu toții în râs).

Sper că lui Katie i-a plăcut aniversarea. Probabil e tristă că nu sărbătorește ca de obicei, cu mama, tatăl, frații și surorile. Fără îndoială, ei o să se gândească la ea și-o să-i ducă dorul mai ales azi – la fel ca sora ei, Catherine, care-o așteaptă să sosească la New York. Ce bucuroasă trebuie să fie, să-și revadă sora pe care n-a văzut-o de trei ani! Sunt atâția care așteaptă să-și zărească rudele, încât cred că o să ne aștepte o ditamai petrecerea când sosim în portul din New York.

Ele trei deja dorm. Ar fi bine să sting lumina și să mă odihne......

Zdruncinătura bruscă și tremurul continuu care-i urmă zguduiră patul lui Maggie. Se ridică imediat în picioare, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmplă. Zgomotul ciudat – de parcă ar fi fost sfâșiată o bucată de pânză – fu urmat de un sunet pe care-l putea asemui doar cu acela al trenului cu aburi cu care plecaseră din Castlebar. Se uită în jur, prin cabină. Mătușa Kathleen dormea buștean în patul de sub ea, iar Peggy și Katie adormiseră și ele repede – zdruncinăturile și zgomotele nu le treziseră.

După câteva minute, zgâlțâitul se opri; la fel, și zgomotul. Toate zgomotele. Maggie înțepeni într-o tăcere deplină. Brusc, becul se stinse pentru câteva secunde, apoi se reaprinse. În clipa aceea, își dădu seama că nesfârșitul bâzâit de fundal al motoarelor se oprise și el.

— Probabil ne-am oprit, spuse ea cu voce tare, pentru sine.

Nu înțelegea însă de ce-ar fi trebuit să se oprească. Totuși, presupuse că așa se întâmpla în fiecare noapte; poate că exista vreo regulă pentru asta în transportul maritim. Și, de vreme ce, la ora aceea de obicei ea dormea, nici nu avea cum să observe.

Ca să afle mai multe, coborî din pat și merse pe vârfuri, nevrând să le trezească pe fete. Deschise încet ușa cabinei și se uită în lungul culoarului. Nu era nimeni și nimic nu părea să fie în neregulă. Liniștită, se furișă înapoi în pat, își puse jurnalul în micuța ei valiză neagră și stinse lumina.

Apoi tremură o vreme în cămașa ei de subțirică, dorindu-și să fi primit, totuși, câteva pături în plus.

CAPITOLUL 21

Harry Walsh era un om de cuvânt. Îi promisese lui Maggie că va duce mesajul ei în sala Marconi, la Phillips și Bride – și exact asta intenționa să facă, înainte de a fi distras de un incident petrecut la prânz, în sala de mese, când unul dintre pasageri păru la un moment dat să se înece cu o bucată de șuncă. Se lăsase cu multă agitație și panică, dar Harry îi dăduse bărbatului un ghiont strașnic între omoplați, clipă în care afurisita de înghițitură se propulsase pe podeaua sălii de mese. I se ceruse mai apoi să scrie un raport asupra incidentului (pentru ofițeri) și, după ce-l terminase, îl vizitase pe bărbatul cu pricina, să se asigure că starea lui de sănătate e bună.

— Am scăpat cu bine, tinere, mulțumită ție, chicotise el când Harry îl întrebase cum se mai simte. N-ar fi fost prea frumos pentru ceilalți pasageri să mor în mijlocul prânzului, nu-i așa? Și imaginează-ți ce titluri ar fi apărut în presă mâine dimineață: „Bărbat înecat pe Titanic – caz în curs de investigație“. Asta ar fi aruncat o lumină urâtă asupra sosirii noastre triumfătoare la New York, nu-i așa?!

Harry râsese amuzat de sarcasmul omului:

— Da, domnule, așa e! Nu sunt chiar titlurile pe care și le doresc căpitanul Smith și domnul Ismay. Dar mă bucur să văd că v-ați revenit complet. Mult noroc în restul călătoriei!

Din cauza acelui straniu incident apărut în cursul zilei, el uitase complet de biletul lui Maggie – până la sfârșitul serii, când se pregătea să meargă la culcare.

După ce aranjă mesele pentru micul dejun din dimineața următoare (aceasta fiind ultima sarcină a însoțitorilor de bord, înainte de a fi lăsați liberi), căută în buzunar cheile de la cabina lui. Simți o bucată de hârtie printre chei și își goli buzunarul în palmă.

— Ah, la naiba! zise el cu voce tare, oprindu-se-n loc.

— Ce-ai pățit, Harry? întrebă unul dintre ceilalți însoțitori, care-și termina și el treaba după ce aranjase mesele de la tribord, în timp ce Harry se ocupase de babord. Ți-ai dat seama c-ai pus greșit vreo lingură...?!

Celorlalți însoțitori de la clasa a III-a le plăcea să-l tachineze pe Harry, pentru rigurozitatea lui și insistența de a lăsa lucrurile perfect așezate înainte de a-și încheia ziua de lucru.

— Nu, nu... nu o lingură.

Harry arăta distras, întrebându-se în sinea lui ce să facă.

— Ce-i aia? O scrisoare de amor de la domnișoara irlandeză? Poate vrei să ținteşti puțin mai sus, amice, continuă colegul său arătând spre tavan. Acolo sunt fetele cu care vrei să flirtezi, nu păduchioasele de la clasa a III-a.

— Hai, valea! Habar n-ai despre ce vorbești... îi tăie vorba Harry.

Celălalt însoțitor râse și se îndreptă spre zona ce adăpostea cabinele echipajului.

Harry se întoarse în direcția opusă și o luă pe culoar spre lift. Găsise în buzunar biletul lui Maggie pentru cei rămași acasă. Uitase cu totul de el, deși îi promisese că-l va transmite în ziua aceea. Fiind un om de onoare, tocmai asta avea de gând să facă.

Liftul îl duse până pe puntea de comandă, unde Harry dădu într-un culoar lung. Străbătu o mare parte din el, trecând de birourile ofițerilor și înaintând până ce ajunse în sala de transmisiuni radio Marconi.

— Bride, Bride, șopti el, intrând numai cu un picior în încăpere.

Harold Bride, unul dintre operatorii radio, își roti scaunul și își scoase căștile de pe urechi, rămânând cu părul ciufulit, ca și cum și-ar fi trecut mâinile prin el. Avea obrajii îmbujorați de la atâta concentrare și ochii îi păreau obosiți.

— Doamne, iartă-mă, Harry! Ce te furișezi pe-aici, la ora asta din noapte?

Harry îi întinse o hârtiuță:

— Trimite asta, bine? O favoare pentru o fată de la clasa a III-a, care n-are bani.

Bride se uită la biletul împăturit:

— Nu știu dacă pot, amice. Avem o linie de comunicații deschisă cu Cape Race, așa că primim mesaje pentru clasa I cu duiumul. În plus, trebuie să trimit și eu o mulțime de mesaje de-ale bogătașilor, înainte să pierdem legătura. O să fac o avere!

Zâmbi încântat și se întoarse în scaun. Harry auzea pârâitul mesajelor pe care telegrafistul le primea în căști.

— Ș-apoi, continuă Bride, vin de peste tot afurisitele de avertizări pentru aisberguri. I-auzi, încă unul!

Harry aşteptă răbdător, în timp ce-l privea pe Bride descifrând mesajul primit de pe o altă navă. Citi peste umărul lui cuvintele:

„De la Mesaba pentru Titanic. *La 42° latitudine nordică, de la 41°25’* şi până la 52°30’ *longitudine vestică, am văzut sloiuri mari de gheaţă şi multe aisberguri masive, precum şi* întinderi de gheaţă. *Vreme bună, cer senin.*“

— E un mesaj pentru căpitan, spuse Bride împăturindu-l cu grijă şi punându-l într-un plic pe care scrise „Căpitanului Smith“. Trebuie să i-l înmânez personal.

— Ah, bine, dar trimite-l pe ăsta mai întâi, insistă Harry. Doar de data asta. Jur că nu mai vin cu altul. Cred că e pentru iubitul ei de-acasă... şi i-am promis!

Bride oftă şi despături hârtia:

— Hai, bine, doar de data asta. Acum cară-te şi lasă-mă să-mi văd de treabă.

Îşi puse căştile din nou şi împinse mesajul cu avertizarea de aisberg pentru căpitanul Smith spre marginea biroului.

— Mersi, amice, şopti Harry ieşind din încăpere. Îţi rămân dator.

Bride îl ignoră, concentrat asupra treburilor lui.

Uşurat că dăduse mai departe mesajul lui Maggie, Harry se întoarse pe acelaşi culoar. Doi ofiţeri trecură pe lângă el, răspunzându-i la salut cu un gest din cap. Îi plăceau uniformele lor de un albastru-închis. Hotărî că, data viitoare când va naviga pe această navă sau pe una la fel de impunătoare, va purta şi el acea uniformă. Da, uniforma de steward îi venea ca turnată şi părea să atragă atenţia irlandezelor vesele, însă i-ar fi stat şi mai bine în uniforma de ofiţer. De altfel, mama lui îi spusese întotdeauna că albastrul închis îi scotea în evidenţă ochii.

***

La scurtă vreme după ce Harry ieşi din sala radio, Bride termină de trimis către staţia de la Cape Race ultimele mesaje ale pasagerilor şi despături foaia de hârtie primită de la Harry Walsh. Epuizat după tura de noapte, începu să transmită cuvânt cu cuvânt:

„De la Maggie Murphy, Titanic, pentru Séamus Doyle, Ballysheen, Comitatul Mayo, Irlanda: *Dragul meu Séamus, totul e bine. Titanicul e o navă grozavă. Sper că tatăl tău se simte bine. Nu mă aştepta...*“

O zdruncinătură bruscă îi făcu degetul să alunece de pe telegraf.

Colegul lui, Phillips, apăru din cabina de dormit aflată în spatele biroului de transmisiuni, frecându-se la ochi când dădu de lumina aprinsă:

— Ce dracului a fost asta?

— Nu știu, amice. S-a simțit ca un cutremur. Există așa ceva în Atlantic? întrebă Bride.

— Nu fi idiot. N-a fost cutremur. Parcă s-au oprit motoarele. Du-te pe puntea de comandă și vezi ce poți să afli. Eu sunt frânt, mă întorc în pat, îl preveni Phillips.

Bride ieși din încăpere, îndreptându-se spre puntea de comandă.

***

Smucitura nu fusese chiar atât de brutală, însă Harry simțise un fel de vibrație surdă din picioare până în creștetul capului. Tocmai se întorcea în cabina lui, după ce făcuse o plimbare pe punte, să ia o gură de aer proaspăt înainte de culcare. Aflându-se într-un capăt al pasajului Scotland Road, se prinse iute de grilajul din fier al ușii liftului, ca să-și recapete echilibrul.

— Ce naiba a fost asta? zise el cu voce tare, deși nu era nimeni acolo să-i răspundă.

Rămase nemișcat un moment, resimțind în continuare vibrațiile care traversau metalul, pătrunzându-i în palme și brațe, până la umeri. Îi făcură părul de pe ceafă să se ridice. Apoi toate se opriră, iar el auzi un sunet diferit, unul pe care-l cunoștea. Motoarele erau turate înapoi și asta nu putea să însemne decât că nava se oprea.

Se gândi să se ducă în sala cazanelor și să-i întrebe pe fochiști ce se întâmplă, apoi îi trecu prin minte că Bride putea să-l lămurească mai clar. Fochiștii erau nepoliticoși chiar și în cele mai bune momente ale lor, iar dacă erau ocupați, aveau să fie și mai puțin încântați să-l vadă.

O luă înapoi spre scări până pe punte, unde stătuse cu puțină vreme în urmă. Când coti pe culoarul pe care se aflau cabinele ofițerilor ca să ajungă la sala radio, auzi bătăi la fiecare ușă, însoțite de strigăte: „Toată lumea pe punte!“

Ivindu-se de după colț, îi zări pe cei doi ofițeri pe lângă care trecuse ceva mai devreme. Stăteau în tocul ușii unui alt ofițer, vorbind grav și având o mină serioasă. Chinuindu-se să-i audă peste tropăieli și strigăte, auzi frânturi din conversația lor:

„Cârma la babord“... „Aisberg“... „Marșarier“... „Motoarele“... „Luăm apă“...

Luăm apă?

Nereușind mai deloc să înțeleagă ceea ce auzea, Harry continuă să înainteze pe coridor, trecând neobservat printre figurile preocupate și prinzând din zbor explicațiile sumare și ordinele repezite. Deschise ușa sălii Marconi. Bride și Phillips erau amândoi aplecați peste echipamentul de transmisiuni.

— Hei! Bride, șopti el.

Cei doi operatori se întoarseră:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Walsh!... Ce mai e acum?!

Harry putea citi în privirea lui Bride că ceva se întâmpla, așa că spuse:

— Am simțit zdruncinătura. Motoarele s-au oprit. Ce se petrece?

Bride și Phillips se uitară unul la altul. Phillips vorbi primul:

— Am lovit un aisberg. E o avarie la tribord, în carenă, sub linia de plutire. Se inundă compartimentele de jos. Cerem ajutor prin radio, astea-s ordinele căpitanului Smith.

— Ajutor prin radio? Nu e grav, nu? Pot să închidă compartimentele etanșe, nu-i așa? încercă Harry să se liniștească.

Cei trei bărbați se holbară unul la altul în tăcere, pârâitul transmițătoarelor rămânând singurul sunet din mica încăpere. Frica ascunsă în privirea telegrafiștilor îi confirmă lui Harry tot ce avea nevoie să știe. Făcu semn din cap că a înțeles și, fără a mai scoate vreun cuvânt, ieși ușor din birou închizând ușa încet în urma lui.

Aproape năuc, ieși pe puntea principală. Deja se strânseseră nenumărați pasageri – de la clasa I, bănui Harry, judecând după hainele lor elegante de seară. Majoritatea se adunaseră la tribord, unii aplecându-se peste balustradă în încercarea de a vedea fisura din carena vasului, alții uitându-se la ghețarul gigantic care se vedea înălțându-se la mică distanță de vapor. Era un lucru cu adevărat înspăimântător de privit.

Harry nu mai văzuse niciodată în realitate un aisberg. În copilărie, îi văzuse în cărțile ilustrate și în enciclopedii, minunându-se de uriașele blocuri de gheață care sclipeau ca bijuteriile în apa albastră și strălucitoare de la poli. Își aminti că era fascinat de aisberguri, întrebându-se cum se făcea că gheața devenea albastră și punându-i la nesfârșit întrebări tatălui său despre cât de reci erau la atingere, cum apăreau la suprafață și dacă era adevărat că aisbergul pe care-l vezi dinaintea ochilor e, de fapt, doar un vârf din tot muntele de gheață aflat dedesubt. Tatăl lui se amuzase de

curiozitatea înnăscută a băiatului: „Expresia asta, fiule, «vârful ghețarului», înseamnă că vezi doar începutul a ceva. Dacă vezi un aisberg de treizeci de metri înălțime, înseamnă că mai sunt încă o sută optzeci sau două sute de metri de gheață sub apă.“ El crezuse că taică-său glumea.

Uitându-se acum la acest gigant plutitor din gheață – care nu semăna deloc cu cei din cărțile și enciclopediile copilăriei lui – se întrebă ce-ar zice tatăl său. Departe de-a fi o bijuterie sclipitoare, aisbergul ăsta înfățișa o priveliște înfiorătoare, ieșind întunecat și amenințător din apa neagră; imensitatea lui era aproape de neînchipuit.

Simți un frison, așa că-și strânse jacheta subțire peste piept, înfășurându-și brațele în jurul trupului în încercarea de a se încălzi.

Auzi râsete de copii și se întoarse. În spatele lui, câteva bucăți mari de gheață care căzuseră din vârful aisbergului erau împrăștiate pe punte. Un grup de băieți le împingeau cu piciorul încoace și-ncolo de la unul la altul, privindu-le cum alunecă și se rostogolesc pe scândurile lustruite. Aburii din respirația lor formau nori mici alburii, înainte să se evapore în gerul nopții. Era o priveliște stranie, un moment suprarealist de la care Harry părea incapabil să-și desprindă ochii.

— Probabil că are vreo treizeci de metri înălțime...

Gândurile îi fură întrerupte de un domn bine îmbrăcat, în ținută elegantă de cină, care se ivi lângă el, uitându-se la spectacolul din fața lor.

— Am auzit că nava l-a atins în lateral, continuă bărbatul. Nu sunt pagube însemnate însă. Doar suntem la bordul mărețului Titanic! Ghețarul ăla ar fi scufundat imediat o navă mai mică.

Râse, apoi scoase o batistă albă de la piept, ca să-și curețe ochelarii ce se aburiseră din cauza frigului.

— Totuși, am înțeles că vaporul ia apă, domnule, rosti Harry șovăielnic.

Nu voia să stârnească panică, dar nici nu putea să-l lase pe om fără să-i spună adevărul.

— Chiar așa? Ei, nițică apă n-o să afecteze o navă ca asta. Va fi scoasă cu pompele, iar noi ne vom vedea de drum în curând, îl asigură el pe Harry. Ascultă-mă pe mine!

Pasagerul tuși ușor, înecându-se cu aerul înghețat, apoi continuă:

— Nu știu ce intenționezi tu să faci, băiete, dar eu prefer să-mi termin coniacul, în loc să mor aici de frig. O seară bună!

Își ridică ușor pălăria în semn de salut și intră înăuntru.

— O seară bună, domnule, îi răspunse Harry.

Mai rămase acolo câteva momente, observând cum se derulează în continuare, în jurul lui, viața normală a celorlalți. Însă privirea de pe chipurile lui Bride și Phillips îi dezvăluise realitatea. Titanicul nu doar că lua apă, ci chiar se scufunda. Pentru asta cereau ei ajutor.

În timp ce privea în jur, tot mai mulți pasageri îmbrăcați elegant soseau pe punte, dornici să vadă aisbergul cu ochii lor. O recunoscu pe actrița căreia îi plimbase câinele în prima zi la bord.

— Jucam bridge, o auzi spunându-i cuiva, apoi a început agitația asta pe punte și-am ieșit să vedem ce-i cu atâta tam-tam. Acum văd că e vorba de un pic de gheață. Am văzut bucăți mai mari în ginul meu tonic! Haideți, doamnelor, să intrăm înăuntru. E ger aici.

Își aminti c-o văzuse și mai devreme în acea zi, când el și fetele irlandeze se furișaseră pe scară și spionaseră puntea principală. Deodată, Harry își dădu seama că, în timp ce pasagerii bogați făceau glume despre gheață și se întorceau la căldura șemineului să-și termine băuturile, Peggy, Maggie, Katie și toți ceilalți călători de la clasa a III-a habar n-aveau ce se întâmplă. În plus, cabinele lor erau cele mai apropiate de avarie.

Dădu să plece spre puntea E ca să le prevină de tot ce se întâmplă și trecu pe lângă un membru al echipajului care tocmai începea să ridice prelata de pe una dintre bărcile de salvare. Își încercă norocul:

— Scuzați-mă, domnule?

— Ce-i, băiete? se răsti bărbatul, deznodând frânghiile cât de repede putea, ținând cont că erau înghețate și degetele lui amorțite nu reușeau să apuce ca lumea legăturile.

— Cât mai e până se scufundă?

Bărbatul se opri și se uită la el, șocat de întrebarea lui directă. Avea o privire încremenită de spaimă, care îl înghețã pe Harry până în măduva oaselor:

— Două ore, tinere. Așa se zvonește.

Apoi omul continuă să dezlege barca.

— Cel mai apropiat vapor va fi aici în patru ore, adăugă el nemaiputând să-l privească în ochi pe Harry.

Nu mai era nimic de spus.

Harry se întoarse și alergă cât putu de repede, cu inima bubuindu-i în piept, cu mintea gonind aiurea, cu vorbele mamei lui răsunându-i în urechi: „...și ai grijă de acei pasageri de la clasa a III-a la fel cum ai avea grijă de bogați...“

Trebuia neapărat să ajungă la Peggy și la prietenele ei. Să le urce cât mai iute pe irlandeze în bărcile de salvare.

PARTEA A IV-A

„Căpitanului Smith, S.S. Titanic: Așteptăm cu nerăbdare informații și, eventual, preluarea pasagerilor. Franklin."

Marconigramă trimisă de domnul Franklin, de la White Star Line, către căpitanul Smith, de pe Titanic, în 15 aprilie 1912.

CAPITOLUL 22

R.M.S. Titanic, 14 aprilie 1912

— Peggy... Peggy!... Pssst, ești trează?

Tăcere.

— Katie!... Katie Kenny!... Mătușă Kathleen?

Tăcere.

Maggie se ridică în capul oaselor, aplecându-și capul și umerii ca să nu se izbească de tavanul scund al cabinei. Luminile electrice se stinseseră. Era atâta beznă în cabină, că nu putea vedea nici propria mână, pe care și-o flutura acum în dreptul ochilor. Își auzea sângele pompându-i în urechi.

— Pssst, treziți-vă! șuieră ea în tăcerea întunecată, ridicând puțin vocea. E careva trează?

Inima îi bătea cu putere. Nu se mai simțise atât de singură, în viața ei. Îngrozită să se dea jos din pat într-un asemenea întuneric, rămase nemișcată, incapabilă să ignore senzația de panică ce-o cuprindea sau frigul și adrenalina ce-o făceau să tremure în cămașa ei subțire pentru noapte.

Luminile pâlpâiră intermitent – din nou.

Auzi oameni fugind, la etajul de deasupra.

Bebelușul începu să urle, în geamantanul lui din cabina de alături.

Rămase stană de piatră, ciulind urechile să audă zgomotele de pe culoar: strigăte sporadice, bătăi în ușă, pași grăbiți și grei. Își aduse aminte de frunzele de ceai ale lui Joseph Kenny, de bănuțul scăpat în țărână al lui Pat și de bărbatul straniu care-i vorbise lui Peggy în Queenstown. Ceva nu era în regulă. Acum era sigură de asta.

Un bocănit în ușa cabinei o făcu să tresară; se lovi cu capul de tavan.

— Peggy, sunteți acolo?!... Sunt eu, Harry.

Era o grabă în vocea lui, o neliniște care te speria.

— Ce mai e și asta? îngăimă Peggy somnoroasă.

Bătaia în ușă o trezise, în sfârșit, și pe ea.

— Slavă Domnului!... se calmă un pic Maggie, văzând că nu mai e singură.

O nouă bătaie în ușă.

— Fetelor, sunteți acolo?

— Harry, da, da... suntem aici!

— Pe toți sfinții, Maggie Murphy, de ce urli în toiul nopții? Cât e ceasul? Și cine-a stins luminile? se auzi Kathleen acum trează, urmată imediat de Katie, care se freca buimacă la ochi tocmai când luminile se aprinseră și, spre ușurarea lui Maggie, rămaseră aprinse.

— O, Slavă Domnului! exclamă Maggie văzându-le. Deschid acum, îi strigă lui Harry coborând cât de repede putea pe treptele din lateralul patului suprapus, până când ajunse pe podea.

Făcu cei câțiva pași până la ușă, o deschise și-l văzu pe Harry stând pe culoar și încercând să-și tragă sufletul.

Maggie tremura toată – ori de frig, ori de panică, nu era sigură. Miji ochii în lungul coridorului puternic luminat:

— Harry, ce-i? Ce s-a întâmplat? De ce ne-am oprit?

Rămase înmărmurită văzând privirea temătoare și tulbure de pe chipul lui, până atunci relaxat și zâmbitor.

Celelalte trei femei ședeau încă în paturile lor, cu păturile înfășurate pe ele, aplecându-se în față ca să audă mai bine dialogul celor doi.

— Oprit? întrebă Kathleen. Ne-am oprit?

Maggie se întoarse spre mătușa ei:

— Da. N-ați simțit zguduitura? Luminile s-au stins. V-am strigat pe toate, dar nu v-ați trezit.

Se întoarse apoi spre Harry uitându-se la el serioasă, fixându-l cu privirea în timp ce un alt steward se vedea venind în goană pe culoarul din spatele lui:

— Harry?

— Trebuie să ieșiți pe punte, o anunță el încet, încercând să-și domolească ritmul respirației și să-și coboare tonul, ca să nu stârnească panică. E o avarie pe navă și trebuie să mergeți sus. Știți voi... Spre bărcile de salvare.

Maggie nu-și putea crede urechilor:

— Bărcile de salvare?

Spusese asta mai tare decât intenționase; suficient de tare cât s-o audă și femeile din cabină.

— Credeam că, poate, au rămas fără cărbuni sau am lovit vreo balenă, dar... bărci de salvare? Ce se întâmplă? ceru ea lămuriri.

— Ce tot spuneți despre bărcile de salvare? se apropie Peggy de ei.

Harry le privi pe cele două fete, întrebându-se cât anume să le spună. Oare, ce aveau să însemne cuvintele lui pentru planurile lor privind viața în America? Adică, ce aveau să însemne pentru viețile lor! Parcă totul se schimbase brusc – pentru ele, pentru toată lumea de pe vapor. Rosti simplu:

— Am lovit un aisberg.

Închise ochii iute, neputând să le privească în față pe aceste două fete cu care se simțise atât de bine în cele câteva zile de când se cunoșteau. Ca și cum ar fi fost vina lui.

— Un aisberg?

— Da, Peggy. Și se aude că a făcut pagube mari. Nava ia apă la bord.

Continuă să le povestească totul fără să mai șovăie, dintr-odată ușurat să le poată împărtăși tot ce știa:

— Trebuie să mergeți de urgență pe puntea principală – și să vă puneți vestele de salvare. Nu sunteți în siguranță aici, fetelor. Serios, trebuie să mă credeți. I-am auzit chiar pe ofițeri spunând asta. Pe punțile de sus e gheață peste tot. Și să vedeți aisbergul! E cât un munte de mare și...

— Încă se mai vede aisbergul?! interveni Peggy curioasă.

— Peggy, taci pentru o clipă! o opri Kathleen, care se ridicase în picioare și auzise fiecare cuvânt rostit de Harry. Cât de rău e? întrebă ea făcându-și loc în fața fetelor ca să vorbească direct cu el, având pătura înfășurată în jurul trupului, din pudoare. Cât de rea e avaria? Se scufundă nava?

— Să se scufunde? se îngrozi Peggy. Dar nava asta nu se poate scufunda. Așa scria în reclamele din ziare.

Ignorând-o pe Peggy, Harry răspunse la întrebările lui Kathleen așa cum știa că are ea nevoie să i se răspundă – concret și sincer:

— Gaura e la tribord, doamnă. Prea multe compartimente etanșe sunt distruse. Am auzit pe cineva spunând că ne-au mai rămas numai două ore.

Kathleen ascultă și încuviință calmă:

— Mulțumesc. Că ai venit să ne avertizezi. Foarte frumos din partea ta.

Punându-și pantofii în picioarele goale și trăgându-și haina peste ea, Kathleen se întoarse spre cele trei fete:

— Trebuie să mă duc să-i anunț pe ceilalți. Așteptați-mă aici. Vin imediat.

Era o siguranță în vocea lui Kathleen pe care Maggie o auzise de multe ori în viața ei, cel mai recent în urmă cu patru zile, în dimineața în care plecaseră din Ballysheen. „A sosit timpul“ spusese ea atunci, iar cuvintele hotărâte, ca o sentință, îi dăduseră lui Maggie un fior pe șira spinării. Aceeași hotărâre se simțea și acum în vocea ei:

— Îmbrăcați-vă, strângeți-vă lucrurile și fiți gata să urcăm pe punte imediat ce mă întorc.

Plecă apoi și Maggie o urmări pășind pe culoar stăpână pe sine. O izbi imaginea femeii acum atât de puțin impunătoare, îmbrăcată doar în cămașa de noapte, cu haina pe deasupra. Fără modernele ei fuste foșnitoare. Fără păr coafat cu stil. Pentru prima oară de când o știa Maggie, mătușa ei arăta exact ca femeia de vârstă mijlocie care era în realitate. Iar această vulnerabilitate a mătușii ei o înfricoșa.

— Fetelor, ascultați-mă! spuse Harry după aceea, intrând în cabină și aproape închizând ușa în urma lui.

Cele trei fete se strânseră în jurul său, uitând complet de flirtul și joaca din zilele trecute.

— E ceva *cu adevărat* serios, le preveni el. Vaporul se scufundă, iar cea mai apropiată navă e la o distanță prea mare ca să poată interveni rapid.

Fetele rămaseră mute.

— Imediat ce se întoarce, adăugă el arătând în direcția în care plecase Kathleen, vă duceți direct pe punțile superioare. Ați înțeles?

— Da, Harry, zise Maggie aproape șoptind cu vocea înspăimântată. Înțelegem. Îi anunți și pe ceilalți pasageri? E o familie de nouă persoane în cabina de lângă noi și au cu ei un bebeluș.

El încuviință.

— Doarme într-un geamantan, adăugă ea.

Detaliul acesta o tulbura în fiecare noapte, mai ales de când văzuse opulența în care se desfătau pasagerii de la clasa I.

Harry dădu să plece, dar se opri în loc preț de o clipă, ca și cum ar fi voit să mai spună ceva. Se uită la Peggy, și ea la el. Era un acord tacit între ei, chiar dacă niciunul nu rostise vreo vorbă.

În lipsa lui Kathleen – în timp ce Harry bătea sonor în ușa cabinei de alături și-apoi în următoarea și tot așa – cele trei fete se îmbrăcară în grabă și se așezară apoi pe patul lui Katie, încercând să pătrundă sensul a ceea ce tocmai auziseră. Amintirea nerostită a prevestirilor din frunzele de ceai și-a vorbelor spuse de un străin într-o gară plana amenințător pe deasupra capetelor lor.

Peggy vorbi prima:

— Haideți să ne adunăm lucrurile, fetelor. Kathleen se va întoarce curând cu ceilalți și va trebui să urcăm cu toții scările până pe punte.

— Au descuiat grilajele dintre etaje, nu-i așa? întrebă Katie.

Dar nu primi răspuns. Niciuna nu știa.

— Poate-ar fi bine să spunem o rugăciune mai întâi, zise ea. Știți voi, pentru protecția tuturor.

Se uitară una la alta și încuviințară. Maggie luă mătăniile pe care i le dăduse Séamus în dar la despărțire, apoi cele trei fete se așezară pe pat, având pe umeri păturile de la White Star Line pe care le admiraseră atât de mult când le văzuseră prima oară. Își spuseră rugăciunile cu mai multă ardoare decât o făcuseră vreodată în viața lor.

Când terminară, rămaseră încremenite în liniște, ținându-se de mână una pe alta și temându-se să-și dea drumul.

***

Harry alerga de la o cabină la alta, bătând în uși până când se deschideau și spunându-le pasagerilor să-și pună vestele de salvare și să urce imediat pe punțile superioare. Alți membri ai echipajului și ceilalți însoțitori de bord făceau același lucru.

Mulți dintre pasageri nu înțelegeau ce li se spune, ridicând mâinile exasperați și vorbind într-o limbă străină cu cei din cabină. Unii, pe care cu greu reușea să-i trezească, abia dacă-l luau în serios, presupunând că acum se desfășura exercițiul anulat în cursul dimineții și declarând că vor face întocmai cum fuseseră sfătuiți, iar apoi întorcându-se în pat. Alții nici măcar nu răspundeau la bătăile în ușă, prea amețiți după o noapte în care băuseră la bar, ca să-l audă pe el sau pe oricare dintre zgomotele ce umpleau acum coridoarele din adâncul navei.

Timp de vreo patruzeci de minute, luă la rând toate cabinele, rătăcindu-se ocazional în labirintul nesfârșit de coridoare și scări de tambuchi. La un moment dat, Harry observă că nava deja se înclinase vizibil. Era acum

nevoit să meargă în pantă. Traversă Scotland Road sprijinindu-se de pereți, ca să-și păstreze echilibrul. Fu ușurat când dădu de prietenul său Billy:

— Iisuse, amice! Ai aflat? Ne scufundăm!

— Nu mai spune!... îl întâmpină celălalt sarcastic. Primele cinci compartimente sunt aproape cu totul sub apă. Dumnezeu știe ce se petrece în sala cazanelor. Au închis ușile etanșe – cu tot cu oameni înăuntru, bănuiesc. Sunt unii acolo care încearcă să țină generatoarele pornite, să avem lumină când ne înecăm.

— Dumnezeule, Billy, nu mai spune asta! E al dracului de înspăimântător. Ai văzut cât e aisbergul de mare?

— Da, am fost pe punte, confirmă Billy. Sunt unii acolo care-și beau coniacul, ascultând serenada violoniștilor. Ai crede că e o croazieră în jurul aisbergurilor sau altceva de felul ăsta. Iar în sala de mese e o adunătură de irlandezi. I-ai văzut? Unii deja s-au apucat să bea, alții stau și se roagă cu mătăniile lor – le va fi de mare folos, când vor fi pe fundul oceanului. Căpitanul Smith a ordonat să fie lansate la apă bărcile de salvare.

Auzindu-l pe prietenul său cum vorbește, Harry își dădu seama că era necesar să ajungă în sala de mese de la clasa a III-a:

— Atunci, continuă tu să bați la uși. Trezește oamenii. Eu mă duc în sala de mese; trebuie să-i conduc la scări. Vreau să-i scot pe toți pe punte.

Dădu să se întoarcă pe același culoar, apoi se opri în loc și zise:

— Hei, Billy! Te aștept sus, bine?

Celălalt se întoarse și ridică spre el degetul mare în semn de aprobare, afișând un rânjet arogant:

— Nu și dacă te aștept eu primul, Walsh!

***

Înainte să se întoarcă în sala de mese, Harry trecu iarăși pe la cabina 115, unde le găsi pe cele trei fete încă așteptând-o pe Kathleen.

— Harry! izbucni Peggy când îl văzu. Simțim cum se înclină nava. Și nu știm unde-i Kathleen.

— Trebuie să plecați, fetelor, insistă el. Sunt mai mulți irlandezi care s-au adunat deja în sala de mese. Probabil s-a dus și ea tot acolo, să-i găsească pe ceilalți din grupul vostru. Trebuie să ieșiți. Acum! Nu sunteți în siguranță aici, nu mai zăboviți. Culoarele se aglomerează cu oameni care-și trag cuferele după ei, așa că scările se vor bloca în curând. Duceți-vă și așteptați-

o în sala de mese. Puteți să vă întoarceți după bagaje mai târziu, după ce-o găsiți. Eu trebuie să plec, să-i ghidez și pe ceilalți.

Ieși, lăsându-le din nou singure.

— Bine, zise Peggy, ridicându-se și luându-și haina. Ați auzit ce-a zis. Să mergem!

Maggie se agită nehotărâtă:

— Dar... ea ne-a spus s-o așteptăm aici.

— Nu-mi pasă ce-a spus, Maggie. Poate a fost reținută pe undeva ori s-a împotmolit în mulțime. Ai auzit ce-a zis Harry, că se blochează coridoarele. Și nu știu ce părere ai tu, dar mie nu-mi place cum se înclină nava asta. Apa va ajunge aici în curând și, cu siguranță, n-am de gând să mai rămân doar ca să mă laud c-am făcut baie în Oceanul Atlantic. Haide, o s-o găsim noi!

***

Kathleen observă privirea panicată de pe chipul prietenei sale Maura Brennan și o văzu cum își pune instinctiv mâna pe pântecul umflat.

— Trebuie să ne luăm lucrurile, Maura, îi explică ea din nou. Mergem pe punțile superioare. Îi anunț și pe ceilalți că ne strângem mai întâi în sala de mese, ca să știm unde ne întâlnim cu toții. Știi tu, cum am făcut în călătoria cu trenul.

— Ar trebui să ne îmbrăcăm? întrebă confuză Maura.

— N-avem timp. Doar pardesiul și pantofii – și pălăria. E posibil să fie frig acolo sus.

— O să fie bine, Kathleen, nu-i așa? Ne vor urca într-o barcă de salvare?

— Sunt sigură că vor face tot ce le stă în putință, Maura. Acum, hai să nu mai pălăvrăgim și du-te în sala de mese. O să-i trezesc pe ceilalți.

Kathleen se mișca repede, eficient și calm, trecând de la o cabină la alta, dând mai departe vestea despre aisberg și anunțându-i că trebuie să urce pe punte. Ca întotdeauna, era hotărâtă și pragmatică, amintindu-le tuturor din grupul ei să-și ia valiza și să-și pună vesta de salvare.

Pe măsură ce zburau minutele, simțea panica răspândindu-se pe navă. Voci ridicate, ordine strigate, oameni plângând, alții liniștindu-i, precum și copii alinați în timp ce încercau să înțeleagă de ce fuseseră sculați din paturile lor în miez de noapte. Culoarele erau ticsite de oameni cu bagaje – valize de toate formele și mărimile și cufere mari, împinse pe podea.

Oamenii își lipeau trupul de pereți, ca să-i lase pe alții să treacă. Kathleen realiză că totul devine haotic, lucru care-o nelinişti în cele din urmă.

După ce instruise grupul din Ballysheen, asigurându-se că aveau să se îndrepte cu toții spre sala de mese, Kathleen se întoarse în cabina ei să le ia pe fete. Se ținu de pereți, în timp ce înainta pe panta de-acum foarte vizibilă.

La un moment dat, simți apă rece ca gheața la picioare, șocul făcând-o să tresare.

— Vai, Dumnezeule mare! țipă ea, dându-și seama că apa deja inundase cabinele din vecinătate, aflate la prora.

Înaintând prin apa care acum îi ajungea până la glezne, Kathleen strigă cu disperare în voce:

— Fetelor, haideți acum. Trebuie să ne grăbim!

Deschise ușa cabinei 115 și se opri. Era goală. Fetele dispăruseră. Pe paturile lor rămăseseră doar pălăria lui Peggy și mica valiză neagră a lui Maggie.

CAPITOLUL 23

Când cele trei fete ajunseră în sala de mese, avură în fața ochilor o scenă ciudată, cu oameni care stăteau pe bagaje, ca și cum ar fi așteptat trenul. Se obișnuiseră să vadă încăperea aceea plină de mese așezate în rânduri ordonate, discuțiile relaxate și clinchetul tacâmurilor pe vesela de porțelan umplând atmosfera. Însă acum plutea în aer o tensiune apăsătoare, se auzea un murmur de rugăciuni și, pe alocuri, discuții alarmate.

Maggie îi privi pe bărbații care se plimbau de colo-colo frecându-și bărbile cu îngândurare și teamă, ca și cum ar fi considerat că era de datoria lor să găsească o rezolvare. Unii ciuleau urechile către ceea ce li se spusese altora, întrebând în stânga și-n dreapta, în încercarea de a afla dacă ceilalți știau mai multe, apoi se întorceau la familii și împărtășeau cu rudele informații și zvonuri recente. Singura certitudine era că nimeni nu știa cu adevărat ce se întâmplă. Unora li se spusese că nu trebuie să-și facă griji; altora, că nava se scufundă. Însă toți păreau să se fi pus de acord că ar trebui să aștepte indicații suplimentare de la membrii echipajului sau de la ofițeri. Erau obișnuiți să primească ordine de la alții, așa că exact același lucru făceau și acum.

Răsfirate printre grupurile de bărbați, femeile stăteau și ele în grupuri mici, rostind rugăciuni. Mamele își înfășurau în pături copiii mici și nedumeriți, liniștindu-i și încercând să le alunge fricile, deși Maggie își dădea seama uitându-se în ochii lor că propriile frici erau la fel de reale ca ale copiilor. Cei care nu înțelegeau sau nu vorbeau engleza se strânseseră în grupuri compacte și se înghesuiau unii într-alții nesiguri de ceea ce s-ar fi cuvenit să facă și neștiind cui să ceară lămuriri. Cineva cânta la pian; alții profitau de confuzia creată și își turnaseră câte un pahar, așezându-se la bar. Maggie realiză deodată că mesele fuseseră deja aranjate pentru micul dejun de a doua zi; fețele de masă din in, albe și apretate, precum și tacâmurile ordonate nu păreau în armonie cu haosul și dezorganizarea din jur. În ultimele zile, admirase toate aceste mici detalii; acum părea chiar ridicol că o navă care se scufunda cu mii de oameni la bord era atât de curată și de ordonată.

Maura Brennan, care se afla deja acolo, le văzu intrând.

— Maggie! Fetelor! Veniți aici! strigă ea, urcându-se pe-o masă pentru ca ele să vadă de unde venea vocea.

— O, Slavă Domnului! Uitați-vă! Doamna Brennan și ceilalți, rosti ușurată Maggie.

Fetele își făcură loc printre grupurile de oameni, pășind peste valizele împrăștiate pe podea și printre oamenii care le stăteau în cale. Maggie trecu pe lângă Elsie, tânăra englezoaică cu care se împrietenise zilele trecute. Stătea cu familia ei, legănându-și frățiorul în brațe. Cele două fete se priviră una pe alta cu un zâmbet disperat. Îl văzu și pe cimpoier vorbind agitat cu un alt grup de bărbați. Cât de familiare deveniseră aceste chipuri în ultimele zile în care împărțiseră cu toții acest spațiu, pe această navă maiestuoasă! Se întrebă temătoare ce anume avea să se aleagă de toți.

— Unde-i mătușa Kathleen? o întrebă Maggie pe Maura Brennan, cercetând fețele celor din Ballysheen, dar nevăzând-o pe cea a mătușii sale.

— I-a trezit pe toți, Maggie. Cum îi stă în fire mătușii tale, ne-a organizat pe toți, mergând în lungul și-n latul coridoarelor până când ne-am sculat și ne-am luat pardesiele și pantofii. Ne-a spus să așteptăm aici, că vine și ea.

Maggie se uită din nou în jur:

— Dar nu e aici, doamnă Brennan! N-o văd.

— Probabil s-a dus după voi. Va veni în curând. Nu-ți face griji, copilă...

— N-ar fi trebuit să plecăm fără ea, își reproșă Maggie. Se va întreba unde-am dispărut. Poate ne-așteaptă în cabină? Oare, să mă întorc?

— Doamne, fetițo! Bineînțeles că nu te întorci, o contrazise Maura Brennan. Nava se scufundă. Dacă trebuie să plecăm undeva, atunci spre punți trebuie să ne îndreptăm.

— Ah, Maggie... Pălăria!!! Mi-am uitat pălăria!

Era Peggy, care deja făcuse cale-ntoarsă spre cabină.

— Stai! Peggy, stai! strigă Maggie. Vin cu tine!

Și, înainte ca cineva să le poată opri, cele două fete începură să dea din coate prin mulțime, ieșind pe culoar și alergând cât puteau de repede, scuzându-se atunci când împingeau oamenii.

Când se apropiară de cabina lor, văzură apa care inundase culoarul.

— O, Peggy, uite! Deja se scufundă!

Fără să ezite, Peggy trecu prin apă trăgând-o pe Maggie după ea. Frigul le făcea pe amândouă să icnească și să țipe, în timp ce poalele hainelor le

atârnau în apă.

— Da, Maggie. Se scufundă. Și n-am de gând să-mi las frumoasa pălărie să se ducă la fund odată cu nava.

Intrară în cabină și văzură că era goală. Kathleen nu se afla acolo. Maggie își făcu griji pentru mătușa ei, sperând s-o găsească la întoarcere în sala de mese, împreună cu ceilalți.

Întinzându-se până la patul de deasupra, Peggy își luă pălăria și mănușile, pe care le ținea mereu în adâncitura pălăriei. Dând să coboare (cu reținere la gândul că-și va pune picioarele din nou în apa înghețată) observă mica valiză a lui Maggie în capătul celuilalt pat suprapus.

— Ai de gând să lași asta aici sau vrei s-o iei cu tine? întrebă ea, arătând spre valiză.

— Am uitat complet de ea, răspunse Maggie urcându-se pe marginea patului de jos, care fusese al lui Kathleen, și bâjbâind până ce apucă valiza de mâner.

Coborând șovăielnică înapoi în apă, pipăi cu o mână buzunarul hainei ca să se asigure că pachetul de scrisori era încă acolo. Apoi părăsiră amândouă cămăruța care le devenise casă pentru câteva zile și o luară grăbite spre coridorul inundat.

— Ne-am cam distrat cât am stat acolo, nu-i așa? zise Maggie, amintindu-și de frumoasele momente petrecute în cabină după ce Harry îi zâmbise lui Peggy și de conversațiile pe care le avuseseră până târziu în noapte despre viața în America, dar și de privirea pe care le-o aruncase mătușa Kathleen când le surprinsese discutând despre ce avea să-i scrie Maggie lui Séamus; și cum se strecuraseră ele de acolo spre puntea principală, ca să spioneze vedetele și bogătașii...

Se întrebă ce se întâmpla acum pe puntea de la clasa I. În mod cert, băuturile de după cină și somnul de frumusețe fuseseră întrerupte brusc de zgomotul pe care-l făceau membrii echipajului când ridicau prelatele de pe bărcile de salvare coborâte la apă.

— Da, chiar ne-am distrat, fu de părere și Peggy.

Apoi se opri pentru un moment, întorcându-se spre prietena ei:

— Maggie, nu-mi vine să cred că nava asta se scufundă. Aș crede că visez, dacă n-aș fi speriată de moarte. O să fim bine, să știi. Omul acela din Queenstown mi-a spus că voi supraviețui – și nu pot supraviețui fără tine, să ții minte!

Cele două își zâmbiră temătoare și se luară de mână.

— Haide, Peggy. Nu-mi place deloc cum arată apa asta. Trebuie să ajungem la bărcile de salvare.

Tremurând din cauza apei înghețate care le pătrunsese în pantofi făcând ca tălpile să clipocească înăuntru, cu poalele rochiilor ude leoarcă atârnând de la genunchi în jos, alergară cât de repede putură înapoi spre sala de mese.

***

În cele câteva minute cât lipsiseră ele, încăperea devenise complet cuprinsă de spaimă și confuzie. Păreau să fie de două ori mai mulți oameni decât înainte. Cele două fete se îndreptară spre locul unde îi lăsaseră pe ceilalți. Erau încă acolo, dar Kathleen nu se vedea pe nicăieri.

***

Harry se chinuia să treacă prin mulțimea care se adunase la baza scării ce ducea spre puntea principală. Urcarea devenise aproape imposibilă, din cauza bagajelor și a vestelor de salvare, ce îngreunau mersul tuturor. Era o situație tot mai disperată, iar el știa că timpul se scurge. Trecuse aproape o oră de când nava lovise aisbergul. Își dădea seama că le mai rămăsese doar o oră ca să debarce de pe vas.

Încerca să conducă spre ieșire un grup de vreo douăzeci și cinci de pasageri de la clasa a III-a, dar îi era din ce în ce mai dificil. Când ajunse cu ei într-un final pe punte, zgomotul și aerul rece și tăios al nopții îl loviră cu o forță surprinzătoare. Era o scenă foarte diferită de cea la care fusese martor cu o oră în urmă, când o liniște bizară înconjura nava. Acum numai liniște nu era. Operațiunea de a-i așeza pe oameni în bărcile de salvare se desfășura într-o mare agitație; membrii echipajului își strigau ordine unii altora peste șuieratul intermitent al coșurilor de fum – un zgomot asurzitor, strident, care-l făcu să-și acopere urechile cu mâinile.

Ușurat că adusese grupul de pasageri în siguranță pe punte, îi conduse spre babord, acolo unde știa că vor fi coborâte bărcile de salvare. Ofițerii dădeau indicații, în timp ce pasagerii ezitau, nesiguri dacă să urce sau nu în bărcile de salvare din lemn, care erau ridicate mai apoi peste bord, urmând să înceapă după aceea înspăimântătoarea coborâre de douăzeci de metri până la oceanul înghețat de dedesubt.

— Nu mă urc, John, nu mă urc, auzi o femeie spunându-i unui bărbat care încerca s-o convingă să urce în barcă. Nu plec fără tine.

— Am să fiu în barca următoare, o asigură el. Când toate femeile și copiii vor fi în siguranță, îi vor lăsa și pe bărbați să debarce. Acum, urcă. Îi ții pe loc pe ceilalți și nu vreau să stârnim agitație.

Femeia se lăsă înduplecată în cele din urmă, urcând șovăielnică în barcă, unde se așeză printre celelalte femei și câțiva copii mici, toți fiind în jur de patruzeci la număr. În acel moment, barca fu coborâtă peste bord. Lui Harry i se păru că ar mai fi încăput destui oameni în barcă, dar presupuse că echipajul știe ce face. Poate că doar atâta greutate susțineau bărcile de salvare...?

După ce conduse grupul adus de el în spatele celor care așteptau să urce în barca următoare, Harry reluă traseul înapoi spre sala de mese, ca să mai aducă și alți oameni. Voia neapărat s-o vadă pe Peggy și să afle dacă celelalte tinere irlandeze încă se mai aflau acolo – presupunând că așteptau indicații.

Cu gând să coboare sub punte, ajunse înapoi la scara pe care venise și își dădu seama că n-are rost să mai încerce să-și facă loc prin aglomerație. O mulțime formată din trupuri și bagaje se agita în fierbere. Mai rău era că niște însoțitori de bord și câțiva membri ai echipajului se proptiseră acum în capătul de sus al scării, blocând grilajul porții și împiedicându-i pe pasagerii de la clasa a III-a să urce pe punte. Nu mai avea șanse să se întoarcă pe același drum. Se uită în jur, de la stânga la dreapta. Și la celelalte guri de ieșire se vedeau oameni blocați în burta navei.

— Hei, amice! strigă el recunoscându-l pe unul dintre stewarzii ce blocau drumul pasagerilor de la clasa a III-a, care veniseră de pe punțile inferioare. Ce se petrece? De ce nu-i lași să urce?

— Ordin de sus! Au stârnit spaimă, dând năvală toți la bărcile de salvare. Au încercat să sară în ele, în timp ce erau coborâte peste bord. Deja am văzut o femeie care a căzut în ocean. Au înnebunit. Și și-au adus cu ei toate bagajele. Uită-te și tu – valize, cufere, toată averea. Ai crede că se duc în croazieră, nu că fug de pe o navă care se scufundă.

— Dar nici nu-i poți ține buluc în capul scărilor. Cum va mai putea cineva să urce? întrebă Harry.

Cei doi bărbați se priviră unul pe altul, iar celălalt ridică din umeri:

— Să fiu al naibii dacă știu, amice. Să fiu al naibii dacă știu... Eu doar urmez ordinul. Atât.

Era în vocea lui o urmă de resemnare care îi displăcu profund lui Harry.

Exact atunci auzi un câine lătrând. Întorcându-se în direcția din care venea zgomotul, o văzu pe femeia de la clasa I căreia îi plimbase câinele pe puntea de promenadă cu câteva zile în urmă. Era îmbrăcată într-o albă rochie de seară din mătase, purta gulerul de blană la gât și o căciuliță tot din blană pe cap, iar pardesiul îi cădea elegant pe umeri. În brațe i se agita câinele, care se auzea lătrând peste zarva din jur. Logodnicul se foia pe lângă ea, ca s-o convingă să-și pună vesta de salvare.

— Of, încetează odată, Robert, pentru numele lui Dumnezeu! îl certă ea. Sunt absolut convinsă că ofițerul a zis să îmbrăcăm vesta abia după ce urcăm în barcă. Nu există niciun motiv întemeiat pentru care să ne punem nenorocirea aia, dacă stăm pe punte – mai mult ne încurcă. Oricum, arată așa de urât... Nu-mi doresc s-o port mai devreme decât e absolut necesar.

— Ba din contră, draga mea, o contrazise logodnicul ei încercând să-i ridice vesta deasupra capului. Sezonul ăsta sunt ultimul răcnet! Toată lumea le poartă! Uită-te-n jur!

— Vai, Robert, pentru Dumnezeu... îi reproșă ea cu o privire de dispreț întipărită pe figura ca de porțelan. Mai termină cu sarcasmul!

Harry urmări cu uimire schimbul de replici dintre ei. Tânăra nu părea să se grăbească deloc să urce în barca de salvare. Și *chiar* era mai interesată de cum arăta în acel moment?! Nava se scufunda! Unii oameni deja muriseră în efortul de-a se salva pe ei sau pe alții, iar Vivienne Walker-Brown era mai îngrijorată de cum arăta ea și cum se simțea prețiosul ei cățel.

Harry își aminti că-i fusese antipatică din clipa în care-o văzuse pentru prima oară. Acum i se părea că tânăra este întruchiparea egoismului. Se întrebă în sinea lui de ce irlandezele fuseseră atât de impresionate de ea, când le strecurase el pe scăriță în sus și apoi pe puntea principală, ca s-o spioneze pe actrița aceasta și pe alți idioți de la clasa I.

Scărița!

De ce nu se gândise la asta mai devreme...?

Privind iute în jur ca să se orienteze, alergă până la celălalt capăt al navei depășind salonul de fumat și Curtea Palmierilor și ajunse la scărița echipajului, unde le adusese pe fete mai devreme în dimineața aceea. În grabă, observă pe drum cu coada ochiului că mulți dintre pasagerii de la clasa I stăteau cu vesta de salvare pe ei, vorbind relaxați, terminându-și băuturile și fumând, în timp ce, în fundal, muzicienii interpretau o piesă

liniștitoare. Aisbergul încă îi pândea amenințător în depărtare, iar unii oameni încă se mai îmbulzeau pe punte, printre bucăți de gheață sparte.

Pe scăriță nu era nimeni. Harry traversă apoi în fugă Scotland Road, împleticindu-se și făcându-și loc prin labirintul de culoare, până în sala de mese. Din mers, îi încuraja pe oamenii pe lângă care trecea să-l aștepte acolo.

— Vin înapoi, le striga el. Așteptați aici. Scările sunt blocate. Știu o altă cale până sus. Așteptați-mă!

În sala de mese de la clasa a III-a, era acum o harababură de nedescris. Își făcu loc prin mulțime îndreptându-se spre pian, acolo unde văzuse ultima oară grupul de irlandezi.

Nu mai erau acolo.

Se uită cu disperare prin încăpere, până când zări o pălărie verde, cunoscută. Ușurat, alergă spre grup, zorindu-i să plece de acolo. O apucă de umăr pe Maggie:

— Ascultă-mă... Nu vei putea să ieși de-aici folosind scările pentru pasageri. Înțelegi? Sunt toate blocate de oameni, fiindcă momentan nimeni nu mai are voie să iasă pe punte.

Fata se uită la el cu o groază cumplită în priviri.

— Îți amintești scărița, Maggie? Cea la care v-am dus în dimineața asta?

— Da.

— Du-te pe-acolo. E singura cale liberă. Ia-i pe-ai tăi și... ne vedem sus. Îți amintești drumul?

— Da, răspunse fata. Îmi amintesc. Îi duc.

Peggy asculta și ea.

— Eu mă întorc jos, să mai aduc și alți pasageri, continuă Harry. Ne întâlnim pe puntea principală. Așteptați la gura de ieșire de deasupra scăriței. Știu eu unde să găsim o barcă de salvare disponibilă.

Maggie îl apucă de braț:

— Harry, poți să iei cu tine și familia care stă acolo?

Arătă în direcția lui Elsie și a familiei sale:

— Au un copil mic.

— Îi iau, o asigură Harry. Acum, plecați. Și grăbiți-vă! Nu mai avem mult timp.

Văzându-i cum căutau după valize și cufere, le vorbi din nou:

— Va trebui să lăsați aici bagajele. Nu-i loc pentru ele în bărci și, în plus, vă îngreunează înaintarea spre punte.

Maggie îl văzu pe Harry ducându-se apoi la englezii de care-i vorbise ea și discutând pe un ton scăzut cu capul familiei.

Cei din grupul ei începură să dezbată contrariați dacă era cazul să renunțe la bagaje, așa cum îi îndemnase Harry.

— Să facem cum ne-a zis, propuse Maura Brennan cu o voce ascuțită, asumându-și rolul de lider al grupului, în lipsa lui Kathleen. Nu există nimic în valizele acelea ce n-am putea înlocui. Dacă trebuie să aleg între viața mea și bunurile mele, știu ce prefer să păstrez. Haideți acum, toți. Măcar să ne dăm o șansă.

Șovăielnici, se îndepărtară de grămada de bagaje, Ellen Joyce plângând mai mult decât restul grupului, la gândul că era nevoită să-și lase în urmă toate darurile de nuntă. Katie o luă pe după umeri, în timp ce ieșeau din încăpere:

— Încă mai ai inelul, Ellen. Și frumosul tău ceas de aur. Iubitul tău n-ar vrea să-ți faci griji pentru țesături și dantele, când suntem într-un asemenea necaz, să știi.

Maggie nici nu observă că încă-și mai ținea în mână valiza mică și neagră, în timp ce-i conducea împreună cu Peggy pe restul călătorilor din Ballysheen, de-a lungul coridorului ce ducea la scara echipajului.

Într-adevăr, așa cum le spusese Harry, nu mai erau alți pasageri acolo. Drumul spre punte și spre salvarea lor era liber.

***

Kathleen aștepta blocată în spatele grilajului ce mărginea capul scării de ieșire de la clasa a III-a. Nu putea urca, pentru că ofițerii nu lăsau pe nimeni să iasă pe punte, și nu se putea întoarce, din cauza mulțimii care se înghesuia în spatele ei.

O luase spre scări ca să ajute un băiețel care se rătăcise de mama lui. Dăduse de el pe un culoar, când se întorcea în sala de mese, după ce constatase că cele trei fete dispăruseră din cabină.

— Mami! Mami! striga el încontinuu scâncind ca un animal speriat, ghemuit într-un colț.

Cu toată ființa ei, Kathleen Murphy își dădu seama că nu-l putea lăsa pe copil acolo unde zăcea. Când îi ceruse să spună unde-și văzuse ultima oară mama, el arătase într-un final spre haosul din fața scării. Luându-l de mână,

Kathleen alergase spre trepte. Mama lui era sus, strigându-l, căutându-l disperată prin marea de fețe din spatele ei. Kathleen îl dusese până la ea, numai că acum rămăsese ea însăși înțepenită în mulțime.

Era sigură că, la un moment dat, auzise vocea lui Harry care-l întreba pe un alt însoțitor de bord, aflat în capătul de sus al scării, ce anume se petrece. Dacă n-ar fi fost atât de orgolioasă, poate că s-ar fi gândit să-l strige, să-i ceară să le spună celorlalți că urmează să ajungă și ea pe punte. Dar încă mai avea o anumită demnitate, în ciuda situației disperate în care se găsea. Să strige pe cineva de la distanță, ca și cum ar fi fost o vânzătoare de pește, nu-i stătea în fire lui Kathleen Murphy. Așa că rămăsese tăcută în mulțime, așteptând răbdătoare să-i vină rândul să urce pe punte și apoi în barcă.

Deodată, Kathleen auzi un foc de armă. Și, pentru prima oară în viața ei, fu de-a dreptul înspăimântată. Se trezi întrebându-se dacă avea să-și mai vadă vreodată nepoata sau prietenii.

CAPITOLUL 24

Chicago, 1982

Lui Grace îi plăcea să simtă vântul bătând sălbatic sau doar adiind prin câmpurile de orz, murmurând cu ecou de-a lungul râurilor repezi sau înălțându-se până la norii care zburau pe cer. Pentru o fată care-și petrecuse copilăria în natură, vântul aducea cu el o senzație de libertate neîngrădită, care o făcea să se simtă vie; îi hrănea sufletul, împrospătându-i forțele.

Trecuseră două săptămâni de la petrecerea de ziua ei. Era o după-amiază de sâmbătă vântoasă, iar ea conducea mașina, pe drumul scurt dintre casa lui Maggie și orășelul natal. Maggie ședea pe locul din dreapta ei, comentând (ca de obicei) viteza și neglijența celorlalți șoferi și țâțâind nemulțumită când Grace depășea alte mașini. Însă tânăra nu observa; nu-i păsa. Se adâncise în gânduri. Pentru prima oară după mulți ani, reflecta cu adevărat la trecutul și la viitorul ei. Palpita în ea o bucurie. De altfel, toată ființa ei emana o hotărâre clară și multe speranțe.

Așa cum făcea de când se mutase acasă renunțând la facultate, în urmă cu doi ani, Grace o ducea pe Maggie să-și bea ceaiul de după-amiază și să mănânce prăjituri. Era un obicei frumos, pe care și-l creaseră din întâmplare, trecând într-o zi pe lângă o cafenea mică, pe drumul de întoarcere de la cimitirul unde era înmormântat răposatul soț al lui Maggie. În ziua aceea, Maggie îi spusese că ar dori să bea un ceai. The Blossom Tree Café – frumos așezată pe malul unui râu, cu ușa ei roz pal și un exterior ademenitor – îi atrăsese atenția. Cafeneaua, așa cum se dovedise mai apoi, servea cele mai mari și mai gustoase prăjituri. Așa luase naștere ritualul lor de sâmbăta.

The Blossom Tree Café era un refugiu pitoresc și intim, cu aspect de bucătărioară simplă, însă curat și bine îngrijit. Proprietara era o femeie prietenoasă, teribil de supraponderală, pe nume Beth. Râsul ei zgomotos putea fi auzit deseori venind din bucătărie. Mereu insista ca Maggie să primească un tratament preferențial. Spunea că-i amintește de bunica ei și că-i face plăcere s-o vadă pe bătrână intrând pe ușă în fiecare săptămână. Desigur, lui Maggie îi plăcea toată atenția de care avea parte și mai ales îi plăceau fețele de masă albe de in și vazele mici cu margarete albe și roz

răspândite peste tot. I se părea că fac locul elegant și rafinat, amintindu-i la rândul lor de o cafenea micuță pe care o văzuse cu mult timp în urmă.

După ce parcă pe locul lor obișnuit din fața intrării, Grace o ajută pe Maggie să coboare din mașină, chicotind amândouă în timp ce vântul le răvășea părul și le făcea hainele să fluture. Când deschiseră ușa de la intrare, vântul zbură toate meniurile de pe mese. Se îndreptară spre locul lor preferat, lângă fereastră, iar Grace o ajută pe Maggie să-și dea jos haina și să se așeze pe un scaun confortabil, în stil vechi. Chelnerița le aduse două felii de plăcintă cu mere și un ibric cu ceai, pentru amândouă – comanda lor obișnuită.

— Ia privește, Grace, chicoti Maggie. Nici nu m-am așezat bine în scaun și deja a sosit ceaiul nostru!

Grace râse. Îi plăcea accentul irlandez din vocea lui Maggie, amestecat cu accentul ei american. Îi răsunau în urechi din când în când fraze sau remarci ce puteau proveni doar din moștenirea ei irlandeză.

— Deci, Maggie, spuse Grace înfigând furculița în plăcinta moale, trebuie neapărat să te întreb ceva.

Maggie își privi strănepoata pe deasupra ceștii din porțelan. Obrajii ei, altminteri palizi, se îmbujoraseră din cauza rafalelor de vânt.

— Da, dragă? Ce este?

— Mă întrebam de ce te-ai hotărât să-mi povestești despre Titanic acum? Știi, după atâția ani... Chiar n-ai vorbit niciodată despre asta – cu mama sau cu bunica ori cu altcineva din familie?

Maggie oftă, uitându-se în ochii calzi, căprui ai lui Grace. I se păruseră incredibil de posomorâți în ultimii ani. Acum, parcă își recăpătaseră oarecum strălucirea, lucru care-o bucura.

— Păi, Grace, m-am gândit că ai nevoie de o poveste și știam că ți-o pot spune pe una dintre cele mai bune. Cred că se datorează și faptului c-ai împlinit 21 de ani. Zilele de naștere au efectul ăsta asupra bătrânilor ca mine, să știi; ne fac nostalgici, fiindcă realizăm cât am fost de norocoși să prindem încă un an plin de aniversări. Cred că am început să mă gândesc că n-o să mai stau mult prin preajmă și că amintirea Titanicului s-ar putea pierde în lipsa poveștii mele.

Maggie luă o gură de ceai și își fărâmă felia de plăcintă cu furculița.

— Cred că e o poveste prea importantă ca s-o lăsăm să cadă cu totul în uitare, continuă bătrâna.

— Totuși, mă gândesc că ai vorbit cu străbunicul James despre asta...?

— Ah, da, scumpo. Străbunicul tău era la curent cu tot ce s-a petrecut atunci.

Tăcu o vreme, așa cum făcea mereu după ce vorbea despre răposatul ei soţ, pierzându-se pentru câteva momente în gânduri. Fusese un bărbat pe care, fără îndoială, îl adorase și căruia îi simțea teribil lipsa.

— Dar, știi, Grace, continuă Maggie, noaptea în care s-a scufundat Titanicul a fost atât de înspăimântătoare, încât aceia care au supraviețuit n-au mai dorit să pomenească vreodată despre asta.

Mai mușcă o dată din plăcintă, savurând pe îndelete și cu entuziasm aromele delicioase, apoi comentă:

— Presupun că... oamenii merg mai departe în viață. Și nici istoria nu stă să ne aștepte. Din păcate, mereu va fi ceva și mai teribil care ne așteaptă după colț. Știi că aproape șaizeci de mii de soldați americani au murit în Vietnam?

Maggie tăcu și își șterse o firimitură de la gură.

— Numai că oamenii au fost mereu fascinați de Titanic, zise Grace făcându-i semn chelneriței să aducă mai mult lapte. Știam totul despre vasul ăsta și mereu se vorbea despre el la orele de istorie din școală.

— Da, scumpo, știu. Dar pentru aceia dintre noi care i-au supraviețuit e o amintire mult prea dureroasă. Cu siguranță, nu mai voiam să vorbesc despre asta din nou, după ce-am discutat cu toți ziariștii din New York și după ce i-am povestit totul mătușii mele Mary, când am ajuns într-un final la Chicago. A trebuit să-i relatez evenimentul în detaliu, deci am fost nevoită să resimt iarăși tot zbuciumul. Îți trec prin minte niște gânduri îngrozitoare, când știi că sărmanii oameni zac pe fundul oceanului...

Grace văzu lacrimile lucind în ochii lui Maggie și o strânse de mână:

— Gata, Maggie. Nu te mai gândi la asta. E prea supărător pentru tine.

Însă Maggie continuă:

— După prima comemorare, am refuzat să mai vorbesc despre asta. De aceea nu s-a discutat despre Titanic în familie. Am dezbătut subiectul cu străbunicul tău doar în ziua comemorării. Pentru ceilalți, era lucru cunoscut că aceea este o parte din trecutul meu pe care nu-mi doresc s-o rememorez. Apoi, după moartea străbunicului tău, nu m-am mai gândit deloc la Titanic. Dar, pentru că eu nu mai întineresc, iar tu sufli în lumânări de zor, mi-am

dat seama că, în anii ce vor urma, stră-strănepoţii mei nu vor şti nimic despre cum au trăit stră-străbunicii lor această tragedie.

Grace umplu din nou ceştile cu ceai. Niciuna dintre ele nu observă curenţii de aer care se vânturau prin încăpere ori de câte ori intrau clienţi. Amândouă îşi băură ceaiul în linişte.

— Despre care stră-strănepoţi vorbeşti? întrebă Grace, zâmbind şi sperând să destindă puţin atmosfera. Chiar dacă tu, bunica şi mama aţi avut copii înainte de a împlini 20 de ani, eu nici vorbă să am până la cel puţin 40!

— Exact, răspunse Maggie. Nu sunt prea multe şanse să mai fiu prin preajmă atunci, nu-i aşa? De-asta m-am gândit să-ţi spun totul acum, cât încă mai sunt în toate minţile şi, prin urmare, nu poţi să mă arunci în ospiciul ăla din Fairfield, crezând că am înnebunit la bătrâneţe!

Îi făcu cu ochiul şi se întinse să prindă mâna fetei:

— Cum spunea mătuşa mea, Kathleen, timpul e un bun povestitor. Şi cred că avea dreptate.

Se opriră din discuţie pentru un moment, când chelneriţa veni să întrebe dacă aveau tot ce le trebuie. Lui Grace i se părea că poartă cu bătrâna o conversaţie ciudată pentru o cafenea modernă şi discretă. Ce-ar fi crezut oamenii din jur, dacă ar fi auzit povestea lui Maggie?

— Tragedia de pe Titanic mi-a schimbat radical viaţa, Grace. Dar uneori mă gândesc că, şi dacă nu s-ar fi scufundat, faptul că-mi părăsisem căminul din Irlanda şi, odată cu asta, atâţia oameni dragi m-ar fi schimbat oricum, pe vecie. Se pare că am avut noroc. M-am dat jos din barca aia şi mi-am continuat viaţa. M-am măritat cu un om minunat şi ne-am petrecut împreună mulţi ani fericiţi. Am avut trei copii minunaţi, o droaie de nepoţi, ba chiar şi câţiva strănepoţi. Nu mă pot plânge, nu-i aşa?

Spunând acestea, Maggie scutură absentă câteva firimituri pe farfuria din faţa ei.

— Chiar ai dus o viaţă foarte fericită, nu-i aşa, Maggie? *În ciuda* Titanicului.

— N-aş zice aşa...

Grace o privi pe Maggie cum duce la gură ceaşca. La fel ca de obicei, mâinile îi tremurau uşor. Într-un târziu, bătrâna spuse:

— Am dus o viaţă foarte fericită *datorită* Titanicului. Viaţa e fragilă, Grace – nu-i decât o petală de cireş; frumoasă şi înflorită într-un minut şi

spulberată de-o adiere de vânt în următorul. N-ar trebui s-o luăm ca pe-un dat, ci ar trebui să facem tot ce ne stă în putință pentru a fi fericiți.

Se opri o clipă, amintindu-și în sinea ei ceva. Un zâmbet abia schițat îi apăru în colțul gurii:

— *Tu* ești fericită, Grace? Cu adevărat fericită?

Grace umplu din nou ceștile cu ceai, profitând de prilej ca să reflecteze puțin înainte de a răspunde. Admira faptul că Maggie era întotdeauna capabilă să spună cum se simte. Și tatăl ei avusese o astfel de trăsătură, de care fetei îi era dor; prin urmare, se bucura să vadă o asemenea abilitate la Maggie.

— Cred că nu. Nu cu adevărat. Dar, accentuă tânăra strângând mâna aproape străvezie a lui Maggie, voi fi. *Voi fi* fericită. Toată drama de pe Titanic, mai ales felul cum îți descriai în jurnal iubirea pentru Séamus, m-au făcut să mă gândesc mai profund la viață în ultimele săptămâni. Vreau să simt iubirea așa cum a simțit-o acea Maggie. De fapt, am simțit-o cândva. Pentru Jimmy. Așa că am decis să-ncerc să reiau legătura cu el. Dumnezeu știe dacă mai este interesat să audă de mine. Mă îndoiesc, dar... încercarea moarte n-are.

Continuă, simțind că trebuie să-și ia de pe suflet toate aceste gânduri împovărătoare, înainte să se răzgândească:

— Și-o să trimit articolul pe care l-am scris în baza relatării tale fostului meu îndrumător, profesorul Andrews. Vreau să văd dacă i se pare suficient de bun încât să-l abordeze din nou pe editorul de la *The Tribune*. Nu-mi dau prea mari șanse, dar...

— Încercarea moarte n-are, interveni Maggie.

— Da, zâmbi Grace. Exact.

Maggie nu mai zise nimic o vreme, terminându-și plăcinta până la ultima îmbucătură și ceaiul până la ultima picătură. La un moment dat, conchise:

— Mă bucur s-aud asta, Grace. Poate în acest moment ți se pare că nu vei fi în stare să-ți pui viața în ordine după toate cele prin care ai trecut, dar vei reuși. Dumnezeu știe că mie mi-au trebuit ani buni până să simt că am coborât *de-adevăratelea* de pe nava aceea. Uneori simt că încă mă mai aflu acolo, chiar și în prezent. Cum spunea mama mea – Domnul s-o odihnească! – „pe-o cărare neștiută, fiecare pas e greu“. Nu te grăbi, Grace. Ia-o pas cu pas.

Grace se ridică și înconjură măsuța rotundă. Își aruncă brațele în jurul acestei bătrâne, mereu atât de înțeleaptă și de sigură, care îi era atât de dragă. Îi îmbrățișă ușor trupul fragil.

— Mulțumesc, Maggie. Mulțumesc pentru tot! Pentru că ai avut încredere să-mi spui povestea ta și pentru că m-ai făcut să înțeleg că niciodată nu e prea târziu.

— Eu n-am făcut nimic. Ai înțeles singură cum stau lucrurile. Aveai nevoie doar de-o bătrânică și-o povestioară, care să te ajute s-o iei pe calea cea bună.

Apoi Maggie ridică în lumină ceașca goală, cercetându-i interiorul în timp ce-o răsucea în mâini.

— Știi, păcat că astăzi se folosesc plicuri cu ceai, zise ea. Îmi plăcea ideea de a citi în frunzele de ceai, deși nu mi-a plăcut mereu ce prevesteau ele. *Piseog* le spuneam acestor superstiții, așa cum e cititul în frunze de ceai și vorbitul cu zâne și spiriduși. (Sunt sigură că ai auzit și tu de credințele acelea ridicole...)

Bătrâna chicoti la amintirea vechilor tradiții irlandeze, apoi urmă:

— Poate cumpărăm niște frunze de ceai adevărate, înainte să mergem acasă... Și-o să te învăț să citești în ele. O mică moștenire, pe care să le-o dai mai departe copiilor ălora pe care-o să-i ai într-o zi.

Grace râse:

— Îți iau frunze de ceai, Maggie, dar mă tem că nu-ți pot promite nimic legat de copii.

CAPITOLUL 25

Grace era conștientă că povestea lui Maggie îi oferea calea perfectă prin care să-și reînvie cariera în jurnalism, pe care o abandonase. Dăduse peste o mină de aur. Astfel de povești probabil că apăreau o dată-n viață, iar Grace era sigură că descoperirea unei supraviețuitoare a Titanicului ar fi făcut deliciul presei. Articolul îi putea aduce mai mult decât un stagiu de practică sub îndrumarea unui editor celebru; putea să pună pe harta jurnaliștilor numele lui Grace Butler.

Dar, dincolo de forța de netăgăduit a poveștii, Grace simțea că, pentru ea și pentru Maggie, drama aceea avea o semnificație mai profundă. Cu cât citea mai multe despre iubirea lui Maggie pentru Séamus și cu cât mai multe îi povestea Maggie despre pachetul de scrisori pe care-l pierduse în noaptea scufundării Titanicului și despre stewardul care-o ajutase, despre Peggy, Katie și mătușa Kathleen – și, de fapt, despre toți cei alături de care călătorise – cu atât Grace voia să știe mai multe despre ce se alesese de toți. Inclusiv de scrisori.

Grace nu cunoștea prea multe amănunte despre viața lui Maggie; niciodată nu-i trecuse prin minte s-o întrebe. Într-un fel, o luase ca atare pe această femeie bătrână și firavă, în jurul căreia se agita toată lumea la Ziua Recunoștinței și la alte întruniri de familie. Era, pur și simplu, străbunica Maggie. Grace nu-și dorise până atunci să știe cine fusese ea înainte de a primi această titulatură; dar acum își dorea. Prin urmare, continuă să sape după diverse articole de ziar (unele apărute la câteva luni după scufundarea Titanicului) și să citească jurnalul lui Maggie (în care aceasta începuse iarăși să scrie, pe când se afla în spitalul newyorkez unde fusese dusă după naufragiu). Timp de trei zile și trei nopți, Grace se afundă complet în viața de atunci a lui Maggie, modificând și perfecționând articolul scris inițial, până când fu în sfârșit mulțumită de rezultat. Abia atunci oftă despovărată, cu senzația că meritase să aștepte doi ani. Când termină, se duse să arunce cu pietre în lac, cuprinsă de o sprinteneală pe care n-o mai simțise de multă vreme.

***

Cât timp scotocise prin trecutul lui Maggie, Grace se gândise tot mai des la cutia de pantofi de sub propriul pat. Acolo se aflau scrisorile pe care i le

scrisese Jimmy după moartea tatălui ei. Doi ani de zile încercase să-și ignore dorința sâcâitoare de a se strecura sub pat, de a scoate elasticul din jurul cutiei și de a sfâșia plicurile, ca să afle ce-i scrisese Jimmy. Se străduise din răsputeri să ignore și dorința de a-l suna. Nu fiindcă nu l-ar mai fi iubit. Îl iubea – indiscutabil.

Deși încercase să uite de Jimmy, rezistase impulsului de-a pune mâna pe telefon ca să-i audă vocea și se împotrivise tentației de-a deschide plicurile, Grace nu încetase niciodată să se gândească la el și nici să-l iubească. Se forțase să renunțe la el, redându-i libertatea de a se bucura de anii de facultate, în timp ce ea avusese grijă de mama ei și lăsase rana de doliu să se vindece. Se făcuseră doi ani de când încerca să nu-l mai iubească pe Jimmy Shepard și era epuizată.

De când Maggie o trăsese deoparte la petrecerea ei de 21 de ani și-i spusese despre tot ce trăise pe Titanic, Grace începuse să-și privească propria viață dintr-o altă perspectivă. Cu fiecare nouă revelație despre viața din Irlanda și cu fiecare cuvânt pe care-l citea în jurnalul lui Maggie, Grace simțea o nevoie crescândă de țeluri, de hotărâre și de renaștere. Și iat-o acum șezând pe patul ei, ținând (în sfârșit!) în mâini cutia prăfuită de pantofi. Își imagină cum trebuie să se fi simțit Maggie în trăsură, îndepărtându-se tot mai mult de casa părintească și de bărbatul pe care-l iubea; cum se simțise mai apoi stând în acel pat îngust din cabina pe care-o împărțise cu mătușa și cele două prietene, strângând la piept pachetul de scrisori de la Séamus și despăturind câte una pe zi, în timp ce vasul o ducea tot mai departe de el.

Din câte aflase Grace din jurnalul lui Maggie, aceasta citise doar patru dintre scrisori. Conținutul celorlalte zece îi era necunoscut, pentru că se pierduseră în noaptea naufragiului. Maggie îi mărturisise că i-ar fi plăcut să afle ce scria în celelalte, chiar dacă știa că nu mai are nicio importanță acum. „Spre deosebire de ea, eu am șansa de a *ști*. Eu pot să aflu ce mi-a scris Jimmy“, își zise Grace.

Cu mâini tremurânde, scoase elasticul din jurul cutiei, împrăștiind în aer un norișor de praf. Ridică încet capacul și privi teancul de scrisori așezate în ordine. Răsfoi plicurile. Erau paisprezece. „Paisprezece, își zise, același număr de scrisori pe care Séamus i le-a scris lui Maggie.“ O trecu un fior pe șira spinării.

Ștampila poștei indica diverse date din 1980 – din ianuarie și până în iunie. Atunci se opriseră scrisorile. Atunci înțelesese Jimmy că Grace n-are de gând să-i mai răspundă. Înțelesese că ea fusese sinceră când îl îndemnase să n-o aștepte, să-și continue viața, în vreme ce ea încerca să peticească ce mai rămăsese dintr-a ei.

Afară, ploaia de primăvară cădea încet și ritmic. Grace își aminti de ceva ce-i spusese tatăl ei cândva: „Niciodată să nu lași poarta deschisă pentru regrete, Grace. Când suntem puși în fața alegerilor, avem posibilitatea de a lua o singură decizie. Dacă ezităm, ne ignorăm propriile nevoi și ne ascundem, nu vom ști niciodată cum ar fi fost, dacă... Iar atunci vom sfârși bătrâni, cu întrebări și regrete. Trăiește o viață de speranță! Nu trăi o viață de regrete.“

Aceste vorbe îi trecură acum prin minte. Știa că taică-său avusese dreptate. Indiferent ce anume ar fi făcut-o pe Maggie să rupă tăcerea după atâția ani, se întâmplase cu un motiv. Și poate că o parte din motiv fusese acela ca Grace să-și dea seama pentru câte lucruri din viața ei trebuie să fie recunoscătoare și câte mai are de trăit. Fata știa acum că trebuie să acționeze.

Mâinile ei deschiseră cu grijă primul plic. Trase adânc aer în piept și începu să citească.

***

Până la căderea nopții, Grace pusese patru pagini bătute la mașină într-un plic mare. Ca titlu pentru articol, scrisese simplu „Fata de pe Titanic“. Iar la destinatar precizase așa: „Personal și confidențial. În atenția Profesorului Andrews, Facultatea de Jurnalism, Universitatea Illinois, Chicago, Illinois.“ Înăuntrul plicului, alături de articol, inclusese și un plic ceva mai mic, cu mențiunea: „Personal și confidențial. În atenția lui Jimmy Shepard, student în anul III, Facultatea de Jurnalism. Vă rog, înmânați dacă e posibil sau returnați expeditorului.“ Iar în plicul mic așezase o singură foaie de hârtie, pe care scrisese de mână un scurt mesaj: „Regret atât de mult! Te rog, vrei să bem o cafea împreună? G.“

Trecuse de-atunci o săptămână.

În biroul său, profesorul Andrews se lăsă pe spătarul scaunului, puse pe birou paginile bătute la mașina de scris și își duse mâinile la ceafă.

— Incredibil! zise el cu voce tare și-un zâmbet larg pe fața lui îngustă. Absolut incredibil!

Scotoci entuziast după un număr de telefon în dezordinea din sertarul de sus al biroului și mormăi pentru sine:

— Știam eu ce zace în tine, domnișoară Butler! Știam, știam! O, bine-ai revenit! Bine-ai revenit, într-adevăr!

Găsind cartea de vizită pe care-o căuta, se ridică ținând în mână foile cu articolul și formă numărul pe discul gri al telefonului așezat în colțul biroului. După câteva țârâituri, i se răspunse.

— Bill, ce mai faci? Peter Andrews, la telefon.

Făcu o pauză așteptând răspunsul interlocutorului, apoi chicoti ocazional în timp ce schimbau între ei politețuri.

— Am aici ceva ce cred că ți-ar plăcea, reluă el. O fostă studentă de-a mea s-a hotărât în sfârșit să scrie un articol pentru rubrica ta de reportaje – ofertă pe care i-ai făcut-o acum doi ani.

Din nou, așteptă răspunsul interlocutorului și confirmă:

— Da, aceea. Grace Butler. Așa e, tatăl ei a murit pe neașteptate. Ei bine, se pare că domnișoara Butler e strănepoata unei supraviețuitoare de pe Titanic!

Se opri iarăși, anticipând reacția pe care avea s-o primească. Simți entuziasmul de la celălalt capăt al firului. Știa că Bill O'Shea se gândește la profitul pe care urmează să-l facă.

— Știu, știu, continuă profesorul. E vorba despre o uimitoare poveste de viață – și e scrisă frumos. O pun pe Dorothy să facă mai multe copii și-ți trimit articolul.

Punând receptorul în furcă, luă plicul mai mic care venise odată cu paginile de articol și citi: „Personal și confidențial. În atenția lui Jimmy Shepard, student în anul III, Facultatea de Jurnalism. Vă rog, înmânați dacă e posibil sau returnați expeditorului."

Zâmbi și ieși din birou, îndreptându-se spre secretara lui. O rugă să facă trei copii pe care să i le trimită imediat prin curier lui Bill O'Shea la *The Tribune*, iar apoi să ducă personal în clădirea Lincoln Halls plicul destinat domnului Shepard, student în ultimul an. O instrui să-i spună tânărului că era un mesaj important de la profesorul Andrews.

Deși foarte tentat, se gândi că e mai bine să n-o sune pe Grace acasă – nu încă. Era un om înțelept, așa că prefera să aștepte răspunsurile celor doi bărbați spre care transmisese mesajele. Simțea că reacția lui Bill O'Shea

avea să fie mai mult decât favorabilă și, chiar dacă nu bănuia ce-ar fi putut spune Jimmy Shepard, spera să fie răspunsul pe care și-l dorea Grace.

În ziua următoare, profesorul Peter Andrews fu sunat de un coleg de-al lui Bill O'Shea, care-l informă că articolul trimis de Grace Butler – „Fata de pe Titanic“ – urmează să fie publicat în două săptămâni și, cum redacția nu are datele de contact ale domnișoarei Butler, i se cere s-o înștiințeze și s-o roage să sune la ziar pentru a furniza o scurtă prezentare a autoarei, pentru cititori. Bănuiau că, după publicarea poveștii, lumea are să fie interesată de Grace Butler și de străbunica ei.

Ceva mai târziu în cursul zilei, profesorul Andrews primi vizita lui Jimmy Shepard, care-i mulțumi pentru faptul că-i transmisese plicul și îl asigură că are să se ocupe imediat de chestiunea respectivă.

CAPITOLUL 26

R.M.S. Titanic, 15 aprilie 1912

În clipa când ieși pe puntea principală, Maggie văzu stelele. Milioane și milioane de stele strălucitoare, luminând cerul ca în tărâmurile magice din copilăria ei; aceleași stele pe care le privise din Ballysheen, captivată de frumusețea și de inimaginabila distanță la care se aflau.

Întinderea vastă și pustie a cerului de deasupra părea să facă această navă – în fața căreia rămăsese mută de uimire și admirație în urmă cu doar câteva zile – să pară mică și extrem de fragilă. În acel moment, când vacarmul și confuzia de pe punte o copleșiră cu totul, tânji mai mult ca oricând să se afle din nou în umila ei căsuță din piatră, încălzindu-și degetele în văpaia tăciunilor, cu Séamus alături.

Se uită de jur-împrejur, răsucindu-și capul necontenit dintr-o parte într-alta și ridicându-se pe vârfuri în încercarea de a vedea peste capetele oamenilor ce roiau peste tot. Unde era mătușa Kathleen? *Trebuie* să fie aici; trebuie să fie pe undeva.

— Mătușă Kathleen! strigă ea, cât de tare putu. Mătușă Kathleen! Sunt eu, Maggie! Sunt aici, mătușă Kathleen! Unde ești?

Niciodată nu se mai simțise atât de departe de casă, atât de pierdută și înspăimântată, niciodată în cei 17 ani de viață.

— Maggie! Maggie! Aici!

Dar nu vocea lui Kathleen, ci a lui Harry o aduse înapoi în prezent.

— Trebuie să urcăm și mai sus, strigă el încercând să se facă auzit peste zgomotul făcut de pasagerii panicați și peste fâsâitul continuu al aburilor ce încă mai țâșneau din coșurile aflate deasupra lor. Au mai rămas câteva bărci pe puntea de comandă!

Maggie încremenise uluită, incapabilă să înțeleagă ce vedea. Oamenii alergau dintr-un capăt al navei în celălalt, unii cărând șezlonguri de lemn, alții ținând colaci de salvare pe care-i găsiseră în magazinul de suveniruri. Toți căutau cu disperare ceva de care să se agațe în apă, ceva ce putea face diferența între viață și moarte.

Nenumărate trupuri se înghesuiseră în jurul bărcilor care urmau să fie coborâte. Bărbații erau trași înapoi, opriți să urce, în vreme ce femeile și

copiii urcau șovăielnici, aproape la fel de speriați să plutească la nesfârșit prin bezna înghețată cum erau să rămână pe nava ce se scufunda. Se uită cu o neputință sfâșietoare la cele câteva femei care, în ultimul moment, coborâră din bărcile de salvare, neputând să plece fără soții, tații sau frații lor. Niciodată nu mai văzuse o priveliște atât de înfricoșătoare. Rămase înțepenită de spaimă.

Bărbații strigau către femei, încurajându-le să urce fără ei în bărcile de salvare. „Fii curajoasă! Indiferent ce se întâmplă, fii curajoasă! Și ține mâinile în buzunare, că e tare frig afară“, auzi un bărbat spunându-i unei femei despre care Maggie presupuse că era soția lui. O altă femeie era urcată cu forța într-o barcă, în timp ce lovea din picioare și țipa. „Du-te, Lottie! îi striga un bărbat aflat în spatele ei. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-ți curaj și du-te!“

Privi cu groază o altă femeie, ce refuzase să-și părăsească bărbatul, cum își urcă fetița și bebelușul într-o barcă, lăsându-i în grija doicii lor, apoi prăbușindu-se în genunchi pe punte, agățată de gleznele bărbatului ei, în timp ce barca era coborâtă peste bord. Maggie abia mai putea să se miște, martoră la asemenea scene de inimaginabilă suferință, care se desfășurau în fața ei. Oriunde-și întorcea ochii, vedea imagini și mai tulburătoare, și mai de neîndurat decât precedentele.

Pe apă, deja vâsleau oameni în câteva bărci care se îndepărtau de vapor. Vestele de salvare purtate de pasagerii lor păreau niște mici pete albe, ce reflectau luminile de pe nava care încă mai făcea oceanul să strălucească în jur. De ambele părți ale vasului erau coborâte alte bărci, membrii echipajului strigând indicații unii spre alții pentru a se asigura că micile ambarcațiuni – pline cu femei care suspinau și țipau – erau coborâte în linie dreaptă. Chiar când una dintre bărci începuse să fie lăsată la apă, Maggie văzu o femeie cățărându-se înapoi pe punte și alergând în brațele unui bărbat.

— Nu mai sunt bărci pe puntea asta, strigă Harry. Haideți cu mine!

Conduse grupul spre o altă scară, ce ducea pe puntea de comandă, cel mai înalt punct al navei. Numai că scara aceea deja era înțesată de trupuri. Oameni de toate vârstele și clasele sociale încercau cu disperare să se suie în bărcile rămase – simțind că, în față, compartimentele navei începeau să se afunde tot mai mult în apă. Bărbați înalți și corpolenți o împingeau mai în spate pe Maggie, în încercarea de a se salva pe ei înșiși sau de a ajuta să

urce pe scară femeile și copiii care-i însoțeau. Un preot începuse să rostească niște rugăciuni, iar câțiva oameni se strânseseră la picioarele lui, cu capul plecat.

Erau clipe disperate, nebunești, care o înspăimântară pe Maggie până-n adâncul sufletului. Știa că Harry, Maura și Jack Brennan, Eileen Brennan și tânărul Michael Kelly se aflau în fața ei. În spate erau Peggy, Katie și restul fetelor, iar Pat insistase să rămână la coadă. Înaintând cu toată puterea prin revărsarea de trupuri din jurul ei, până la urmă puse piciorul pe scară și începu să urce.

— Dumnezeule... pălăria mea! Pălăria mea!

Știu imediat că era vocea lui Peggy și, întinzându-și gâtul, o văzu pe prietena ei orbecăind pe punte după pălăria care-i căzuse de pe cap. În învălmășeală, alții urcară treptele înaintea ei, împingându-i pe Katie și pe ceilalți în lături.

— Peggy! strigă Maggie. Peggy, las-o! Trebuie să mergem! Katie! Katie!...

— Peggy, las-o! Trebuie să urci pe scară, se auzi și-un glas de bărbat.

Strigătele lui Harry le acompaniau pe-ale lui Maggie. Dar cuvintele lui, ca și-ale ei, se pierdură în panica și haosul create de dispariția lui Peggy în mulțime.

Maggie se uită la Harry. Privirea înnebunită și disperată din ochii lui părea să oglindească fidel gândurile ei teribile: n-aveau s-o mai vadă niciodată pe Peggy.

Împinsă de mulțimea din spate, Maggie n-avu de ales. Urcă în continuare, ieșind îngrozită pe puntea de comandă a vasului, tremurând incontrolabil de frig și despărțită de aproape toată lumea din grupul ei, în afară de câțiva care-i mai rămăseseră alături. Rachetele de semnalizare lansate în aer trimiseră o lumină roșie aprinsă peste nava care acum se auzea scârțâind și trosnind sub greutatea apei ce inundase compartimentele inferioare.

Maura Brennan se holba nebunește la chipurile necunoscute care se iveau rând pe rând în capul scării, tot așteptând:

— Maggie, unde sunt ceilalți? Erau chiar în urma noastră.

— Au fost împinși înapoi. Nu știu. Nu știu unde sunt...

Spaima lui Maggie luă forma lacrimilor și-a suspinelor, fata fiind izbită brusc de gravitatea celor ce se petreceau sub ochii ei:

— Nu știu unde sunt ei și nu știu nici unde-i mătușa Kathleen.

Luând-o de braț, Harry o trase pe Maggie spre o barcă de salvare, urmat de toți cei pe care reușise să-i aducă pe scară.

— Femeile și copiii mai întâi, le zise. Bărbații, la urmă.

Maura Brennan îl apucă de braț:

— Ce Dumnezeu vrei să spui? Nu putem merge împreună?

— Astea-s ordinele ofițerilor, doamnă. Femeile și copiii mai întâi.

O tăcere cumplită se lăsă peste grup. Maggie se uită la fețele tuturor.

Un ofițer care manevra barca începu să strige disperat la ei:

— Urcați odată, doamnelor! Haideți, acum! Mai e loc doar pentru câteva persoane.

Văzând că Maura era însărcinată, o zori spre barcă, apoi le îndemnă pe Eileen și pe Maggie să meargă cu ea. Un val de pasageri din spatele lor le împinse în față, făcându-le să se lovească cu picioarele de marginea tare a bărcii de salvare. Niște bărbați încercară să urce și ei. Se auzi un foc de armă. Maggie se întoarse și-l văzu pe ofițer fluturându-și arma în aer:

— Dați-vă înapoi, domnilor! Dați-vă înapoi și așteptați-vă rândul!

În tot haosul, Maura Brennan stătea neclintită, stăpână pe sine:

— Nu plec.

Maggie se uită la Maura, care stătea la marginea bărcii.

— Nu plec fără Jack. N-o să plec niciodată fără Jack.

Lângă ea, Eileen începu să suspine cu lacrimi disperate:

— Nici eu nu plec, Jack! Nu-mi las fratele aici. Nu te las să te îneci!

În timp ce femeile șovăiau, locurile lor fură ocupate de alte persoane.

Ofițerul o împinse pe Maggie în față:

— Domnișoară, mai e un singur loc. Dac-aș fi în locul dumneavoastră, l-aș ocupa acum, înainte să fie prea târziu.

Maggie ezită, uitându-se înnebunită de la un chip la altul. Văzu fața brăzdată de lacrimi a tânărului Michael Kelly.

— Lăsați-l pe băiat să urce, îi zise ea ofițerului, împingându-l în față pe Kelly. Lăsați-l să urce în barca asta. Are o mamă acasă.

— Femeile și copiii mai întâi, domnișoară. El poate să urce în barca următoare.

— Dar nu pot pleca singură, strigă ea, agățându-se de haina subțire a Maurei. Nu vă pot lăsa pe toți aici. Și cum rămâne cu bebelușul? adăugă ea aducându-și brusc aminte de viața care creștea în pântecul Maurei.

— Ne suim în barca următoare, Maggie, o asigură Maura. După ce urcă toate femeile și copiii, îi vor lăsa și pe bărbați – și vom pleca împreună. Peggy, Katie și ceilalți vor ajunge sus până atunci și vom veni cu toții. La cum o știu pe mătușa ta, Kathleen probabil i-a ajutat pe ceilalți să urce în bărci și chiar ea e într-una acum... Probabil că o vâslește singură, dacă bine o cunosc.

Harry veni în fața lor:

— Maggie, *trebuie* neapărat să urci acum. Încep să lase barca la apă.

Se uită cu ardoare în ochii ei înlăcrimați.

— Ai uitat cine te așteaptă acasă? zise el amintindu-i de mesajul pe care fusese atât de dornică să-l trimită.

Maggie cedă atunci, nemaiputând să se împotrivească; trupul ei nu mai avea energie să se opună. Îl lăsă pe Harry s-o urce cu grijă în barcă.

— Tu, însoțitorul 23!

Harry se întoarse spre ofițerul care i se adresase.

— Așază-te la vâslele bărcii ăsteia și, după ce ajunge pe apă, îndepărtează-te de navă cât de repede poți. Ai înțeles?

— Da, domnule, înțeleg. Îi veți urca și pe ceilalți în barca următoare?

Harry se uită în ochii ofițerului și zări o spaimă cum nu mai văzuse vreodată și spera să nici nu mai vadă în tot restul vieții sale.

— Asta e ultima barcă, îi mărturisi ofițerul coborându-și vocea. Nu mai sunt altele.

Urcându-se în barcă, Harry auzi cum se dă ordinul ca aceasta să fie ridicată peste bord. Închise ochii, în fața tragediei care se desfășura pe puntea rămasă acum deasupra lor.

Inima lui Maggie se simți ca ruptă-n două, în timp ce privea către Maura, Jack, Eileen și Michael, care se uitau în tăcere la ea, toți patru ținându-se de mâini și sprijinindu-se de balustradă. Maura avea în mână mătăniile. Niciunul nu mai putea rosti vreo vorbă. Îi privi uitând cu totul de haosul și disperarea din jur, până când chipurile lor dispărură în cele din urmă.

În timp ce barca era coborâtă cu greu în oceanul întunecat, zgâlțâindu-se și zguduindu-se, ceva se trezi în Maggie: o dorință incredibilă de a

supraviețui, de a duce o viață lungă și fericită.

— N-o să mor aici, șopti ea cu dinții clănțănind din cauza frigului care-i străpunsese fiecare fibră din corp. Nu aici. Nu acum. Vin acasă, Séamus, repeta ea încontinuu. Am să mă întorc acasă.

Căutând un cunoscut printre chipurile disperate, înnebunite de spaimă, ce se zăreau blocate pe punțile pe lângă care coborau și în bărcile care se aflau deja la apă, Maggie se rugă să-și vadă prietenii sau mătușa. Dar nu recunoscu pe nimeni.

— Séamus, suspină ea în palme. Séamus, Séamus, Séamus, n-ar fi trebuit să te părăsesc niciodată.

O femeie în vârstă își puse brațul pe după umerii ei, bănuind că plânge după un bărbat pe care-l lăsase pe Titanic, la fel ca alte femei din barcă. Maggie o auzi spunând:

— Trebuie să fii puternică acum, scumpa mea. Trebuie să crezi c-ai să-l vezi din nou. Dacă nu în viața asta, atunci în următoarea.

Maggie se uită la chipul străin, ridat, abia putând să-l zărească printre lacrimi.

— Dar îl iubesc, strigă ea strângând mâinile înghețate ale femeii și hohotind printre suspine. Îl iubesc și vreau să mă întorc acasă.

CAPITOLUL 27

Comitatul Mayo, Irlanda, luni, 15 aprilie 1912

— Maggie! Maggie, totul va fi bine! Vin acum!

Séamus se trezi înfrigurat de sudoare, nesigur dacă își auzise propria voce sau pe-a altcuiva. Se făcea că Maggie se îneacă și-l cheamă disperată s-o ajute în timp ce alunecă sub apă. „Séamus, ajută-mă! Ajută-mă!...“, striga întruna vocea din visul lui.

Se ridică în capul oaselor, scoțându-și ceasul din buzunar ca să vadă cât e ora. Privi ecranul de sticlă, în lumina lămpii de lângă pat. Era devreme; abia trecuse de 2:00, dacă nu-l înșelau ochii. Visul îl tulburase, așa că se ridică să-și ia un pahar cu apă, uitându-se la tatăl lui când trecu pe lângă camera acestuia. Starea de sănătate a bătrânului se înrăutățise în ultimele zile, iar doctorul îi spusese lui Séamus să se pregătească pentru ce era mai rău.

Rămase un moment în pragul ușii, privind silueta firavă a bătrânului până ce întrezări mișcările ușoare ale păturii, ce se ridica și cobora cu fiece respirație greoaie. Într-un final, intră în bucătăria mică.

„Séamus, ajută-mă! Ajută-mă!...“

Cuvintele fatidice îi reveneau în minte fără încetare. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se întinse din nou în pat. Dar imaginea lui Maggie strigând după ajutor refuza să se estompeze. Îi vedea chipul aievea – fața mică și ovală, buclele strălucitoare căzându-i lejer pe umeri, ochii albaștri înduioșător de blânzi și gura mică formând un arc perfect deasupra buzei de sus.

Încercând să-și alunge din minte visul, Séamus se întrebă dacă ea îi citise scrisorile. Nu știuse prea bine ce să-i spună, când se văzuse pentru prima oară în fața foii albe de hârtie. Dar când Bridie, mătușa lui, îl sfătuise să scrie despre ce-și amintea cel mai bine din fiecare lună petrecută cu Maggie, cuvintele începuseră să curgă liber și sincer. Erau atâtea lucruri pe care voia să și le amintească, încât nu se chinuise deloc să umple paginile. Totuși, când ajunsese la ultima scrisoare, la luna în care se găseau atunci, simțise că-i este tot mai greu să-și descrie sentimentele vizavi de plecarea ei. Știa că ea își dorea cu disperare ca el s-o urmeze. Dar, cu tatăl bolnav, lui îi era imposibil. Așa că se gândise nopți la rând ce să-i spună în acea ultimă scrisoare. Până când văzuse limpede răspunsul. Se întrebă cum avea ea să

se simtă citind acele ultime cuvinte? Avea să fie întristată ori furioasă că o pusese în fața unei alegeri atât de dificile? Oare, avea să-i trimită un răspuns din America? Avea măcar să-i mai scrie vreodată? Stând întins în pat, închise ochii și încercă să-și alunge visul tulburător din minte. Voia doar să fie cu ea, s-o protejeze.

Stătu o oră în întuneric cu ochii-n grindă, neputând să scape de gândurile negre. Până la urmă, se ridică, se îmbrăcă și făcu ceea ce făcea mereu când era îngrijorat: ieși afară, în curte.

Bezna nopții, care altora li se părea înfricoșătoare, lui Séamus i se părea atrăgătoare, mai ales că vârful muntelui Nephin Mor se prefigura la orizont deasupra norilor, cu silueta lui impunătoare abia vizibilă pe cerul întunecat. Cădea o ploaie ușoară, aducând cu ea mirosul aparte de pământ ud și turbos, ce învăluia totul. Nu se auzea niciun sunet. Luminându-și calea cu o lampă mică, păși pe cărarea îngustă ce pornea de la căsuța tatălui său și ducea la Fântâna Sfințită. Nu intenționase să ajungă acolo, dar fusese cumva atras spre locul acela. Se așeză în genunchi, își făcu cruce și se rugă pentru sănătatea lui Maggie și a celor ce călătoreau cu ea.

Rămase apoi liniștit, uitându-se la stele și imaginându-și că aceleași stele luminau cerul de deasupra Oceanului Atlantic, unde dormea Maggie acum. Închise ochii și se gândi la ea, dorindu-și ca, oriunde-ar fi fost, fata să-i audă vocea.

— Vin, spuse el cu voce tare, în tăcerea nopții. Vin, Maggie!

În timp ce Séamus se ruga singur în bezna atotcuprinzătoare, tatăl lui își dădu gâjâind ultima suflare. Pătura de deasupra bătrânului rămase nemișcată.

New York, 15 aprilie 1912

Catherine Kenny se bucura de soarele primăvăratic al zorilor în timp ce se îndrepta spre locuința familiei Walker-Brown, pentru ultima ei zi de lucru înainte de sosirea lui Katie. Primele raze blânde ale dimineții aduceau un pic de căldură, în răcoarea ce plana încă deasupra zgârie-norilor din New York.

Mergând pe Fifth Avenue, trecu pe lângă niște oameni de afaceri la costum și cravată, care discutau chestiuni legate de industrie și finanțe. Depăși apoi niște femei care, la fel ca și ea, se duceau să facă menajul în casele afaceriștilor bine îmbrăcați, înainte de a-și permite să muncească

într-ale lor. Înaintând pe bulevardul elegant, auzi niște zidari care se strigau unii pe alții peste zgomotul utilajelor. Prinse din zbor multitudinea de accente provenind din diferite țări. De ani buni, părea că se construiesc la nesfârșit clădiri de birouri ce urcă tot mai sus printre nori. Diversitatea profundă și contradicțiile inechitabile vizibile în acest mare oraș nu încetau s-o uimească și s-o scandalizeze în același timp.

Îi dădu câteva monede unui cerșetor care stătea pe treptele unei biserici, avertizându-l să nu-și cumpere bere:

— Du-te și ia-ți o supă sau niște ceai fierbinte de la Army, zise ea vorbindu-i încet, dar hotărât. O să aibă ei grijă de tine.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, doamnă, răspunse el cu un inconfundabil accent irlandez.

O întristă gândul că povestea lui urmase, fără îndoială, același parcurs ca poveștile atâtor irlandezi pe care-i întâlnise de când ajunsese pe aceste țărmuri. Veniseră aici în căutarea unei vieți mai bune și, totuși, pentru ei viața se înrăutățise după traversarea Oceanului Atlantic. Oftă și se gândi la ziua de lucru pe care-o avea în față, bifând în minte toate îndatoririle din lista ei în timp ce intra în casa familiei Walker-Brown. Avea și câteva treburi personale de făcut, pe care trebuia să le ducă la bun sfârșit în contextul pregătirilor finale pentru sosirea lui Katie în ziua următoare. Nerăbdarea de a-și vedea sora fusese sporită de entuziasmul care umpluse casa familiei Walker-Brown în ziua precedentă, când ajunsese acolo o telegramă de la Vivienne și Robert.

— O, ia uite! Are însemnele companiei Marconi. Probabil e de la Vivienne, strigase Emily Walker-Brown năvălind în holul mare de la intrarea în spațioasa lor locuință, cu cei doi pechinezi scheunând pe lângă tivul noii sale rochii.

Catherine era obișnuită să vadă astfel de manifestări ostentative ale patroanei sale. Știa că e mai bine să-și continue treaba ca și cum n-ar fi auzit conversația dintre Emily și sora ei, pe care stăpâna casei o invitase la ceai. Dar continuase să asculte, știind că mare parte din ceea ce se spune este de interes și pentru ea.

— I-auzi, Bea, zisese Emily, așezându-se pe marginea fotoliului de lângă șemineul mare și bogat ornamentat. Scrie: „Dragă mamă, în seara asta am luat cea mai frumoasă cină de pe vapor, alături de căpitanul Smith – a fost un moment excepțional. Domnul Astor a cinat și el cu noi, împreună cu

noua și tânăra lui soție. Robert e bine și Edmund se bucură de aerul mării. Sosim marți! Cu cea mai mare iubire, Vivienne.“ Deci vor sosi cu o zi mai devreme, continuase ea ridicându-se și bătând din palme de bucurie. Vor ajunge mâine! Dumnezeule... și mai sunt atâtea pregătiri de făcut pentru sosirea lor!

Catherine schițase un surâs în direcția celor două femei, veselia din încăpere fiind imposibil de ignorat.

— Ce vești încântătoare, exclamase Emily în continuare parcă simțind prezența lui Catherine, și ce minunăție c-au cinat cu însuși căpitanul Smith! Cred că urmează ca el să se pensioneze după sosirea la New York. Douăzeci și șase de ani pe mare! Nu-i de mirare că-i gata să se retragă pe uscat, după tot legănatul ăsta pe mare... E un miracol că omul mai poate să meargă în linie dreaptă!

Cele două surori râseseră cu poftă la gluma lui Emily.

— Presupun că cina a fost în onoarea numeroșilor săi ani în serviciul companiei White Star Line, continuase gazda. Cred că asta aproape l-a distrus pe îngrozitorul ăla de Bruce Ismay, obligat să fie martor la onoarea ce i s-a făcut altuia.

Cele două surori începuseră apoi să bârfească despre mulțimea de milionari și oameni de afaceri care călătoreau la bordul Titanicului, cel mai interesant subiect de conversație părând a fi recentul scandal provocat de divorțul domnului Astor și nerușinarea lui de-a se căsători în grabă cu o tânără de numai 19 ani.

— Și el are aproape 50... Dumnezeule, i-ar putea fi tată!

Catherine își făcuse de lucru prin preajma lor, deloc interesată de bârfele lor prostești, gândindu-se numai cum să afle mai multe despre sosirea surorii sale, care avea să ajungă, se pare, cu o zi mai devreme decât anticipase.

Când își terminase ziua de muncă, își făcuse curaj să discute cu doamna Walker-Brown despre programul ei de lucru din următoarea zi:

— Mă întrebam dacă aș putea începe mâine cu o oră mai devreme, ca să plec puțin mai repede decât de obicei, explicase ea modestă și cât mai politicoasă. V-am auzit întâmplător când spuneați că Titanicul sosește cu o zi mai devreme și mi-ar plăcea să fiu la gară când ajunge sora mea.

Distrasă de propria bucurie la gândul sosirii lui Vivienne și-a lui Robert și de stabilirea datei nunții, Emily Walker-Brown își dăduse acordul:

— Ah, da! Bineînțeles. Tot uit că și tu ai pe cineva pe navă! Cu toate veștile primite de la Vivienne despre grandoarea încăperilor de la clasa I, e ușor de trecut cu vederea că mai călătoresc și alții pe vapor, la etajele inferioare. Oricum, îmi convine, pentru că o să-l rog pe șofer să mă ducă în port, ca să-i întâmpin personal pe Vivienne și pe Robert. Se spune că va fi o mare petrecere la sosirea Titanicului – nu m-ar mira ca jumătate din New York să vină la spectacolul ăsta!

Catherine plecase apoi spre casă. Era mai târziu decât de obicei, pentru că rămăsese peste program ca să se ocupe de câteva treburi suplimentare și să se asigure astfel că angajatoarea ei n-avea să găsească niciun motiv s-o rețină în ziua următoare, așa cum tindea să facă ori de câte ori primea musafiri.

***

Cu gândurile zburând la iminenta sosire a lui Katie, Catherine nu văzu de la început mulțimea adunată în fața chioșcului de ziare de la colțul străzii. Însă trecând pe alături, auzi frânturi de conversație:

— Un aisberg, se pare. Primele știri spun că s-a întors șontâcăind la Belfast, pentru reparații...

— Eu am auzit că s-a dus la fund ca o piatră! N-au avut nicio șansă...

Nedumerită și cu o crescândă senzație de teamă, Catherine înaintă prin mulțime. Abia atunci văzu la chioșc titlul zilei, afișat cu litere mari, îngroșate:

TITANICUL SE SCUFUNDĂ CU 1.800 DE OAMENI LA BORD!

DOAR 675 DE SUPRAVIEȚUITORI, MAJORITATEA FEMEI ȘI COPII

Nevenindu-i să creadă, se uită frenetic prin mulțime, neștiind ce caută de fapt. Văzu un bărbat îmbrăcat elegant în dreapta ei și-l abordă:

— Scuzați-mă, domnule, e adevărat? Știți cumva ce s-a întâmplat?

El se întoarse spre ea cu o privire profund îngrijorată și înmărmurită pe chip:

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Nu știu. Chiar nu știu. Se zvonește că a lovit un aisberg în timpul nopții și că s-a scufundat în câteva ore.

— S-a... scufundat?! se poticni Catherine simțind că-i vâjâie capul dintr-odată și că genunchii îi cedează. Dar toți sunt bine, nu-i așa? Sora mea călătorește pe Titanic.

Catherine era disperată să obțină orice fel de confirmare cu privire la ce li se întâmplase pasagerilor.

— Femeile au fost salvate toate, nu-i așa? Cum scrie aici! adăugă ea, arătând deznădăjduită spre titlul ziarului.

— Așa se pare, răspunse bărbatul. Trebuie să mai așteptăm noutăți. Soția mea și fiica cea mică sunt la bord. Eu însumi mă rog pentru vești bune. Mă duc direct la birourile White Star Line de pe Broadway. Poate că o autoritate de la sediul lor va confirma veștile.

Fără nicio ezitare, exact asta făcu și Catherine. Începu să alerge și nu se opri până nu văzu marea de oameni din fața sediului White Star Line de pe Broadway, unde plutea o stranie atmosferă de tensiune și confuzie. Bărbați și femei urcau și coborau grăbiți treptele de piatră din fața sediului, cuprinși de o nerăbdare plină de gravitate. Trecătorii care n-aveau pe nimeni la bordul vaporului își întorceau capetele să privească agitația, unii oprindu-se lângă cei strânși deja în fața clădirii, ca să întrebe ce se întâmplă. Mai mulți ofițeri de poliție patrulau pe jos și călare, trecând printre grupurile ce se revărsau de pe trotuare pe șosea, în încercarea de a restabili ordinea și liniștea. Automobile și trăsuri opreau în mijlocul drumului, pentru ca oamenii din ele să discute cu polițiștii sau cu funcționarii de la White Star Line, care ieșiseră și înfruntaseră mulțimea pentru a oferi informații.

Privirea lui Catherine fu atrasă de un grup de femei îmbrăcate în haine rafinate și purtând pălării impresionante. Ieșeau în evidență printre oamenii obișnuiți, îmbrăcați la fel de modest ca ea. În vecinătatea lor stăteau niște domni eleganți, cu cravată și melon. Dar în jurul acelui grup se înghesuiau numeroși muncitori din port, cu murdăria adunată la muncă încă vizibilă pe mâini, fețe și haine. Părea că tot orașul, cu populația lui eterogenă, se adunase acolo în acel moment. Toate deosebirile de rang și clasă socială fuseseră date uitării.

Înaintând prin mulțime, auzi pe cineva spunând:

— Vărul meu lucrează la White Star Line și mi-a spus, din sursă sigură, că Smith a avut grijă personal ca toate femeile și toți copiii să fie urcați în bărcile de salvare înaintea oricărui bărbat, inclusiv a lui.

Peste umărul unui bărbat, lui Catherine îi sări în ochi un alt titlu de ziar: „Toți pasagerii de pe Titanic sunt teferi și nevătămați. Au fost transferați în bărcile de salvare.“

Catherine se opri în capătul de jos al treptelor de piatră din fața sediului. Nu se mai simțise niciodată atât de disperată și neajutorată. O femeie ședea pe trepte cu un copil mic în poală și-un prunc în brațe. Îi curgeau lacrimi pe față și buzele murmurau cuvintele unei rugăciuni disperate. Se uită în sus și-o văzu pe Catherine:

— S-au dus, jeli ea. S-au dus toți. Soțul și fratele meu s-au dus, doamnă. Ce mă fac? Ce-aș putea să fac? Cum o să supraviețuiesc fără ei?

Neștiind ce să-i spună ca s-o liniștească măcar un pic, Catherine făcu un pas în față și se aplecă spre femeie. Își puse mâna pe umărul ei și zise doar atât:

— Curaj și credință! Noi toți trebuie să ne găsim curajul și credința.

Incapabilă să înțeleagă ce vedea și auzea, Catherine se întoarse să privească spre ceilalți oameni adunați în apropiere. Femei și bărbați, toți vorbind încontinuu – unii cu alții sau cu cei care păreau să aibă o oarecare autoritate –, încercând din răsputeri să capete garanții că toți pasagerii sunt bine, sănătoși. Era pur și simplu de neînchipuit că nava ar fi putut fi avariată, cu atât mai puțin că se scufundase. Ea nici măcar nu era în stare să-și închipuie ce se petrecuse cu o noapte în urmă sau cât de înspăimântător fusese acel moment. Biata ei soră... Biata ei surioară! Încercă să găsească o oarecare consolare în faptul că cel puțin avea alături niște femei mature, precum Kathleen Murphy și Maura Brennan. Erau femei puternice, încrezătoare și măcar ele ar fi avut grijă de Katie și i-ar fi spus ce să facă.

Fără să mai gândească limpede și abia reușind să stea în picioare din cauza spaimei ce-i străfulgera tot corpul, Catherine se hotărî să rămână în mulțime și să aștepte vești. Se așeză pe o treaptă, alături de tânăra femeie care plângea ținându-și copiii în brațe, își trase haina pe ea și își plecă în tăcere capul, începând să se roage. Așa se scurseră orele, una după alta, într-o atmosferă apăsătoare. Soarele se pregătea să asfințească în spatele clădirilor înalte. În scurtă vreme, o umbră întunecată avea să-i învăluie pe toți.

***

Abia seara târziu începură să curgă informațiile, confirmând cele mai negre temeri ale tuturor.

De la stația radio Marconi poziționată deasupra centrului comercial din apropiere se recepționau mesaje de pe vaporul Carpathia. Acestea

confirmau că Titanicul se scufundase, cu mari pierderi de vieți omenești. Supraviețuitorii se aflau acum la bordul vaporului Carpathia, care urma să sosească la New York joi seara. Lista cu numele supraviețuitorilor avea să fie transmisă de Carpathia și afișată la ferestrele sediului White Star Line.

Pe măsură ce știrea privind dimensiunea dezastrului se răspândea, o tăcere sinistră se așternu peste mulțimea acum uriașă de rude și prieteni îndurerați și nerăbdători, ce se strânsese pe străzile din jurul sediului White Star Line, întinzându-se până la centrul comercial Wanamaker's. Oamenii pătrundeau în sediu ori se apropiau de ferestre, rugându-se ca numele celor dragi să fie printre supraviețuitori. Odată cu afișarea listelor, începură să curgă și primele lacrimi. Catherine văzu bărbați și femei ieșind pe ușa rotativă, pământii la față și plângând, prăbușindu-se în brațele celorlalți și dându-le vestea îngrozitoare că numele pe care speraseră să-l vadă nu se află pe listă.

— Vreți să vă uitați și pentru mine, doamnă?

Catherine se întoarse spre tânăra femeie care stătea lângă ea.

— N-am putere să intru și să mă uit eu însămi, insistă aceasta cu un aer amărât. Vă rog, vă uitați pe listă și pentru mine? Cele două nume sunt Samuel Morris, soțul meu, și Jack Phillips, fratele meu, care lucra pentru compania Marconi, la stația radio de pe vas.

În timp ce vorbea, femeia îl legăna pe bebeluș în brațe, încercând să-i domolească plânsul.

— Da, sigur, răspunse Catherine, deși abia suporta gândul că trebuie să cerceteze lista căutând numele lui Katie, darămite pe-al altcuiva. Da, mă uit și pentru dumneavoastră.

Se ridică și se îndreptă spre scări, așteptând răbdătoare să-i vină rândul.

Stătu în fața listelor aproape treizeci de minute, citind fiecare nume cu atenție, literă cu literă, înainte să treacă la următorul. După ce parcurse întreaga listă o dată, se apucă s-o citească din nou. Cu fiecare clipă, simțea cum o îngrozitoare senzație de greață și sufocare i se urcă în gâtlej. În jurul ei, unii icneau de bucurie și ușurare când vedeau un nume cunoscut, iar alții cădeau în genunchi de durere fiindcă nu văzuseră.

Recunoscu un singur nume de pe listă: Vivienne Walker-Brown. Simți invidie pentru ușurarea ce avea s-o cuprindă pe patroana sa, odată ce-avea să afle că fiica ei este teafără și nevătămată. Cercetă lista din nou și din nou, căutând cu disperare numele de familie Kenny. Erau câteva prenume

alăturate numelui: Arthur, Eileen, Elizabeth și alții, dar numele lui Katie nu apărea printre ele. Și nu văzu nici alte nume pe care le-ar fi putut recunoaște, cum erau cele ale oamenilor din Ballysheen. În final, constată că nu apăreau nici numele Samuel Morris sau Jack Phillips.

Se întoarse pe trepte și se așeză. Tânăra femeie o privi în ochi, cu cei doi copii cuibăriți sub haina ei, dormind fără să aibă habar că viața lor avea să ia de-acum un alt curs. Catherine se uită la femeie și dădu din cap:

— Nu, șopti ea, izbucnind în lacrimi. Nu.

Irlanda, marți, 16 aprilie 1912

Thomas Durcan stătea în mijlocul biroului pe care-l avea pe strada principală din Castlebar și nu-și putea crede ochilor, în timp ce recitea întruna mesajul care-l informa că Titanicul se scufundase în Atlantic, făcând numeroase victime.

Circulaseră tot felul de zvonuri printre oamenii din oraș în cursul zilei, ba chiar începând din seara trecută.

— E adevărat, domnule Durcan, ce se spune despre Titanic? întrebau oamenii, oprindu-l pe stradă. Dar se zicea că nu poate fi scufundat. Trebuie să fie vreo greșeală pe undeva...

Nici măcar el nu știa ce să creadă.

— Ah, da, probabil se îndreaptă spre Belfast în momentul ăsta, pentru reparații rapide, le răspundea el.

Dar nu era mai convins de răspunsurile sale decât oamenii care-l întrebau.

Simțind o oarecare răspundere pentru cei paisprezece pasageri cărora le făcuse personal rezervare pe navă, se hotărî să ceară o confirmare – în primul rând pentru el. Își aminti de tânăra Maggie, care venise cu mătușa ei, Kathleen Murphy din Ballysheen, și despre cum făcuse el o glumă pe seama tonelor de ouă care fuseseră aduse la bord. Gândul că ceva rău li se întâmplase acelor bieți oameni, care nu voiau decât o viață mai bună pentru ei și rudele lor, era de nesuportat.

Luă legătura cu sediul central al companiei White Star Line din Liverpool, Anglia, și așteptă cu nerăbdare un răspuns. Într-un final, acesta sosi:

„Liverpool, marți, ora 16.30. *Ca răspuns la telegrama dumneavoastră cu privire la Titanic, vă informăm cu regret că ultima veste primită este aceea că vasul a naufragiat. În jur de 675 de suflete, majoritatea femei și copii, au fost salvate.*“

Thomas Durcan știa mai bine ca oricare dintre cunoscuții lui că Titanicul fusese proiectat pentru a transporta peste 2.000 de pasageri. O asemenea pierdere de vieți omenești era de neimaginat. Se prăbuși în genunchi și lăsă lacrimile să curgă nestingherit.

CAPITOLUL 28

Oceanul Atlantic, 15 aprilie 1912

Apucând una dintre vâslele lungi, Harry împinse cu toată puterea în direcția opusă vaporului. Știa despre navigație destul cât să-și dea seama că, dacă Titanicul se scufundă, are să stârnească în urma lui un vârtej uriaș, capabil să înghită orice s-ar fi aflat în apele din apropiere. De aceea înțelesese prea bine la ce se referise ofițerul, când îi ordonase să se îndepărteze rapid de nava imensă.

— Apucați și voi de vâsle, strigă el către femeile din barcă. Apucați vâslele și mișcați-vă! Trebuie să ne îndepărtăm de vas!

Încet-încet, cu ajutorul câtorva femei înghețate, barca de salvare cu numărul 16, ultima care părăsise Titanicul, se îndepărtă de vas. De pe vapor se lansau pe cerul liniștit rachete de semnalizare, învăluind într-o fascinantă aură roșiatică milioanele de stele ce străluceau neputincioase deasupra tragediei din ocean.

În toată panica și spaima, lui Harry îi trecu prin minte că acesta era cel mai dramatic foc de artificii pe care-l văzuse el vreodată. Un gând pasager îi aminti de copilărie, cu nopțile ei reci de noiembrie, când se uita cum cele câteva artificii pe care își permitea tatăl lui să le cumpere zburau pe cerul nopții și explodau în culori orbitoare. Sora lui plângea mereu, speriată de explozie și de pocnituri, dar lui îi plăceau la nebunie. I se păreau frumoase și surprinzătoare.

Vâslea cu gândul la familia lui – la maică-sa, care stătea singură în camera din față; la taică-său, care tușea neîncetat; și la sora lui, o ființă bună și blândă. Tânjea să șadă în tihna casei lui și nu suporta să-și închipuie cât de îngrijorați aveau să fie toți, după ce aveau să audă de catastrofă. Muriseră deja prea mulți oameni dintre cei ce lucrau în burta navei – atâția fochiști și membri ai echipajului; rămăseseră captivi în străfundurile navei, când se închiseseră ușile etanșe. Îi cunoștea pe mulți fiindcă erau din orașul lui natal și știa că multe mame și surori rămăseseră fără fii și frați.

Vâsli fără oprire, în tăcere, pierdut în gânduri despre familia lui, despre Peggy, care-i făcuse inima să tresară cu surâsul ei, și despre ceilalți irlandezi cu care se împrietenise; se gândea la Bride și Phillips din sala Marconi, la

Billy și la toți cei cu care lucrase și schimbase câte-o vorbă pe Scotland Road. Se întreba ce s-a ales de ei.

Resimțea tot mai pronunțat pulsând în vene amărăciune, teamă și furie, dându-i o forță de care nu știuse că-i capabil. Vâslea cu puterea a zece oameni, hotărât să nu moară în vârtejul creat în urma navei, hotărât să nu moară acum, când ajunseseră atât de aproape de salvare.

***

În barcă, minutele treceau încet. Timpul părea că se oprise în loc.

Aisbergul încă se mai vedea înălțându-se ca o fantomă deasupra luciului negricios al apei, ajungând până aproape de coșurile Titanicului. Maggie nu mai văzuse niciodată un aisberg. Acum se uita la el absentă, abia observând plesnetul continuu al apei care se izbea de marginile uriașului ghețar cenușiu.

Privind mecanic în jur către ceilalți pasageri, îl recunoscu pe irlandezul care cânta la cimpoi și se întrebă pentru o clipă cum de reușise el să se strecoare în barcă. Apoi observă un alt bărbat mai în spatele bărcii, ascuns sub haina unei femei. Se gândi la tânărul Michael Kelly, căruia îi fusese refuzat un loc și cercetă spațiul din dreapta și din stânga ei; era loc destul pentru un tânăr subțirel. De fapt, uitându-se mai cu atenție, văzu destul loc pentru toți cei paisprezece oameni din grupul Ballysheen. O înfurie constatarea asta, însă atenția îi fu distrasă de plânsetul strident al unui sugar. Smiorcăitul venea dintr-un sac vechi; copilul era înfășurat în el.

— E prea mică, zise mama observând privirea lui Maggie. Au trebuit să mi-o coboare într-un sac. Soțul meu a rămas acolo, suspină ea legănându-și copilul, șușuind și alinând bebelușul cu lacrimile curgându-i pe obraji.

Văzu și alte mame strângându-și copiii la piept, în încercarea de a-i încălzi. Femeile mai în vârstă se holbau în gol, în zare. Iar ceva mai încolo, câteva doamne îmbrăcate în rochii de mătase, cu gulere de blană și pălării sofisticate, se chinuiau să se apere de aerul înghețat.

I se păru că recunoaște o doamnă cu înfățișare impunătoare, având pe umeri o haină de blană. Ținea în brațe un cățeluș, alinându-i scâncetele speriate de parcă ar fi fost un copil. În ciuda stării ei aproape catatonice, Maggie se gândi cât de nedrept era că pruncii și chiar copiii mai mărișori se înecau în ocean, în timp ce un cățeluș înfășurat într-o haină călduroasă plutea la adăpost de valuri. Era una dintre multele nedreptăți pe care le observase în acel moment și pe care avea să le resimtă mulți, mulți ani după

aceea. Tremura incontrolabil de frig și frică, așa că-și trase pătura mai strâns pe umeri, știind că în câteva minute va trebui să i-o dea altcuiva, pentru ca și alții să se apere temporar de gerul nopții.

În jurul lor, celelalte bărci se îndepărtau și ele încet de Titanic. Sunetul vâslelor plesnind apa părea să se contopească cu gemetele și suspinele pasagerilor, umplând aerul. Norii de abur formați de respirația lor înghețată se înălțau în neantul negru de deasupra. La orizont, Titanicul se afunda tot mai mult, miile sale de lumini electrice – care încă străluceau intens – aruncând o sclipire orbitoare pe suprafața oceanului liniștit și radiind deasupra imaginii tragice a oamenilor ce se zvârcoleau în apa înghețată. Incapabilă să mai fie martoră la ceea ce se întâmpla, Maggie închise ochii în frigul pătrunzător.

Cu pleoapele lipite și trupul amorțit de ger, i se ascuți auzul. Peste cântecul armonios al violoniștilor care încă se mai auzeau de pe puntea de la clasa I, auzi înfiorător de limpede corul agonizant al celor o mie de oameni care mureau. Auzi cu claritate strigătele fantomatice și urletele înspăimântate, unul câte unul sufocate de înec. La un moment dat, nu mai suportă și-și acoperi urechile cu palmele, îngropându-și capul în poală. Tremura fără să se poată stăpâni, dar nu vărsă nicio lacrimă. Cu mintea și corpul paralizate, îi era peste puteri să mai plângă.

***

Trecuseră douăzeci de minute de când părăsiseră nava. Parcă trecuse o veșnicie.

Acum se aflau ceva mai departe de Titanic, a cărui parte din față se adâncise în apă, lăsând la vedere numai arborele trinchet (catargul de la prora).

Maggie deschise ochii și privi pupa care se înălța tot mai vizibil deasupra apei, cu elicele ei uriașe aflate acum la vedere. În ciuda distanței, vaietele de groază îi ajungeau și acum la urechile înghețate.

Ascultând țipetele îngrozite și scrâșnetul înfiorător al metalului tensionat, Maggie se cuibări în ea însăși. Fețele celor pe care-i întâlnise în această călătorie îi trecură fulgerător prin minte, ca și cum ar fi derulat un film: fochistul care se dăduse jos într-ascuns la Queenstown, pitindu-se printre sacii poștali; fata cu erupție, care fusese atât de tristă când se trezise întoarsă din drum, la coada pentru inspecția medicală; preotul ce venise să-i prindă în poză cu aparatul său de fotografiat. Atunci îi fusese milă de acei

oameni, care n-aveau să trăiască experiența traversării Atlanticului pe această navă uimitoare. Acum, se părea că Dumnezeu avusese un plan pentru ei și-i crutase, la fel cum o crutase și pe ea.

Neputând să mai gândească rațional, își aminti apoi de femeia care călătorea cu cei șapte copii ai săi, la Elsie și familia din Wiltshire, la îndrăgostiții care se întorceau din luna de miere, la băiețelul pe care-l privise jucându-se cu titirezul, la telegrafistul de la Marconi pe care Harry îl rugase să trimită mesajul ei, la doamnele pe care le urmărise cum își beau ceaiul de după-amiază în rochiile lor elegante din mătase... Văzu cu ochii minții fiecare chip și se întrebă ce soartă avusese fiecare. Se întrebă dacă erau aici, plutind în mijlocul oceanului la fel ca ea, sau dacă țipau îngroziți pe nava care se scufunda. La cei împreună cu care plecase în călătorie nici măcar nu putea să se gândească; aceia erau familia ei, mătușile și verii, prietenii pe care îi vedea ca pe niște frați sau surori. Încercă disperată să-și alunge din mintea amorțită chipurile ce priveau acum moartea-n față și începu să se legene în față și-n spate, strângându-și cât mai mult genunchii tremurânzi.

— Dumnezeule! strigă surd o femeie din barcă, atunci când dinspre navă se auzi un trosnet asurzitor și se văzu cum coșurile maiestuoase ale vaporului sunt smulse din armături și se prăbușesc pe punte, la un loc cu toți cei care se cățăraseră pe ele. Domnul să aibă milă de sufletele lor!

O altă femeie îi chemă pe toți la rugăciune, în vreme ce oțelul din bordajul navei se auzea rupându-se în două cu un hârșâit ascuțit. Luminile strălucitoare ale Titanicului pâlpâiră tot mai puține la număr, până când într-un final se stinseră toate.

În ciuda beznei ca un văl, partea din spate a vasului mai rămase o vreme la suprafață, ca o siluetă bizară pe cerul înstelat. Apoi, pentru câteva momente, pupa se ridică perfect perpendiculară deasupra oceanului, înainte de a coborî straniu de grațioasă în apa înghețată.

— S-a scufundat, zise cineva. Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne salveze! S-a scufundat de tot.

***

Maggie se simțea neobișnuit de calmă, de parcă ar fi trăit în visul altcuiva, aproape neputând să creadă că toate astea i se întâmplă ei, nereușind să creadă că tocmai văzuse Titanicul afundându-se în ocean.

Frigul aprig al nopții îi pătrundea rapid în oase, tremuratul incontrolabil fiind aproape singura senzație de care mai era conștientă.

***

Întunericul îi învălui rând pe rând. Păreau să fi rămas în afara timpului.

După dispariția Titanicului, fură aruncați în beznă totală. Pentru o vreme, zbaterea înnebunită a celor o mie de oameni din apă și strigătele lor disperate după ajutor continuară, dar în cele din urmă se estompară și-apoi încetară definitiv.

Tăcere deplină.

Când conștientă, când inconștientă, Maggie vedea în jurul ei imagini încețoșate cu aisberguri, auzind vag scârțâitul lor primejdios. Visa trează că gheața e vie, furișându-se într-o tăcere amenințătoare spre mica lor barcă de salvare, gata s-o înghită, odată cu toți cei din ea. Îngrozită, scoase un urlet puternic. Un bărbat își puse brațul în jurul ei, s-o liniștească.

Imaginile îi fulgerară prin fața ochilor plini de sare; alte bărci de salvare plutind pe apă, trupuri înghețate, fețe învinețite.

Simțurile i se trezeau și-i amorțeau la loc.

Se dezbrăcă de haină ca să i-o dea unui copil mic ale cărui buze erau vinete de frig. Mama lui îi mulțumi printre suspine.

— Eu am două haine, o auzi pe-o doamnă vorbind politicos cu accent american. Dă-i-o pe asta fetei. Măcar se va încălzi puțin.

Simți apoi cum îi era pusă pe umeri o haină uscată și grea. Auzi un lătrat de câine lângă ea, apoi pe aceeași femeie șușotind:

— Fii cuminte, Edmund. Putem să-i dăm fetei o haină, nu-i așa?

Maggie încercă să mulțumească, dar nu putu articula niciun cuvânt.

Auzi niște voci care spuneau că ar fi bine să ardă niște hârtii, pentru ca navele din zonă să-i poată vedea. Îi auzi căutând scrisori sau alte bucăți de hârtie prin buzunare sau în valijoarele pe care totuși reușiseră să le ia cu ei. Dintr-un motiv anume, își închipui că are niște scrisori în buzunarul hainei, dar mâinile ei nu le mai simțiră. Crezu că visase.

Copiii plângeau, mamele îi linișteau, bătrânele le linișteau la rândul lor pe mamele și soțiile care-și jeleau fiii și soții rămași în urmă.

Lumina palidă a zorilor brăzda cerul.

Maggie închise ochii.

***

Timpul se oprise în loc odată cu glasurile celor înecați. Nu se mai întâmpla nimic.

— Mi-e atât de frig... zise cineva.

Pe ici, pe colo, se auzea murmur de rugăciune. Și suspine întretăiate. Respirații greoaie. O voce necunoscută scrijeli tăcerea:

— Un vapor!

În câteva clipe, se simți ridicată, trasă în sus. Mâinile ei înghețate încercară să apuce o frânghie. O scară? Era iarăși pe Titanic? Fusese totul doar un vis?

Corpul ei era însă paralizat. Nu mai știa unde se află. Și unde era mătușa Kathleen? Dar unde era toată lumea?

— Avea o valiză mică, zise cineva. E irlandeză, cred.

Simți un gust amar în gură. Cafea fierbinte? Apoi coniac. Tuși. Scuipă.

Încercă să deschidă ochii, însă o dureau prea mult – de la sare și de la frig.

Se forță să articuleze niște cuvinte:

— Nu văd nimic. Am orbit?

Dar cuvintele îi ieșiră din gură ca un mormăit indescifrabil.

— Totul e bine acum, domnișoară, îi răspunse cineva. Te afli pe vaporul Carpathia. A venit să ne salveze. O să fii bine. Ești în siguranță acum.

Simți cum e înfășurată într-o pătură. Atunci lăsă lacrimile să-i curgă nestăvilit pe obraji.

***

În următoarele zile, Maggie nu mai știu când e asfințit și când e răsărit. Abia dacă vedea razele slabe ale dimineții care se reflectau într-o bucată de metal din fereastra aflată în fața ei, trimițând o lumină jucăușă pe punte. Se uita fără țintă drept înainte, nebăgând în seamă soarele ce nu mai putea s-o încălzească și nu mai putea să-i lumineze inima frântă, înnegurată de fantomele a treisprezece suflete.

— Unde mă aflu? o întrebă ea pe femeia de alături.

— În biblioteca navei, răspunse ea. N-aveam loc toți în cabine, așa că noi, cei care-am fost salvați ultimii, am fost cazați în dormitoare improvizate, ca ăsta.

— Pe ce vas suntem? întrebă Maggie la fel de confuză.

— Pe Carpathia. Ne-au salvat. Nu-ți amintești?

Nu-și amintea.

— Ești singură, domnișoară? Mai călătorea cineva cu tine?

— Ceilalți s-au dus, șopti ea. Toți.

***

Abia în cea de-a treia zi de când era pe Carpathia, reuși să găsească puterea de-a ieși pe punte. Încă mai tremura sub pături, deși un bărbat blând, cu ochi albaștri, care se prezentase ca fiind medicul ei, îi spusese că nu mai suferă de hipotermie, însă șocul prin care trecuse îi stârnise tot felul de emoții. Maggie nu mai putea să plângă. Tot ce mai simțea era teamă și o singurătate dezolantă.

La recomandarea doctorului, încercă să se gândească la lucrurile frumoase de acasă. Și-l închipui pe Séamus, cu ochii lui blânzi, vocea tandră și îmbrățișarea afectuoasă. Își aminti de primul lor sărut pe malul lacului și de senzația aceea că stomacul îi face tumbe de bucurie. Se gândi la călătoria începută în Ballysheen. Îi răsună în urechi huruitul trăsurilor cu care plecaseră, înainte ca liniștea să se lase în urma lor. Mai apoi, ulițele desfundate lăsaseră loc drumului nisipos, ceva mai lin, de la marginea satului. Își aminti cum privise trăsurile aflate dinaintea celei în care se urcase cu mătușa ei. În clipele acelea, se întrebase ce gânduri aveau ceilalți, în timp ce se deplasau lent prin peisajul în care le fuseseră înrămate viețile până atunci. Se uitase la Peggy, aflată în trăsura din față, și-o văzuse spunându-i vorbe de alint lui Katie, care răsucea între degete o batistă leoarcă de lacrimi. Își aminti cum se opriseră o dată, pentru ca vizitiul să scoată o piatră rămasă înțepenită în copita unuia dintre cai. Și cum încercase din răsputeri să-și țină lacrimile-n frâu când trecuse pe lângă priveliștile atât de familiare, temându-se că mătușa ei s-ar fi supărat dacă ea ar fi arătat așa multă tristețe din cauza plecării. Se uitase lung la casele prietenilor și vecinilor, cu tuciurile negre ce atârnau de cârlig deasupra focului și pâinea care deja se cocea. Intenționase să-și amintească totul: dansurile, petrecerile, glumele cu vreun vecin, fiecare miros amețitor de grozamă și iarbă neagră, fiecare copac, fiecare zid de piatră, fiecare câmp. Își aminti cum sperase că, dacă se uită suficient de pătrunzător, dacă ascultă cu atenție și dacă se concentrează asupra acelor imagini, sunete și mirosuri, va putea să-și întipărească toate detaliile în minte, gata să fie rememorate oricând în anii următori, oricât ar fi încercat oceanul imens și trecerea timpului să le distrugă.

Astfel de amănunte intime, infime își amintea acum, stând singură cu frisoanele ei, deși nu mai știa dacă visează sau e trează.

— Vom ajunge la New York mâine seară, auzi pe cineva spunând prin apropiere. Nu mai devreme. Gheața asta a făcut prăpăd în mințile bieților nefericiți. Probabil sunt îngroziți c-o să se-ntâmple totul din nou.

— Eu admir curajul căpitanului Rostron, îi răspunse un alt membru al echipajului. Nu mulți ar fi acționat la fel de prompt și calm ca el. A stabilit imediat un curs direct printre sloiurile de gheață, ca să ajungem la naufragiați cât mai repede posibil. Ce nervi de oțel trebuie să aibă! Sau un al șaselea simț!

— Scuzați-mă, domnule, șopti Maggie.

Bărbatul o auzi și se întoarse:

— Da, domnișoară?

— Ce zi e azi? întrebă Maggie.

— Miercuri, domnișoară. 17 aprilie.

— Miercuri, repetă ea. Mulțumesc.

Închise ochii și adormi, visând la Séamus și la cireșii care-o așteptau.

PARTEA A V-A

„Comandantului R.M.S. Carpathia: E vital să primim nume, pentru a identifica supraviețuitorii, inclusiv pentru clasa a III-a și echipaj. Ultima listă cu nume, primită azi la ora 9:00 a.m. Vă rog, faceți tot posibilul să ne oferiți aceste informații cât mai curând cu putință. White Star Line."

Marconigramă trimisă de White Star Line, din New York, comandantului vaporului cu aburi Carpathia, în 16 aprilie 1912.

CAPITOLUL 29

Chicago, mai 1982

— Grace, e un bărbat la telefon care spune că vrea să vorbească cu tine.

— Mamă, fă-mi o favoare și spune-i că sunt plecată, strigă Grace din dormitorul ei. Nu-i decât un alt reporter care vrea să profite de pe urma lui Maggie.

Interesul publicului pentru articolul lui Grace despre povestea de viață a lui Maggie fusese uluitor. De când primise telefonul profesorului Andrews, care-o anunța că Bill O'Shea se îndrăgostise de articol, viața ei luase o întorsătură nebună. Când articolul văzuse în sfârșit lumina tiparului, numele lui Grace și al lui Maggie se răspândiseră prin tot orașul, literalmente peste noapte. Grace era apreciată ca fiind tânăra care descoperise cea mai memorabilă poveste a anului (posibil, a deceniului). Și era peste tot lăudată pentru felul sensibil și emoționant în care prezentase drama. Iar Maggie era acum o eroină locală.

Datorită succesului articolului și revelației că o supraviețuitoare de pe Titanic trăiește în comunitatea lor, alte ziare locale și tot mai mulți jurnaliști voiau câte o bucată din poveste. Prin urmare, telefonul nu înceta să sune. Toată lumea voia să scrie despre asta în propriile ziare și reviste și toți voiau fotografii cu Maggie, cu Grace și cu toată familia reunită. Într-un ziar local apăruse chiar și un articol despre Grace și cariera ei, ce fusese temporar întreruptă la moartea tatălui său. De la un punct încolo deranjată de atâta indiscreție, Grace ezita să mai discute cu vreun necunoscut, temându-se de intențiile sale reale.

— Spune că e foarte important, strigă mama ei din capătul scărilor. Garantează că nu-i reporter și că vei fi cu siguranță interesată de ceea ce are să-ți spună.

Fără să creadă vreun cuvințel, Grace lăsă deoparte formularul de admitere pe care îl completa – o rutină plictisitoare, dar necesară pentru reînscrierea la Facultatea de Jurnalism, pe care o abandonase în urmă cu doi ani – și coborî scările indiferentă. Oftând și dându-și ochii peste cap, luă receptorul din mâna mamei sale (care-i șopti un „Pare foarte amabil“, după care intră din nou în bucătărie, să termine de spălat vasele de la micul dejun).

— Alo, Grace Butler la telefon, anunță ea indiferentă. Cu ce vă pot ajuta?

— Domnișoară Butler, ah, ăăă... alo! Mulțumesc tare mult că ați răspuns.

Vocea de la capătul firului era a unui bărbat politicos, dar ușor agitat:

— Ăăă... domnișoară Butler, mă tem că ceea ce urmează să vă spun vi se va părea puțin ciudat, dar aș aprecia dacă m-ați asculta până la capăt.

Îmbunată puțin de vocea plăcută din telefon, Grace se așeză pe treapta cea mai de jos a scării, urmărind modelul de pe covor cu degetele goale și admirând oja roz-neon cu care își acoperise unghiile în dimineața aceea.

— Bine, spuse ea distrasă. Vă ascult.

— Numele meu e Edward Lockey. Am citit săptămâna trecută minunatul dumneavoastră articol din ziar. E o poveste uimitoare și foarte frumos scrisă, dacă-mi permiteți să adaug. Străbunica dumneavoastră e o femeie incredibil de curajoasă.

Grace se obișnuise să audă asta de la zecile de reporteri care sunaseră în ultima săptămână să discute cu ea despre povestea lui Maggie. Răspunse ca de obicei:

— Da, mulțumesc. Chiar e o femeie minunată.

— Ei bine, se pare că a fost chiar o coincidență faptul că v-am citit articolul. De obicei, nu citesc *The Tribune*, prefer *Sun Times*, dar eram în vizită la sora mea săptămâna trecută, și ea cumpără mereu *The Tribune*, așa că... În fine, nu contează asta. Ceea ce vreau să vă spun, domnișoară Butler, e că s-ar putea să am ceva care s-o intereseze pe străbunica dumneavoastră. Știți, un unchi de-al meu a fost și el pe Titanic.

Grace se ridică brusc în picioare, deodată captivată de subiect:

— Serios? O, Doamne!

— Da. Era însoțitor la clasa a III-a pe navă, continuă el. A plecat din Southampton, Anglia.

Grace simți cum i se ridică părul de pe ceafă și cum i se face pielea de găină pe brațe.

— Din păcate, unchiul meu a murit acum câțiva ani. Dar mi-a lăsat câteva dintre obiectele lui personale. Niciodată nu le-am studiat cu atenție... Însă când am citit articolul dumneavoastră, mi-am dat seama de ceva.

Complet fascinată de perspectivele pe care i le deschidea în față acest bărbat cu voce domoală, precum și de legătura lui cu Titanicul, Grace era nerăbdătoare să afle mai multe.

— Ce anume? întrebă ea. De ce v-ați dat seama?

— Păi, unchiul meu avea printre lucrurile salvate din naufragiu o haină de damă și un pachet de scrisori. Deși sunt conștient că s-ar putea să fie doar o coincidență de nume, pe pachetul de scrisori e scris numele *Maggie*. Iar deasupra pachețelului a fost atașat un bilet (mâzgălit, presupun eu, de către unchiul meu); îl am în față. Vreți să vi-l citesc?

— Da, da, vă rog! spuse Grace repede, stând ca pe ace.

— Bine, numai puțin să-mi găsesc ochelarii. Ah, da, gata. Spune așa: „Bunurile personale ale domnișoarei Maggie Murphy din Irlanda, care călătorea pe Titanic cu mătușa ei și alte două tinere, Peggy și Katie. Lucrurile au fost găsite într-o barcă de salvare și duse pe Carpathia." Domnișoară Butler, bănuiesc că aceste lucruri îi aparțin străbunicii dumneavoastră, conchise bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Lui Grace nu-i venea să creadă. Scrisorile lui Maggie! Scrisorile de la Séamus. După atâția ani...

— Incredibil, rosti ea.

— Da, într-adevăr, continuă bărbatul. Și din ce-am auzit de la membrii familiei mele, unchiul meu își dorea tare mult ca aceste obiecte să reintre în posesia proprietarului lor de drept. El bănuia că Maggie i-a dat propria haină unei fetițe care se afla cu ea în barca de salvare; și apoi haina a fost lăsată acolo, când Carpathia i-a urcat la bord pe supraviețuitori. Și tot el a dat peste haină când, împreună cu alți membri ai echipajului, au dus bărcile de salvare de pe Titanic în debarcaderul White Star Line, după ce Carpathia a sosit la New York. A tot încercat s-o găsească pe Maggie cât a stat pe Carpathia și a căutat-o apoi în spitalele din New York. Numai că, din cauza haosului și-a faptului că numele supraviețuitorilor au fost notate și transmise greșit, unchiul meu n-a mai găsit-o niciodată. Așa că a păstrat haina și scrisorile, cu speranța vagă că, într-o zi, o va găsi – el sau alți membri ai familiei sale.

Făcu o pauză să-și tragă sufletul și încheie:

— Sper că, după atâția ani, am reușit să dăm de Maggie.

Grace amuțise de uimire.

— Domnișoară Butler? Mai sunteți acolo?

— Ah, da, da, îmi pare rău, își reveni Grace. Sunt aici. Doar că nu-mi vine să cred! Nu-mi vine să cred că aveți scrisorile lui Maggie! Sunt toate la locul lor?

— Nu știu sigur, domnișoară, dar pachetul pare să fi fost păstrat în condiții foarte bune, îi răspunse Edward Lockey. Unchiul meu a avut mare grijă de ele și a insistat ca nimeni să nu le citească – acestea au fost indicații precizate inclusiv în testamentul lui. Din câte știu, a spus familiei că bănuiește că sunt scrisori de dragoste de la iubitul pe care Maggie l-a lăsat în Irlanda și, deci, pot fi citite doar de Maggie, dacă are să fie găsită vreodată.

Grace era în continuare stupefiată și inima-i bătea cu putere, când se gândea la ce-ar fi însemnat asta pentru Maggie. Să-i fie înapoiate, în sfârșit, scrisorile! Pentru o clipă, îi trecu prin minte că ar fi putut să fie prea tulburător pentru ea. Adesea, bătrâna șovăia să pomenească despre Séamus, de parcă amintirea lui ar fi întristat-o prea mult. Într-un final, Grace zise:

— E chiar incredibil, domnule...

— Lockey. Edward Lockey.

— Poate că e o întrebare prostească, domnule Lockey..., începu ea.

— Vă rog, spuneți-mi Edward, o întrerupse el râzând (acum, parcă mai familiar și mai prietenos).

— Ei bine, Edward... Pe unchiul tău îl chema cumva Harry?

Acum era rândul lui să fie surprins:

— Da! Harry îl chema! De unde-ai știut?

— Maggie a ținut un jurnal pe Titanic, explică Grace. Amintește deseori de un anume Harry (sau Harry Norocosul, cum îi spuneau ea și fetele cu care Maggie a împărțit cabina). În plus, mi-a relatat că un însoțitor pe nume Harry a ajutat-o să urce în barca de salvare. El trebuie să fi fost.

Se minunară amuzați de coincidențele uimitoare pe care le descoperiseră stând de vorbă: Edward citise articolul lui Grace, fiind înrudit cu bărbatul care-o ajutase pe Maggie să se salveze de pe Titanic, și – culmea! – deținea haina pierdută și scrisorile lui Maggie. Era de necrezut!

— Cred c-ar fi bine să ne întâlnim undeva, continuă Edward Lockey. Aș prefera să-ți înmânez personal obiectele, dacă nu-i un deranj prea mare. Cu siguranță, nu m-aș baza pe serviciul poștal pentru bunurile lui Maggie. Ar fi îngrozitor să se rătăcească iar, după atât de multă vreme.

Grace încuviință și stabiliră să se întâlnească în săptămâna următoare, la o cafenea pe care o știau amândoi, în centrul orașului Chicago. Ea se gândi că e mai bine să nu-i spună deocamdată nimic lui Maggie – în caz că bărbatul se dovedea un țicnit. Fără îndoială, scrisorile n-ar mai fi schimbat

nimic pentru Maggie acum, orice-ar fi fost scris în ele. Însă Grace spera să-i ofere lui Maggie un fel de încheiere a poveștii. S-o ajute să îngroape amintirea unor fantome care, din acea noapte, o bântuiseră mereu.

Lăsă telefonul în furcă și intră în bucătărie.

— Deci? întrebă mama ei dinăuntrul cămării pe care-o reorganiza. Era un alt reporter?

Grace se așeză la masa de bucătărie, luând absentă o banană din fructieră:

— Nu, chiar nu era reporter. E ceva de necrezut, mamă! Mi-a zis că e nepotul unui alt supraviețuitor de pe Titanic. Și credem amândoi că e vorba de cineva pe care Maggie l-a cunoscut.

Mama ei ieși din cămară, ștergându-și mâinile pe pantaloni:

— Serios?

— Da, serios. Și pare sincer. Ah, și n-ai să crezi!...

— Ce? o întrebă curioasă maică-sa.

— Bănuiește că are în posesie haina și pachetul de scrisori pe care le-a pierdut Maggie. Știi tu... cele despre care zice că le-a lăsat pe Carpathia. Scrisorile de la Séamus.

Cele două femei stătură apoi de vorbă la masa din bucătărie, așa cum făceau mereu când aveau ceva important de discutat. Grace îi povesti mamei sale toate amănuntele pe care i le dezvăluise Edward Lockey. Amândouă căzură de acord că exista o anumită probabilitate ca el să fie un impostor, deși în adâncul sufletului ambele sperau să fie sincer.

***

În dimineața în care stabilise să se vadă cu Edward Lockey, Grace primi o scrisoare. În graba ei de-a ajunge la întâlnire la ora stabilită, trecu pe lângă vraful de plicuri pe care mama ei le pusese pe măsuța de pe verandă, presupunând că erau doar facturi, ca de obicei. Dar ceva o făcu să se oprească și să le sorteze. Recunoscu imediat scrisul de pe un anumit plic.

— Jimmy, șopti ea.

Tremurând de nerăbdare și de teamă, deschise plicul. Rămase deznădăjduită când văzu înăuntru o singură foaie de hârtie, împăturită în două. „Veștile bune vin în pachete mari“, își aminti că-i spusese tatăl ei când se înscrisese prima oară la facultate și aștepta să afle dacă fusese acceptată ori nu. „Dacă sunt vești rele, o să le primești în mesaje scurte și la

obiect“, îi explicase el. Cu siguranță, acesta era „scurt și la obiect“. Ezitând de teama a ceea ce avea să afle, despături foaia dinăuntru:

„Hei, străino. Am citit articolul – incredibil! Ți-am spus că, până la urmă, vei găsi o poveste. Ce zici de-o cafea?“

Nici nu fusese nevoie să semneze.

În ciuda faptului că erau doar câteva cuvinte, erau cele mai frumoase la care putea spera. Le citi iar și iar, de nenumărate ori. Era o ramură de măslin. Era mai mult decât o ramură de măslin! Voia să se întâlnească cu ea la o cafea. Îi citise articolul. Era încă acolo, încă mai aștepta, încă era interesat – poate. Un milion de gânduri și de emoții îi făceau acum mintea să trepideze.

De când deschisese cutia cu scrisori pe care-o ținuse sub pat, trăise cu speranța regăsirii. În ultima, el îi scrisese: „Cred că e prea greu pentru tine. Nu sunt sigur că înțeleg cu adevărat, Grace, dar încerc, chiar încerc. Așa că o să te las de-acum, să te vindeci liniștită. N-o să-ți mai scriu, pentru că mă doare prea tare să nu primesc niciun răspuns. Ia-ți cât timp vrei și jelește-ți tatăl așa cum ai nevoie. Nu știu cât va însemna asta – poate pentru totdeauna? Sau poate că, într-o zi, când vei trece peste mâhnirea ta și te vei simți un pic mai bine, vei vrea să-mi scrii? Eu te-aș invita la o cafea și amândoi am lua-o de la capăt... Mai gândește-te. Știi unde mă găsești. O să te aștept. Al tău pentru totdeauna, J.“

După ce parcursese acea scrisoare, căutase vechea adresă a lui Jimmy și-i trimisese un bilet prin intermediul profesorului Andrews, odată cu articolul. Își dăduse acolo și numărul de telefon, dar – cum nu primise niciun semn de viață – presupusese că el a renunțat după atâta vreme și și-a continuat viața, așa cum îl îndemnase. Și totuși, foaia de hârtie pe care-o ținea acum în mână îi spunea contrariul.

Recunoscând numărul de Chicago pe care Jimmy îl notase în josul foii, se întrebă dacă ar fi trebuit să-l sune imediat. „Viața e fragilă“, o auzi pe Maggie spunându-i. Nu știi niciodată ce te-așteaptă după colț. Se hotărî.

Se opri un moment să se uite în oglinda din hol. Era aprinsă-n obraji și ochii îi străluceau. Arăta ca fata care se reflecta în oglindă altădată; o fată care emana prin toți porii energie și poftă de viață. Era o fată pe care n-o mai văzuse de foarte multă vreme. Își aranjă părul și formă repede numărul, înainte să se răzgândească.

Telefonul țârâi de două ori la capătul celălalt. Inima îi bătea cu putere și-avea gura uscată ca iasca.

— Răspunde... răspunde... răspunde, murmură ea.

— Alo!

Inima îi făcu o tumbă în piept, la auzul vocii lui. Fu nevoită să-și țină lacrimile în frâu, când deschise gura.

— Jimmy, șopti ea cu voce tremurândă. Sunt eu, Grace.

CAPITOLUL 30

New York, 18 aprilie 1912

Catherine Kenny le dădu biletul de liberă trecere de culoare galbenă polițiștilor postați în capătul West Street. Constatând că era una dintre rudele care așteptau sosirea vaporului Carpathia ce urma să ajungă pe la miezul nopții, aceștia îi permiseră accesul în zona îngrădită, iar ea se îndreptă spre chei, loc în care se adunaseră deja câteva sute de oameni.

Steagurile din port – toate coborâte în bernă – fluturau și pocneau în bătaia vântului care se năpustise asupra docurilor, bălăngănind stâlpii steagurilor, suflând fustele doamnelor și luând pe sus umbrelele ude. Era puțin trecut de ora 15:00, dar cerul întunecat arunca o urmă de înserare asupra întregului oraș.

Catherine știa că mai are câteva ore de așteptat până la sosirea navei salvatoare, dar nu-i păsa. Nu simțea nici vântul, nici ploaia torențială. Și nu-și făcea griji c-o să răcească. „Aș prefera să stau în viscol, decât să mai petrec vreun minut singură în casa asta afurisită“, îi spusese vecinei sale, care trecuse pe la ea ceva mai devreme în cursul zilei, s-o întrebe dacă primise vreo veste nouă despre Katie. „Intru în camera de oaspeți ca un tigru în cușcă. Am petrecut săptămâni întregi făcând pregătiri pentru sosirea surorii mele și acum nu știu dacă va mai dormi cineva în patul ăla vreodată. Stau și mă holbez la pernele astea și mă întreb dacă vor rămâne mereu la fel de netede și de umflate cum le-am făcut eu, călcându-le și aranjându-le întruna. Aș da orice să văd capul frumos al lui Katie dormind pe ele și stricându-le din nou.“

Nu fusese la lucru în ziua aceea. De fapt, nu se mai dusese la muncă de când sosise vestea naufragiului. Inima ei era atât de plină de disperare, că-i era greu să-și adune forțele ca să se spele și să se îmbrace dimineața, darămite să traverseze orașul și să frece podelele nesfârșite ale doamnei Walker-Brown. În scurtă vreme, una dintre celelalte angajate sunase la ușa lui Catherine să-i transmită un mesaj din partea doamnei Walker-Brown, și anume că serviciile sale nu vor mai fi necesare pentru o vreme. Aflase atunci că doamna zăcea la pat de întristare pentru fiica ei care, deși se număra printre supraviețuitori, se întorcea din croazieră fără logodnic. Doamna Walker-Brown nu suporta gândul că fiica ei trăise o asemenea

oroare și nu-și putea imagina condițiile îngrozitoare în care călătorise pe nava salvatoare. Fusese distrusă la aflarea veștii că Robert, cel mai probabil, pierise când nava se scufundase; și fusese de neconsolat, refuzând să mănânce și nevrând să vadă pe nimeni până când fiica ei nu revenea în siguranță acasă.

Potrivit tinerei bucătărese care o vizitase pe Catherine, până și Edmund, câinele lui Vivienne Walker-Brown, fusese anunțat printre supraviețuitori. Probabil, autoritățile crezuseră că „Edmund Walker-Brown“ era fiul femeii, nu cățelul. Catherine clocotise de furie când auzise asta, neputând să înțeleagă cum de unui câine îi fusese permis să trăiască, în vreme ce atâția oameni își pierduseră viața.

Acum, în timp ce se plimba pe lângă ponton, nepăsătoare la ploaia care cădea greu, trecu pe lângă taxiurile galbene și limuzinele ale căror faruri aprinse luminau pavajul înecat de ploaie, reflectând pe trotuar priveliștea clădirilor din port și-a macaralelor pentru marfă. Cu mare dificultate putea concepe absurditatea situației care le permitea unora dintre supraviețuitorii ce coborau de pe Carpathia să se înconjoare imediat de lux, în timp ce alții aveau să sosească fără un șfanț sau o pereche de pantofi.

De-a lungul debarcaderului 44 – rezervat pentru compania Cunard – șirurile de ambulanțe care așteptau să-i transporte pe supraviețuitorii tulburați și răniți la spital reconfirmau gravitatea situației și dimensiunea tragediei. Pentru prima oară, Catherine se gândi că, și dacă ajungeau în siguranță la New York, pentru acești bieți oameni chinul nu se sfârșea, mulți dintre ei fiind încă departe de destinația finală.

Continuă să înainteze, prinzând frânturi de conversație care o cutremurară și-o speriară din nou:

— N-au fost deloc atâtea bărci de salvare câte-au raportat ei. Jumătate dintre pasageri n-au avut nicio șansă. E o rușine. Probabil au eliminat câteva, ca să mai pună niște lambriuri de mahon în cabinele de la clasa I...

— Pe logodnicul meu îl aștept. Ne căsătorim luna viitoare. Nu i-am văzut numele pe listă, dar am visat că a supraviețuit. Trebuie să fi supraviețuit...

— Mama și tata și cei patru frățiori ai mei erau pe navă. Doar mămica a supraviețuit, suspina o tânără. Era prima oară când călătoreau pe ocean. Plănuiam să ne facem o viață aici, împreună...

Atmosfera era de nesuportat.

Catherine trecu de grupurile mari de la Armata Salvării și de voluntarii de la Sheltering Society, îmbrăcați în uniformă și gata să ofere ajutor acolo unde era posibil, servind cafea fierbinte și sendvișuri rudelor ce așteptau și zecilor de muncitori din port, care veniseră de bunăvoie, dornici să ajute cum puteau.

Vreo douăsprezece surori de caritate, îmbrăcate-n negru, se rugau în tăcere, așteptând sosirea navei salvatoare, alături de reprezentați companiei Pennsylvania Railroad, pregătiți să ofere ajutoare și tichete de călătorie celor care intenționau să plece mai departe, spre Philadelphia sau altundeva în vest. Era o misiune umanitară de o amploare pe care Catherine n-o mai văzuse niciodată, iar solidaritatea aceasta o emoționă teribil.

— Faceți o treabă minunată, îi zise ea unui voluntar de la Armata Salvării, care-i oferi o cană de cafea fierbinte. Vă mulțumim!

— Cu drag, doamnă, răspunse tânărul voluntar. E îngrozitor de trist... Vrem să contribuim și noi în orice fel, oricât de puțin. S-au strâns voluntari cu miile în Battery Park. Așteaptă să-i ajute pe bieții oameni să ajungă teferi și nevătămați acasă.

Catherine continuă să meargă, în timp ce norii de furtună se adunau amenințător deasupra portului și primele trăsnete aprindeau cerul.

În mulțimea care aștepta, atmosfera era una de tăcere amorțită și încordare. Zbuciumul și întristarea ce brăzdau fețele, cearcănele vinete și ochii roșii stăteau mărturie pentru suferința îndurată deja de acei oameni care, ca și ea, verificaseră încontinuu listele cu supraviețuitori, doar ca să descopere că numele pe care le caută nu sunt înscrise acolo.

Catherine cercetă mulțimea de oameni care tot creștea și voluntarii ce așteptau adunați pe chei. Nimic din toate acestea nu-i alina temerile și nu-i domolea mintea tulburată. Oare, Katie avea să fie pe Carpathia? Sau cele mai negre gânduri ale ei aveau să devină realitate, imediat după debarcarea tuturor pasagerilor?

Telefonase la sediul White Star în fiecare zi de la primirea veștii dezastrului.

— Ce s-a mai aflat? întreba ea când i se răspundea.

— Nimic nou, doamnă, venea răspunsul sobru al vocii anonime de la capătul celălalt al firului.

Catherine înțelese curând că „nimic nou“ însemna că rapoartele inițiale despre supraviețuitori nu se schimbaseră și că mulți călători din Ballysheen,

care fuseseră dați dispăruți, erau în continuare lipsă de la apel, deci situația nu se îmbunătățise. Însă, deși Catherine nu regăsise numele lui Katie Kenny sau al altor cunoscuți din Ballysheen pe niciuna dintre listele cu supraviețuitori, sufletul ei nu-i dădea voie să-și piardă speranța. Văzuse pe liste o anume Kate Kennedy și o Katherine Denny și se rugase în fiecare zi ca unul dintre aceste nume să fie al surorii ei și să fi fost tipărit greșit sau consemnat greșit, din cauza haosului.

După emiterea listelor cu numele supraviețuitorilor, ultimele zile aduseseră o tăcere frustrantă din partea vasului Carpathia. Amănuntele mult așteptate despre incidentele petrecute pe Titanic nu fuseseră deloc clare, iar în presă circulau zvonuri că lui Harold Bride (operatorul Marconi care supraviețuise) i se ceruse să păstreze tăcerea până la sosirea navei Carpathia, moment în care povestea lui avea să fie cumpărată pe o sumă uriașă. Privind imaginile sfâșietoare din jurul ei, pline de tristețe și disperare, lui Catherine i se păru imposibil să-și închipuie că cineva putea spera să obțină profit de pe urma acestei tragedii de neînchipuit.

Pe măsură ce orele treceau și se lăsa noaptea, Catherine și miile de rude și prieteni nerăbdători și îndurerați se strânseră unii lângă alții, în vântul puternic și-n ploaia biciuitoare. Unii îi așteptau pe supraviețuitorii despre care se știa că se află la bordul vaporului Carpathia; alții, la fel ca și Catherine, se rugau să fi fost o greșeală pe undeva în liste și oamenii dragi lor să coboare, totuși, de pe navă.

„Parcă tot orașul e amuțit de durere“, citise Catherine în ziarul pe care-l luase de la chioșc, nerăbdătoare să afle ultimele noutăți. „Bogații și săracii s-au strâns laolaltă, sub un mare văl de amărăciune și compasiune. Cu adevărat, Domnul ne-a vorbit“, scria mai departe în ziar.

Răsucindu-și mătăniile în mână, Catherine se așeză sub un panou uriaș, inscripționat cu litera „K“, acolo unde fusese trimisă să aștepte – zonă ce corespundea cu prenumele supraviețuitorului pe care spera să-l întâmpine. Spuse în gând o rugăciune, închizând ochii pentru a-i feri de ploaie și de realitatea crudă a scenei care se desfășura în fața ei.

Timpul trecea lent.

***

Era trecut de ora 21:00 când un fior păru să străbată deodată mulțimea, la vederea navei Carpathia care înainta pe Râul Hudson spre remorcherele ce ieșiseră în larg s-o ghideze. Toți se ridicară atunci pe vârfuri, avizi să vadă

nava cu ochii lor, ca și cum până în acel moment toată tragedia ar fi fost doar rodul imaginației. Bărbați, femei și copii se înălțau cât puteau, sucindu-și gâtul, mijind ochii în întuneric, de parcă ar fi urmărit un spectacol; ca și cum ar fi așteptat momentul când magicianul are să-și dezvăluie trucul.

Unicul coș de fum al vaporului se ivi apoi prin ceața întunecată. Doar câteva lumini se întrezăreau – în cabinele de la nivelurile superioare și în vârful catargului. În afară de aceste fărâme de lumină, nava întreagă era învăluită în beznă.

Catherine o văzu mișcându-se aproape cu încetinitorul. Parcă îi lua o veșnicie să înainteze spre debarcaderul cu numărul 59 al companiei White Star Line, acolo unde ancoră ca să descarce bărcile de salvare ce-i aparținuseră Titanicului. Era un moment sumbru, stindardul S.S. Titanic de pe bărcile albe de salvare fiind singura rămășiță pe care o văzură cei adunați acolo, din nava aceea atât de lăudată; o carte de vizită simplă și umilă a celui mai mare transatlantic care a navigat vreodată.

Pentru mulți, suspansul și mâhnirea din ultimele zile fuseseră prea împovărătoare, așa că izbucniră în sonore hohote de plâns la vederea navei salvatoare. Pentru Catherine, era un moment pe care și-ar fi dorit, într-un fel, să-l suspende în timp – nesigură că, în cele din urmă, chiar vrea să afle soarta surorii ei, să afle dacă chipul pe care dorea cu atâta ardoare să-l revadă va apărea pe țărm sau zăcea de patru zile pe fundul oceanului, fără să mai poată fi văzut vreodată.

O tăcere grea căzu peste mulțime, când nava uriașă se apropie mai apoi de debarcaderul Cunard. În afara numeroaselor rafale de vânt și picături de ploaie ce cădeau peste umbrele și peste containerele ruginite de lângă chei, se mai auzeau doar suspinele înăbușite ale femeilor.

Zecile de doctori și infirmiere împreună cu voluntarii de la Women's Relief Committee, precum și toți funcționarii orașului, ai guvernului și ai companiei White Star Line intrară hotărâți în mulțime, pe fețele lor citindu-se încordarea și angoasa cu care se pregăteau să-și îndeplinească îndatoririle.

Peste ani, Catherine avea să spună că scenele la care fusese martoră când supraviețuitorii fură aduși rând pe rând la mal erau prea îngrozitoare pentru a fi exprimate în cuvinte. Tot ce încercase să cuprindă cu ochii și urechile în acele momente era de nedescris. Nici în cele mai ascunse și mai întunecate

unghere ale imaginației sale n-ar fi putut să-și închipuie că asemenea trăiri și revărsări de suferință pot să aibă loc într-un spațiu public. Pentru fiece regăsire emoționantă, părea să existe și un moment sfâșietor, la înțelegerea definitivă a faptului că unele rude și anumiți prieteni n-aveau să coboare de pe navă.

Soții își strângeau în brațe soțiile care se întorseseră fără copiii lor, copiii se agățau de bunici în lipsa părinților care pieriseră în ocean, surorile își întâmpinau surorile și își plângeau frații pierduți, frații își întâmpinau surorile și își jeleau mamele și tații dispăruți. Nu era nicio persoană care să nu verse lacrimi, pentru sine sau pentru altcineva.

În timp ce aștepta, Catherine urmărea scenele care se desfășurau în fața ei, captivată și totuși detașată în mod straniu. Prin ochii inundați de lacrimi, observă cum o femeie tânără și elegant îmbrăcată iese pe pasarelă cu un cățeluș sub braț și cu părul perfect coafat. N-ar fi recunoscut-o pe Vivienne Walker-Brown, dacă n-ar fi auzit țipătul din mulțime.

— Vivienne, draga mea, draga mea Vivienne! urlă isteric Emily Walker-Brown înaintând prin mulțime spre pasarela ce fusese montată pentru pasagerii care debarcau.

Fără să fie observată, Catherine privi cum mama și fiica se cuprinseră într-o îmbrățișare emoționantă, Emily jelind pierderea viitorului ginere. Dar Vivienne Walker-Brown nu plângea. Catherine o auzi spunându-i mamei sale că Robert făcuse un lucru de onoare, asigurându-se că femeile și copiii ocupă locuri în bărci, după cum sunaseră indicațiile, „spre deosebire de îngrozitorul ăla de Ismay“, adăugă ea ridicând tonul. „Ce nerușinare să se salveze pe el, fără să-i pese de bietele suflete lăsate să piară în apele înghețate!“

Era o realitate înfiorătoare, ilustrată într-o manieră ciudat de indiferentă. Catherine văzu apoi cum cele două se îndreaptă spre un taxi care le aștepta. Vivienne și cățelul ei aveau să regăsească tot confortul locuinței lor din Park Avenue în treizeci de minute. Călătorii de la clasa a III-a nici nu începuseră să coboare de pe Carpathia.

Ore în șir, Catherine privi și așteptă să coboare toți pasagerii de la clasele I și a II-a, care pășeau nesiguri pe pasarelă și apoi se pierdeau în mulțime. Reporterii se adunaseră grămadă în spatele grilajului de pe West Street, aruncând întrebări în direcția pasagerilor dezorientați și încercând cu

disperare să obțină exclusivitate pentru prima pagină a ziarelor de dimineață.

Aproape de miezul nopții, începură să coboare pasagerii de la clasa a III-a. Catherine fu uluită să observe cât de mult seamănă ei cu fotografiile care-i înfățișează pe pribegii înfometați ce-au coborât în urmă cu o generație de pe vapoarele supraaglomerate. Majoritatea celor salvați erau încă îmbrăcați în pijama, unii purtând pe umeri câte o pătură care să le țină de cald, mulți dintre ei fiind desculți. Se uită abulică la figurile ce coborau pe pasarelă, urmărind cum unii dintre supraviețuitori sunt conduși direct la ambulanță.

Rămase pe loc calmă, așteptând răbdătoare, abia băgând de seamă că mulțimea se rărea în jurul ei.

— Te rog, vino, scumpa mea Katie! șopti pentru sine. Te rog să fii acolo...

Abia când coborî și echipajul de pe Carpathia, începură să se năruie speranțele ei.

— Scuzați-mă, doamnă...

Se întoarse spre vocea care i se adresase. Un funcționar de la White Star Line stătea lângă ea:

— Au coborât toți. N-au mai rămas decât membrii echipajului, doamnă.

Catherine se uită cu disperare în ochii bărbatului.

— Nu, șopti ea. Nu se poate să fi coborât toți. O aștept pe sora mea. Katie Kenny e numele ei.

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Toți supraviețuitorii au fost debarcați.

Omul își ridică pălăria în semn de salut și dispăru în ploaie.

Catherine se trezi singură, udă până la piele, holbându-se la nava goală și masivă. Oamenii răzleți de pe chei dispăreau unul câte unul în întunericul ce cuprinsese portul.

— Nu, nu... Nu și Katie, icni ea. Nu draga mea Katie... Te rog, nu!...

Se prăbuși în genunchi și plânse amarnic, din toată ființa ei. Nici măcar ploaia nesfârșită nu putu să egaleze șuvoiul de lacrimi care se revărsă în noapte aceea în New York.

CAPITOLUL 31

Jurnalul lui Maggie Murphy

Spitalul St. Vincent, New York
Sâmbătă, 20 aprilie 1912

Mă simt amorțită. Înfrigurată. Speriată. Nu mă pot opri din plâns. Mi s-a spus că sunt într-un spital, undeva în New York. Nici nu știu cum am ajuns aici. Nici numele nu mi-l amintesc prea bine. Am mâinile deformate, umflate și vinete de la frig și degerături. Doamne, cât de frig a fost în barca de salvare!

Abia pot să țin în mână stiloul, dar infirmiera mi-a spus că e bine să încerc să scriu; că mă va ajuta să-mi pun sângele în mișcare din nou. Nu știu ce să scriu, nu știu ce să spun. O parte din mine își dorește să fi murit și eu.

Vreau acasă.

Duminică, 21 aprilie 1912

Cred că am călătorit câteva zile pe Carpathia, pentru că fata din patul alăturat îmi zice că e duminică, și ultima oară când am scris în jurnal era tot duminică. Cum de-a trecut o săptămână întreagă?

Uneori mă trezesc din somn și uit unde sunt și ce s-a întâmplat. Pentru câteva minute, mă simt liniștită. Apoi văd pereții goi ai spitalului și rândurile de paturi din salon și-mi amintesc.

Îi recunosc pe unii oameni din paturile alăturate. Mi se pare un vis că am cântat sau am dansat împreună pe nava aceea măreață, care acum e pe fundul oceanului. Le-am căutat fețele din nou și din nou, sperând cu disperare s-o văd pe Peggy sau pe mătușa Kathleen ori pe Katie sau pe cineva din grupul nostru. Dar știu că e zadarnic să mă gândesc că, printr-un miracol, au supraviețuit. Mă întreb ce s-a întâmplat cu Harry, însoțitorul de bord. Era cu mine în barcă, dar nu l-am mai văzut. Totul a fost atât de confuz pe Carpathia. Mi-am scris numele pe lista supraviețuitorilor abia cu o zi înainte să ajungem la New York.

Sunt speriată. Nu-mi place că mă aflu singură aici.

Nu știu deloc ce se va întâmpla cu mine. Nici măcar nu știu dacă mătușa Mary din Chicago sau altcineva din Irlanda a aflat despre catastrofă. Ce tragedie! Atâția oameni au rămas fără nimeni apropiat și fără nimic. Nu-mi pot imagina cum m-aș putea întoarce la viață. Uneori îmi doresc să mă fi scufundat cu ceilalți. De ce m-a salvat Dumnezeu, când mii de oameni au murit, unii dintre ei milionari? Am văzut în apă prunci învinețiți de ger și cred că fețele lor o să-mi bântuie visele pentru tot restul vieții.

Sunt prea obosită ca să mai scriu.

Vreau acasă.

Duminică, 21 aprilie 1912, seara

Nu-mi găsesc haina. Îmi amintesc că am dat-o jos și i-am oferit-o unui copil din barca de salvare. O femeie bine îmbrăcată, cu un cățel în poală, mi-a dat haina ei. Parcă îmi amintesc că purta două haine – un pardesiu pentru zi și o haină de blană pentru seară, așa spunea. Mi-a dat pardesiul să-mi țină de cald și tocmai pe acesta îl purtam când am ajuns aici. Încă-l mai am, dar nu știu ce s-a ales de haina mea. Îmi amintesc că aveam niște scrisori în buzunar, sunt sigură. Scrisorile de la Séamus. Bietul Séamus! Oare, ce gândește el acum, când știe că nava s-a scufundat și eu nu sunt în stare să iau legătura cu el, să-i spun că sunt vie? Mi-aș dori să am scrisorile lui, m-ar alina. N-o să mai aflu niciodată ce mi-a scris în ele. Îmi dau seama că n-ar trebui să mă întristeze cele câteva scrisori când au murit atâția oameni, dar tot mă întristează. Erau singurul lucru care îmi amintea de el.

Vreau acasă.

Luni, 22 aprilie 1912

Femeile de la Armata Salvării ne-au vizitat azi. Ne-au dat câte un pachet cu haine curate și niște bani ca să ne continuăm călătoria. Se fac tot felul de eforturi de întrajutorare și se strâng bani pentru supraviețuitori – mii de dolari. O doamnă amabilă, pe nume Elizabeth, mi-a spus că a luat legătura cu mătușa mea Mary și au stabilit să mă aștepte la coborârea din trenul ce

vine din Pennsylvania și ajunge la Gara Union Depot din Chicago, peste două zile. Scriu aceste denumiri ca să nu le uit.

Când îmi schimbam rochia, ca să-mi pun una curată dintre cele donate, am găsit 25 de dolari în cea veche. Nu-i observasem până atunci, dar mi-am amintit vag de un bărbat care mi-a vorbit când am fost adusă de pe vapor la spital. Avea o barbă țepoasă și degetele groase și respirația îi mirosea a tutun. Mi-a spus tot felul de lucruri, dar eram prea șocată ca să le înțeleg pe toate. Îmi amintesc că mi-a cerut să semnez o hârtie. Am crezut că era un bilet de tren spre Chicago, dar infirmierele mi-au spus acum că era o declarație de renunțare la despăgubiri. Nu știu exact ce înseamnă asta, dar se pare că oamenii de la White Star Line au vrut să se asigure că n-o să vin după ei să le cer bani pentru suferința pe care-am trăit-o și pentru tot ce-am pierdut. Au impresia că 25 de dolari compensează îndeajuns chinul meu. Îmi amintesc că bărbatul a trebuit să mă țină de braț ca să mă ajute să-mi scriu numele, pentru că aveam mâinile prea amorțite ca să pot ține bine stiloul. Sunt prea tristă și singură acum, ca să mai fiu și furioasă pe ei.

Ziariștii mișună prin tot spitalul. Vor să discute cu noi despre ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea scufundării Titanicului. Le-am spus câteva cuvinte despre cum am ajuns în barca de salvare, dar chiar nu vreau să retrăiesc acele clipe groaznice. Nu-mi pot scoate din minte fețele bieților oameni care se țineau de balustradă, rugându-se pentru viața lor, și acele sunete înfiorătoare – scârțâitul, zăngănitul, scrâșnetul metalului și urletele disperate a o mie de oameni. O să-mi bântuie visele pentru totdeauna, sunt sigură de asta.

Vreau acasă.

***

Sunt niște priveliști cumplite aici, în spital, și se spun niște povești îngrozitoare despre ce li s-a întâmplat oamenilor, când s-a scufundat Titanicul. Stăm și ne consolăm unii pe alții din când în când, vorbind de obicei despre experiențele altora, nu despre ale noastre. Cred că toți vrem să ne tăinuim amintirile, fiindcă încercăm să le uităm.

Una dintre infirmiere, care mă îngrijește în majoritatea timpului, mi-a spus despre o tânără finlandeză care nu vorbește o boabă de engleză. Stă în patul din salonul de vizavi și parcă e tot timpul în transă. Fratele, unchiul și bărbatul cu care urma să se căsătorească au pierit cu toții. Are să plece

înapoi în Finlanda miercuri. Nu-mi pot imagina ce speriată trebuie să fie, la gândul că va traversa din nou oceanul. Mi-aș dori s-o pot ajuta cumva.

Infirmiera mi-a spus și despre o femeie din Suedia, aflată în capătul secției, care nu pleacă nicio clipă de lângă cele două fetițe ale ei. Soțul ei (tatăl lor) a dispărut. Copilele au cel mai frumos păr pe care l-am văzut vreodată și mama le dezmiardă zi și noapte, netezind rochițele pe care le-au primit de la Women’s Committee. I-a spus infirmierei că, atunci când a început să coboare pe frânghie în barca de salvare (care era deja lăsată peste bord), și-a dat seama că putea s-o ia în brațe doar pe fetița mai mică, fiindcă trebuia în același timp să țină frânghia. Fiica cealaltă (de 3 ani) se agățase speriată de fusta ei și-a stat așa pe tot parcursul coborârii, în timp ce Atlanticul spumega negru sub ele. Slavă Domnului că fetița s-a ținut cu toată puterea și toate trei au ajuns tefere și nevătămate în barcă, deși tatăl lor a pierit.

Mai e aici și o femeie care tocmai s-a căsătorit cu logodnicul ei, în spital. Au fost separați pe puntea Titanicului și crezuse că l-a pierdut, până când au descoperit că se află în secții alăturate ale spitalului. Ea a stat agățată de-o barcă răsturnată timp de opt ore. Infirmiera îmi spune că e important să încercăm să fim recunoscători pentru asemenea miracole, în ciuda pierderilor noastre îngrozitoare. Știu că are dreptate, dar chipurile prietenilor și rudelor mele încă îmi tulbură visele noaptea.

Marți, 23 aprilie 1912

Unele dintre lucrurile pe care le-am povestit ziariștilor au apărut în ziarul de dimineață. Mi l-a arătat infirmiera. Mi-a dat un teanc de ziare, pe care îmi spune că ar trebui să le iau cu mine la plecare. Zice că ar trebui să le pun bine, pentru că despre tragedia Titanicului se va vorbi și peste o sută de ani și oamenii vor fi curioși să le vadă. Nu văd de ce-ar vrea cineva să-și amintească acest moment îngrozitor, dar am împăturit ziarele și le-am pus în valiza mea, împreună cu alte lucruri pe care-am reușit cumva să le păstrez lângă mine în tot timpul ăsta: pieptănașul argintiu și mătăniile pe care mi le-a dat Séamus în dimineața când am plecat din Ballysheen, biletul de îmbarcare, certificatul de la inspecția medicală, o sticlă cu apă sfințită și alte câteva mărunțișuri. Poate că unii oameni vor vrea să vorbească despre Titanic în următoarea sută de ani, dar eu – după ce plec din spitalul ăsta și ajung la Chicago – nu mai vreau să vorbesc despre el pentru tot restul vieții.

Mâine ies din spital. Nu știu ce-mi rezervă viața, dar știu că n-aș mai putea traversa oceanul vreodată. N-am să mai pun piciorul pe vreo navă cât voi trăi, ceea ce înseamnă că va trebui să-ncerc să uit de Irlanda și de cei pe care i-am lăsat în urmă. Cum m-aș mai putea uita în ochii mamelor și taților, surorilor și fraților care acum jelesc, știind că eu am coborât de pe navă, iar apropiații lor nu, pierind în apele înghețate? N-aș mai putea să le văd chipurile, n-aș putea niciodată să le explic ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

***

Peggy trăiește! Nu pot să cred. TRĂIEȘTE!

A intrat în salonul unde se află patul meu și m-a trezit din somn. „Chiar ești tu, Maggie Murphy?“ mă tot întreba ea. Am început să plângem și ne-am îmbrățișat. Sunt mută de uimire. O vreme am crezut că lângă patul meu e o fantomă, n-am îndrăznit să cred că era ea cu adevărat – vie și sănătoasă, cu părul ei frumos, auriu, căzându-i pe umeri ca de obicei. Am stat și ne-am privit una pe alta o veșnicie – râzând și plângând în hohote – fără să știe vreuna ce să spună sau ce să facă.

Am stârnit atâta agitație cu toate țipetele, plânsetele și icnetele noastre, încât infirmierele au dat buzna în salon – credeau că moare cineva. Le-am făcut să lăcrimeze, când le-am spus că am călătorit împreună pe Titanic și ne-am crezut moarte una pe alta, la fel ca pe toți oamenii dragi nouă.

Până la urmă, ne-am venit în fire și infirmierele ne-au adus câte-o cană de ceai fierbinte și dulce. Peggy mi-a spus că, după ce-am fost separate pe scară, i-a văzut pe Katie, Maria și Pat îndreptându-se spre pupa navei, ca să scape de apă. Numai că unul dintre coșurile mari de fum a cedat și a căzut chiar acolo, strivind totul sub el – ea refuză să creadă că așa au murit. Apoi, nemaivăzând pe nimeni din grupul nostru, a fugit cu un grup de membri ai echipajului spre tribord și cumva a reușit să sară de pe punte într-o barcă de salvare ce era tocmai atunci coborâtă la apă, făcând un salt de vreo patru metri în aer. Mi-a spus că n-a fost în viața ei mai îngrozită ca atunci când a făcut săritura, dar știa că era ultima ei șansă de supraviețuire. Apoi, când barca a atins apa, a fost imediat răsturnată de oamenii care căzuseră mai înainte în ocean și încercau cu disperare să se urce în ea. A plâns, când mi-a descris groaza pe care a simțit-o la gândul că va ajunge în apa înghețată, la fel ca toți acei oameni care se zvârcoleau în jur. S-a trezit sub apă de nenumărate ori, pentru că mulți încercau să se cațăre peste ea ca să ajungă

în barcă. Dar neînfricata Peggy a reușit cumva să înoate până la o barcă gonflabilă răsturnată, de care s-a prins și-a stat agățată așa, cu hainele ude leoarcă, toată noaptea. A fost salvată laolaltă cu alți doisprezece oameni din acea barcă răsturnată, printre care și unul dintre operatorii radio. Mi-a spus că numele lui e Bride. Harold Bride. Îmi amintesc că Harry, stewardul nostru, mi-a spus că acesta e numele băiatului pe care-l rugase să trimită telegrama mea către Séamus. Mă bucur să aflu că a supraviețuit. Peggy a suferit teribil din cauza faptului că a stat în apa înghețată atâta vreme, ea fiind inconștientă când a fost adusă pe Carpathia. Abia și-a recăpătat puterile și simțurile, și deja a venit să mă caute. Cine și-ar fi putut imagina?! Peggy să fie cu mine pe Carpathia, apoi să fim atât de mult timp în același spital și să ne regăsim abia acum...

După ce mi-a spus povestea ei înspăimântătoare, i-am zis și eu cum am ajuns în barca de salvare și cum Harry a fost însărcinat s-o vâslească. Am plâns împreună când i-am povestit că Maura și Eileen n-au putut să-l părăsească pe Jack Brennan și cum tânărul Michael Kelly n-a fost lăsat să urce la bord, pentru că femeile și copiii aveau prioritate. Ne-am ținut în brațe și-am plâns pentru toți și i-am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a cruțat și-am jurat să trăim o viață lungă și fericită, recunoscătoare că am primit această șansă. Peggy pleacă la St. Louis, la sora ei. Am făcut schimb de adrese și-am promis să ținem legătura.

Miercuri, 24 aprilie 1912

Noaptea trecută am visat că însoțitorul nostru de bord, Harry, ne căuta pe mine și pe Peggy. Se uita prin saloane după noi, dar infirmiera i-a spus că fuseserăm deja externate. Părea să aibă ceva important care-mi aparține și voia să mi-l returneze. Am încercat să strig „Încă sunt aici“, dar nu s-a auzit niciun cuvânt. Apoi m-am trezit și Harry nu mai era.

Peggy a plecat devreme în dimineața asta. Ne-am luat rămas-bun printre lacrimi și ne-am promis să ne scriem. Mă simt speriată acum, că a plecat, sunt din nou singură și mi-aș fi dorit să vină cu mine la Chicago.

***

Sunt în tren, cu cele câteva nimicuri pe care le posed, și port haine donate, care atârnă pe mine și mă fac să arăt ca o păpușă de cârpă

abandonată. Cum s-ar aprinde la față de rușine mătușa Kathleen, dacă m-ar vedea acum!

Când a venit vremea să plec din spital, am plâns. Infirmierele au avut atâta grijă de mine! I-am spus uneia dintre ele că mi-ar plăcea să mă fac infirmieră când o să-mi revin – și chiar o să-mi revin după toate astea. Mi-a răspuns că infirmierele trebuie să fie niște persoane incredibil de curajoase și de speciale și că eu aș fi o infirmieră foarte bună. M-a strâns tare în brațe, iar eu mi-am dorit ca îmbrățișarea să nu se sfârșească niciodată. Asta mi-a amintit de felul în care mă îmbrățișa mama, când eram mică.

Înainte să ies din spital, am trecut pe la paturile supraviețuitorilor care încă mai sunt acolo – n-au mai rămas mulți, pentru că majoritatea și-au recăpătat forțele ca să-și continue viața ori să se întoarcă acasă. N-o să-i uit niciodată pe acești oameni, cu fețe triste și pustiite și cu zâmbete firave de slabă speranță pentru viitor. Ne-am ținut de mână, împărtășind aceeași emoție, și ne-am privit în ochi unii pe alții.

Așadar, în sfârșit plec din New York – orașul despre care auzisem atâtea și pe care eram nerăbdătoare să-l văd de la bordul Titanicului în timp ce aveam să ancorăm grațios în port, pentru a fi întâmpinați de toți spectatorii care aveau să strige urale și de steagurile fluturând în vânt, salutându-ne pe toți cei care făcuserăm triumfătoarea călătorie inaugurală. Cine-ar fi putut să-și închipuie în ce condiții aveam să ajungem în realitate!

Nici măcar n-am văzut Statuia Libertății! Și mă-ndoiesc că o voi vedea vreodată. Acum, locul ăsta va păstra amintirile mele triste. Și cred că e mai bine să las aceste amintiri pe culoarele cu ecou și în așternuturile scrobite din spital.

Mă simt și-acum nesigură pe picioare și sunt convinsă că mâinile mele nu vor mai funcționa niciodată așa cum trebuie. Infirmierele mi-au spus că încă mai sufăr de pe urma șocului și a expunerii la frig și că e posibil să treacă luni întregi, până să-mi revin complet.

Stau ghemuită pe o banchetă în tren sperând să trec neobservată, deși îi simt pe toți cum se uită la mine, le-aud șușotelile și replicile prin care încearcă să-mi ghicească povestea. Uneori le surprind privirile și-atunci ei se uită la mine cu milă, plecându-și capul ușor, încruntând din sprâncene și zâmbind politicos, încercând astfel să-mi arate că înțeleg, că și ei cunosc suferința pe care am îndurat-o. Îi privesc și eu drept în ochi. Nu vor ști niciodată suferința pe care am îndurat-o.

Mi se pare ciudat să mă gândesc că, până acum o săptămână, nu mersesem în viața mea cu trenul – când am ieșit din gara Claremorris, credeam că nu există o tristețe mai sfâșietoare decât cea pe care o simțeam eu atunci. De unde să fi știut că mă aștepta o tristețe și mai mare în largul Oceanului Atlantic?!

Sunt recunoscătoare pentru hainele primite de pomană și pentru tot ce-am primit din donații. Dar cât mi-aș dori să-mi recapăt haina și pachetul de scrisori! Ce mult mi-ar plăcea să le citesc acum, când sunt atât de singură! Și ce bine mi-ar face să văd scrisul lui Séamus și să ating hârtia pe care au atins-o mâinile lui!

Azi m-am gândit la telegrama mea către Séamus și m-am întrebat dacă a fost expediată de băiatul din sala Marconi. Oare, o fi ajuns la el? Sper că da. Dacă a auzit vestea despre Titanic, probabil că e îngrijorat de moarte. Mesajul meu, poate, i-ar ridica moralul. Și, cine știe, după ce află ce s-a întâmplat, văzând că sunt singură, reușește să vină și el în America, în curând...

Mă întristează prea mult să mă gândesc la asta. O să mă opresc din scris acum și-o să încerc să dorm până ajung la destinația mea. Cu greu suport gândul s-o văd pe mătușa Mary. Va fi atât de tristă pentru moartea surorii ei! Mi-aș dori să fi ajuns acolo împreună cu ea, așa cum era planul...

***

E aproape imposibil să mă odihnesc, cu tot legănatul și bocănitul vagoanelor, cu controlorii care îmi verifică biletul și cu oamenii care trec pe lângă mine ca să urce sau să coboare în vreo gară. Sunt atât de epuizată, că abia am putut să-i rostesc un „mulțumesc“ doamnei de la Liga Femeilor Catolice care mi-a dat 200 de dolari plus câteva haine de căpătat. Face drumuri prin tren ca să se asigure că toți supraviețuitorii de pe Titanic sunt așteptați la capăt de linie de câte o rudă. Nici nu observasem că mai sunt și alții ca mine în tren. Abia dacă mi-am ridicat privirea din pământ – pentru că sunt atât de tristă și rușinată să călătoresc așa.

Doamne Dumnezeule, cum s-a ajuns aici? Cum de s-a transformat într-o astfel de oroare acea dimineață însorită de primăvară când am plecat din Ballysheen? Sunt singură într-o călătorie cu trenul, fără niciun suflet cunoscut. Și toți cei care m-au însoțit, în afară de unul, zac morți și pierduți pe vecie în ocean.

Îmi doresc să nu fi plecat niciodată de acasă și să nu-l fi părăsit pe Séamus! În acest moment, îmi doresc chiar să nu fi fost salvată de pe nava aceea blestemată. Cred că le este mai ușor celor care au pierit, fiindcă ei nu trebuie să-și mai înfrunte singuri viitorul, ca mine. Îmi doresc să stau sub cireșul înflorit și să mă uit la petalele care zboară prin aer. Mă îndoiesc că voi mai cunoaște vreodată o asemenea fericire ca în lunile pe care le-am petrecut cu Séamus, în Ballysheen. Cred că inima mea e frântă de-adevăratelea și nu mai poate fi vindecată niciodată.

CAPITOLUL 32

Ballysheen, Irlanda, 17 aprilie 1912

În ziua în care Séamus Doyle își îngropă tatăl, natura dezlănțui o furtună aprigă în comitatul Mayo și puse la pământ doisprezece dintre cireșii care mărgineau cărăruia lor din Ballysheen. Era o priveliște îngrozitoare – cea a trunchiurilor subțiri despicate și smulse de forța vântului.

— S-au frânt ca bețele de chibrit, murmură o femeie bătrână trecând pe acolo în vreme ce Séamus privea peisajul dezolant. Și iată-i, totuși, pe ăia doi stând falnici parcă-s din oțel, ca și cum n-ar fi fost atinși nici măcar de-o adiere.

Era ușurat să vadă că al șaselea cireș era unul dintre cei doi rămași în picioare – știa asta pentru că inițialele M.M. și S.D. (ale lui și-ale lui Maggie) se vedeau încă acolo, scrijelite în scoarță de briceagul lui.

În acea zi, vântul șuierător și ploaia biciuitoare, pe măsura tristeții acelei zile, se abătuseră neîncetat asupra parohiei. Preotul stătea lângă mormânt și încerca să rostească mai tare toate rugăciunile pentru tatăl lui Séamus, ca să poată fi auzite pe deasupra urgiei. Peste ani, Séamus avea să povestească despre acea furtună dezlănțuită, cea mai rea din istoria parohiei, și despre cum crezuse că ziua n-are cum să se înrăutățească mai mult de-atât – până când primise o telegramă de pe Titanic.

Căruța poștașului se auzi huruind pe uliță, la scurt timp după slujba din cimitir. Ajunse la căsuța mică din piatră odată cu Séamus, care rămase în pragul ușii cu șapca în mână și pantofii mânjiți de pământul proaspăt săpat, pe care ploaia îl transformase în șiroaie de noroi.

— Ziua bună! strigă poștașul, încercând să se facă auzit peste vântul urlător, în timp ce-și mâna calul bălțat pe cărarea plină de șanțuri. Doamne, iartă-mă, ce zi nebună! N-am mai văzut niciodată o vreme ca asta, de patruzeci de ani de când trăiesc aici.

Sări din căruță și veni până în fața ei:

— Ar trebui să intri în casă și să faci focul, tinere. Nu mai sta în pragul ușii.

Séamus nu răspunse.

— În fine, continuă poștașul, uite ceva ce nu vezi în fiecare zi: o telegramă de la operatorii radio Marconi de pe Titanic, nu altceva!

Atenția lui Séamus fu captată imediat:

— De pe Titanic? Cum se poate?

— Minunile tehnologiei, nu-i așa?! De unde să știu eu cum a ajuns aici de pe-o navă din mijlocul oceanului? râse el ștergând picăturile de ploaie care i se adunaseră în sprâncene. Dar iată c-a ajuns și e pentru tine.

Poștașul rămase nemișcat, de parcă ar fi așteptat ca Séamus să citească mesajul de față cu el. Într-un târziu, spuse:

— Înveselește-te! Nu se-ntâmplă în fiecare zi ca cineva să primească un mesaj de pe cel mai mare transatlantic construit vreodată!

Séamus nu răspunse. Pur și simplu, se întinse să ia micul plic din mâna omului, după care-i întoarse spatele bărbatului și se îndreptă spre căsuță.

— Dacă asta înseamnă maniere pentru tine..., mormăi poștașul urcându-se din nou în căruța udă și trăgând tare de hățuri. Calul tresări, scuturând din coamă și împroșcându-l cu stropi de apă pe față, ceea ce-l făcu să scoată un șuvoi de înjurături. La auzul copitelor pe pietrele alunecoase, Séamus răsuflă ușurat că poștașul plecase. Când rămase singur, închise ușa în urma lui.

Se așeză pe fotoliul jerpelit de lângă șemineul stins și se uită o clipă în jur, ca și cum ar fi văzut încăperea pentru prima dată. Aceasta era casa *lui* acum; pereții lui și bunurile lui, așa sărăcăcioase și învechite cum erau. Avea 19 ani, iar ceea ce vedea înaintea ochilor era viața lui de până acum.

Fusese o viață grea, plină de necazuri, iar acum își avea ambii părinți morți și îngropați. Cât spera el ca ceea ce ține în mână să fie o schimbare în bine! Să fie răspunsul pentru care se rugase în fiecare noapte de la plecarea lui Maggie! Frecând marginile plicului gros, alb-murdar, se uită la diferitele timbre de pe el și la fotografia Titanicului, tipărită pe față. Nu mai văzuse niciodată o telegramă, cu atât mai puțin una de pe o navă atât de impresionantă. Nu putea fi decât de la Maggie, deși nu-și închipuia cum reușise să i-o trimită.

Se gândi iarăși la scrisorile pe care el i le scrisese. Acesta era răspunsul ei, oare? Le deschisese deja pe toate? Îi citise întrebarea din final? Cu mâinile tremurând de nerăbdare, citi următoarele cuvinte:

Compania de Telegraf Marconi, America, 27 William Street (Lord's Court Building), New York

„De la Maggie Murphy, Titanic, pentru Séamus Doyle, Ballysheen, Comitatul Mayo, Irlanda: Dragul meu Séamus, totul e bine. Titanicul e o navă grozavă. Sper că tatăl tău se simte bine. Nu mă aștepta...“

Séamus încremeni, citind cele câteva cuvinte de nenumărate ori. „Nu mă aștepta...“ Renunțase la el, la viitorul lor? Îi citise scrisorile și îi refuza cererea în căsătorie?

— Nu, șopti el. Nu, Maggie. Nu asta. Te rog, nu face asta.

Lăsând bucata de hârtie să-i cadă în poală, își sprijini capul de spătarul fotoliului și se predă în brațele disperării, pe care și-o înăbușise de când văzuse trăsurile care huruiau pe drum ducându-i pe drumeți către Titanic. Căzu pradă tristeții, pe care și-o negase de când găsise în pat fără suflare trupul tatălui său; în noaptea aceea, tocmai se întorsese din plimbarea lui nocturnă, după ce somnul îi fusese tulburat de visul cu Maggie strigând după ajutor. Acum, o singurătate sfâșietoare îi inundă sufletul; o deșertăciune mistuitoare, pe care n-o simțise nici măcar când văzuse sicriul tatălui său coborât în pământ.

În timp ce vântul continua să turbeze în peisajul pe care el îl iubea atât de tare, smulgând din rădăcini copaci seculari și sfărâmând hornuri ce se prăbușeau de pe acoperișurile caselor pe care stătuseră mândre decenii întregi, Séamus căzu în genunchi și plânse cu disperare. Și plânsul lui amar fu acoperit doar de urletul vântului. Îndelungă vreme, șuvoiul său de lacrimi nu se lăsă întrecut nici măcar de picăturile de ploaie ce cădeau necontenit pe ferestrele mici.

***

Mai târziu, pe la asfințit, fu trezit de o bătaie în ușă. Uitând de sine, se ridică în capul oaselor și-l căută din ochi pe tatăl său, frecându-se la ochii umflați. Apoi își aminti: tatăl lui era în pământ și iubita lui îi refuzase cererea în căsătorie.

Se ridică în picioare epuizat și se târî până la ușă, abia îndurând gândul de-a mai vorbi cu cineva în acea zi.

— Cine e? oftă el trecându-și mâinile prin părul blond-roșcat, care se ondulase de la ploaie.

— Părintele Mullins, se auzi de dincolo de ușă.

— Vin acum, părinte...

Séamus își netezi hainele mototolite și deschise ușa:

— Intrați, părinte. Vă rog să scuzați dezordinea. Și pe mine, adăugă el uitându-se stânjenit în podea. Un pahar de bere, părinte?

— Nu, Séamus. Nimic pentru mine, fiule.

Preotul intră, scuturându-și în ușă haina și pălăria ude, îmbujorat în obraji de la rafalele de vânt și cu ochii arzând de viață, ca de obicei. Se uită în jur:

— N-ai aprins focul până acum, Séamus. Sper că ai de gând să faci asta în curând. N-ai cum să reziști aici de unul singur și în frig, să știi.

Vocea lui avea o urmă de hotărâre și de avertizare voită. Era un ton pe care Séamus îl auzise la fiecare slujbă de duminică, ori de câte ori îl ascultase pe acest bărbat.

— Tatălui tău nu i-ar plăcea să te vadă astfel, nu-i așa?

— Nu, părinte, nu i-ar plăcea. Lui îi plăcea căldura. Oricât de puțin am fi avut, mereu se îngrijea să ardă turba în cămin. O să fac focul imediat. Doar trăgeam un pui de somn, după toate prin câte-am trecut cu înmormântarea.

Preotul încuviință și se îndreptă spre mica fereastră:

— A fost, într-adevăr, un om pe cinste. Muncitor. Și foarte mândru de băieții lui, să știi.

Încuviință din cap spre Séamus, ca să fie mai convingător, apoi se așeză la masa din mijlocul încăperii:

— Mă tem că vizitez multe case din parohie în seara asta, Séamus. Am primit vești tragice.

Séamus remarcă atunci pentru prima oară încordarea de pe chipul de obicei senin al părintelui Mullins:

— Da? Ce s-a întâmplat, părinte?

— Mă supără să-ți dau vestea asta tocmai azi, când ți-ai îngropat tatăl... Dumnezeu să-l odihnească!

Cei doi se opriră să-și facă cruce, în semn de respect.

— Inspectorul O’Brien a trecut pe la mine ceva mai devreme, continuă preotul. La rândul lui, fusese informat de un anume domn Thomas Durcan din Castlebar. Omul acela e agentul local al companiei White Star Line. Îmi pare rău să-ți spun... M-a informat că Titanicul s-a scufundat în Atlantic.

— Scufundat...?

— Da, confirmă părintele Mullins. Se crede că a lovit un aisberg cu două zile înainte de sosirea la New York și, potrivit birourilor White Star Line din Liverpool, s-a scufundat până în adâncurile oceanului.

Séamus nu-și putea crede urechilor:

— Dar, părinte... e o navă atât de mare! Toate ziarele scriau că e de nescufundat. Îmi amintesc că am văzut cu ochii mei în ziare toate fotografiile. Nu se poate să se fi *scufundat*, sunt sigur că nu s-a scufundat.

— Se spune că sunt în jur de 700 de supraviețuitori, majoritatea femei și copii, deși încă nu știm dacă cei care au plecat din parohie se numără printre norocoși.

Părintele Mullins se opri din vorbit, uitându-se în podea și târșâindu-și picioarele prin mica baltă de apă care se formase în jurul lui pe lespezi, din picăturile ce se scurgeau neîncetat din pardesiu. Zise:

— E o tragedie, într-adevăr. Chiar o tragedie. Sora lui Peggy Madden mi-a spus să vin să vorbesc cu tine. Înțeleg că ești apropiat de Maggie Murphy, care călătorea cu mătușa ei, Kathleen Murphy.

— Da, da, sunt. Așa e.

Séamus își aminti atunci de telegrama pe care tocmai o primise în urmă cu câteva ore.

— Dar eu tocmai am primit un mesaj de la Maggie, zise el îndreptându-se spre fotoliu să ia telegrama și arătându-i-o preotului, ca și cum celălalt nu l-ar fi crezut altfel. Uitați, vedeți aici. E de pe R.M.S. Titanic. E timbrată și cu tot ce trebuie.

Părintele Mullins o cercetă preț o clipă, apoi o puse cu grijă pe masă și vorbi aproape șoptit:

— Da, Séamus, înțeleg. O coincidență extrem de nefericită. Vezi, aici scrie că mesajul a fost transmis în noaptea de 14 aprilie. Credem că tocmai aceea a fost noaptea în care a avut loc tragedia.

Incapabil să înțeleagă ce i se spune, Séamus se sprijini de masa de bucătărie, lipindu-și palmele strâns de suprafața rece și tare, ca și cum s-ar fi agățat de viață. Rămase așa un timp, cu mintea vuind, cu gândurile învolburate, în timp ce părintele Mullins îi dădea toate informațiile pe care el însuși le primise. Acum nu mai aveau decât să aștepte confirmări și vești de la supraviețuitori. Îl avertiză că e bine să se pregătească pentru ce-i mai rău, apoi începură amândoi să se roage.

În următoarele șapte zile, Séamus și ceilalți locuitori din Ballysheen rătăciră confuzi, neștiind ce să gândească sau să creadă. Prin târg circulau zvonuri despre diverse rapoarte publicate în ziarele locale, care spuneau că toate femeile fuseseră salvate. Alții declarau că muriseră toți pasagerii. Un lucrător de la o fermă se jura că văzuse numele lui Maggie Murphy pe lista cu supraviețuitori care apăruse în *The Western People*, un ziar local ce se vindea în târg. Dar Séamus nu-și permitea să creadă nimic, câtă vreme n-avea să primească vești chiar de la Maggie – sau să-i vadă trupul fără suflare.

Peste tot se răspândise o amorțeală stranie. Oamenii nu se mai priveau în ochi, temându-se să nu-și insufle speranță sau disperare, neștiind ce emoție să exprime din toate câte simțeau.

În cele din urmă, Thomas Durcan, agentul de la White Star Line, sosi cu veștile tragice. Rudele celor plecați îl primiră cu sufletul la gură, ascunși în locuințele întunecoase, în timp ce el mergea cu părintele Mullins și bătea din ușă-n ușă, ca să le spună ce s-a ales de oamenii lor dragi.

Pământii la față, cei doi intraseră în ziua aceea din casă-n casă. Bocetele și strigătele care se auzeau dinăuntru anunțau ce soartă avuseseră membrii familiei lor. Mamele nu puteau fi consolate, tații își plângeau fiii și fiicele. Tristețea și suferința lor erau insuportabil de privit.

Pe oriunde pășea – fie dimineață, fie seară – Séamus auzea discuții discrete și freamăt de șoapte. Se ducea vestea în secret, aproape ca o interdicție, de la un vecin la altul, despre cum reacționaseră oamenii la auzul veștilor primite.

— Bietul tată al lui Ellen Joyce tocmai își vindea vaca la târg, ca să recupereze banii pe bilet, îi șopti o femeie alteia.

— Bunica tânărului Michael Kelly nu mai poate să doarmă de coșmaruri... Visează că rechinii îi mănâncă sărmanul trup neînsuflețit, spuse alta.

Simți un fior și își aminti de visul lui din noaptea în care murise taică-său. Apoi se gândi la telegrama lui Maggie.

Unele familii își păstrau vie speranța, dacă pe lista supraviețuitorilor apăruseră nume asemănătoare cu ale celor dragi – doar ca să fie zguduiți până în adâncul sufletului, când aflau că fusese o confuzie și că, de fapt, ruda lor pierise. Deocamdată se știa că muriseră toți călătorii din grup, cu

excepția lui Peggy Madden, care supraviețuise pentru că se agățase de-o barcă răsturnată.

Într-o zi, Séamus stătea pe marginea lacului și arunca pietre în apă, când simți mâna părintelui Mullins pe umăr. Îi fusese groază de momentul când preotul avea să vină să-i vorbească. Închise ochii strâns, sperând să țină departe realitatea veștii pe care urma s-o audă. Abia îl auzi pe preot, când acesta deschise gura. Cuvintele păreau să se risipească în aer, zburând pe lângă el ca libelulele.

— Trăiește, Séamus, îl anunță preotul. Maggie a supraviețuit. Își revine într-un spital din New York.

Îl strânse de umăr pe Séamus în semn de încurajare și apoi făcu calea-ntoarsă, lăsându-l cu gândurile lui.

Séamus dădu din cap, semn că auzise, și lăsă lacrimile să-i curgă, stând în liniște. Fata pe care o iubea din toată inima trăia. Supraviețuise celei mai cumplite tragedii. Își dori să simtă bucurie, exaltare, dar aceste emoții iluzorii fură înăbușite de amintirea sufocantă a veștii că ea nu-l mai vrea în viața ei. „Nu mă aștepta“, îi spusese. „Nu mă aștepta.“

Privi norii adunându-se la orizont, urmărind norișorii singuratici cum plutesc alene pe lângă soare, aruncând câte-o umbră ici sau colo și apoi îndepărtându-se, pentru a lăsa căldura și lumina strălucitoare a soarelui să învăluie pământul din nou pentru câteva clipe. Așa cum ritmul naturii trece permanent de la lumini la umbre, la fel făcea și inima lui.

***

Următoarele săptămâni se dovediră pline de suferință și încercări de consolare a celor care-și pierduseră apropiații. Séamus se străduia din răsputeri să ajute pe unde putea, simțind o vină îngrozitoare că el primise vestea pentru care se rugase în fiecare seară, în timp ce altora li se confirmaseră cele mai negre temeri. Fiindcă fuseseră recuperate doar câteva sute de trupuri dintre cele o mie cinci sute căzute în ocean, în multe cazuri nu se făceau înmormântări, așa că familiile îndoliate țineau priveghi în lipsa trupurilor celor dragi.

Timp de două zile și două nopți, în toată parohia se organizară priveghiuri pentru cei dispăruți în urma tragediei. Ca toți ceilalți localnici, Séamus vizită fiecare casă aflată în doliu, scoțându-și șapca lângă patul unde dormise răposatul în urmă cu câteva săptămâni, fotografia sa înrămată fiind așezată cu grijă pe perna albă, scrobită, în timp ce zeci de lumânări

ardeau în toată camera. Și în toate casele era martor la aceeași scenă sumbră, de-o suferință inimaginabilă. Se uita la chipul din fotografia alb-negru, neputând să creadă că bărbatul acela sau femeia aceea n-avea să se mai întoarcă niciodată.

— Mi-e greu să mă obișnuiesc cu ideea că nu știu unde e, îi spuse mama Mariei Cusack, strângându-i mâinile cu atâta putere încât Séamus crezu că nu-i va mai da drumul vreodată. Nu știu unde-i zace trupul... și ei îi era atât de frică de întuneric... E atât de întuneric acolo, jos. Nu pot să îndur, chiar nu pot!

În acele câteva săptămâni, ploaia nu se opri – de parcă și cerul ar fi plâns, la un loc cu cei ale căror inimi se frânseseră în piept.

***

Căzuse și ultima floare de cireș din cei doi copaci rămași în picioare, când ziarele încetară să mai răspândească vești despre Titanic, despre descoperirile făcute în urma investigațiilor și despre situația din Ballysheen.

Séamus se ducea în continuare miercurea să se așeze sub cel de-al șaselea cireș, găsind acolo consolare. Stătea o vreme în umbra răsfirată și își aducea aminte de trecut. Se întreba adesea cât de diferite ar fi fost lucrurile, dacă el ar fi plecat cu Maggie în acea călătorie, așa cum își dorise ea. Dacă tatăl lui ar fi murit cu câteva săptămâni mai devreme, ce s-ar fi întâmplat? Poate că ar fi plecat cu Maggie. Poate s-ar fi înecat și el în Oceanul Atlantic. Și-atunci, ce rost ar mai fi avut toate?

Când se simți ceva mai întremat, renunță să mai rememoreze toate frânturile trecutului și începu să-și facă planuri. Avea să-i scrie lui Maggie pentru ultima dată. Trebuia să găsească el cumva adresa mătușii unde plecase ea să locuiască. Să-i scrie, deci, ca să-i dezvăluie cum inima lui căzuse pradă disperării, când aflase că ea nu vrea ca el s-o aștepte; și cum, totuși, tresăltase de bucurie la aflarea veștii că ea supraviețuise. Avea să-i spună că se bucură pentru ea, că e îndreptățită să-și trăiască viața liniștită, că e convins că ea are să profite de șansa primită de la Dumnezeu și că speră ca Maggie să ducă o viață lungă și fericită. Îi dorea din toată inima cea mai bună viață posibilă, chiar dacă nu putea s-o împartă cu ea.

***

Primăvara trecu, lăsând loc verii. Și apoi, din copacii de pe marginea lacului începură să cadă primele frunze tomnatice. În tot acest timp, Séamus se hotărî să vândă casa tatălui său și peticul de pământ pe care-l avea, iar apoi

să plece cu banii obținuți în Anglia, să lucreze într-o filatură de bumbac. Cel puțin, acolo nu era nimic care să-i amintească de iubirea pe care-o cunoscuse și pierduse. Acolo avea măcar o șansă de a și-o alunga din minte pe Maggie Murphy, precum și ororile Titanicului. După cum se vede treaba, soarta îi conturase o anumită cale în viață. Și acum, trebuia să urmeze acea cale, oriunde l-ar fi dus.

CAPITOLUL 33

New York, 1912

New York
19 aprilie 1912

Dragă mămică,

Îți scriu aceste cuvinte cu cea mai mare tristețe. Nu știu dacă vestea despre îngrozitorul eveniment a ajuns deja în Ballysheen, dar trebuie să-ți spun că s-a întâmplat o tragedie teribilă, mămico. Mărețul Titanic s-a scufundat în Atlantic, ducând cu el în adânc sute de vieți omenești.

În ultima săptămână, am tot fost pe la biroul White Star Line din New York, așteptând vești despre scumpa noastră Katie. Vaporul Carpathia, care i-a adus pe supraviețuitori, a ajuns la New York ieri seară. Am așteptat în port ore întregi, până când a coborât și ultimul călător și porțile de pe chei au fost închise din nou.

Katie n-a venit, mămico!

N-a mai ajuns la mine, să-mi cadă-n brațe sub ploaia torențială și să ne-mbrățișăm. N-am putut striga numele ei cu bucurie și ușurare, cum au făcut atâția când i-au văzut pe cei iubiți apărându-le din bezna nopții.

Am umblat pe la toate spitalele și pe oriunde mi s-a spus c-ar fi fost duse victimele. Tot n-o găsesc, mămică! Și stau aici cu sufletul greu, pentru că mi-a rămas mie, fiica ta cea mare, datoria să-ți dau vestea cumplită că micuța Katie n-a supraviețuit naufragiului; n-a reușit să scape urcând pe una dintre puținele bărci de salvare care-au părăsit Titanicul.

Împreună cu alți o mie cinci sute de oameni, Katie a pierit în ocean.

Cred c-am vărsat un râu de lacrimi – și tot nu pot să cred că nu mai e. Încă nu-mi vine să cred că n-a coborât de pe vaporul salvator, pe acordurile muzicienilor, printre panglici și steaguri, bucuroasă să-mi vadă chipul în mulțimea care aștepta.

Îmi doresc să fiu acum cu tine să te consolez, mămico, îmi doresc nespus! Voi face toate aranjamentele ca să vin acasă cu prima navă pentru care găsesc bilet. Îmi pare atât de rău că deocamdată nu-ți pot trimite decât câteva cuvinte...

Am pus în pachet perechea de mănuși pe care i le-am cumpărat lui Katie, ca dar de sosire și de aniversare. Le-am cumpărat de la magazinul Macy's. Cred că i-ar fi plăcut tare mult și aș vrea să i le pui pe pat când o s-o jelești.

Știu că mulți vor plânge în Ballysheen, cu atâția morți dintre ai noștri. Nu-mi pot închipui tristețea care s-a așternut acolo. Aici, tot orașul New York pare a fi în doliu. Nimeni nu poate crede că s-a întâmplat în realitate o asemenea tragedie.

Te rog, iartă-mă că-ți trimit astfel de vești năprasnice. Dumnezeu să ne binecuvânteze și să ne aline, în acest moment cumplit.

Fiica ta iubită și devotată,

Catherine

New York
24 aprilie 1912

Dragul meu Edgar,

Îmi cer scuze pentru absența mea din ultima vreme. După cum știi din interviurile pe care le-am dat până acum în ziare și la radio, am fost una dintre nefericitele victime ale Titanicului. Îți spun sincer, Edgar, naufragiul a fost cel mai înspăimântător incident pe care l-am trăit vreodată. Coșmarul coșmarurilor... Mama e copleșită de tristețe din cauza pierderii tragice a dragului nostru Robert și a anulării tuturor planurilor mele de nuntă. Sunt măcinată de vinovăție că l-am lăsat pe puntea navei, dar ce era să fac, când ofițerii au decis că femeile și copiii au prioritate?! A trebuit să cobor fără el, a insistat cât a putut pentru ca eu să plec. Numai că pasagerii aceia prost educați de la clasa a III-a au stârnit o asemenea panică și-o învălmășeală atât de inutilă, încât era aproape imposibil să-ți auzi gândurile, nu mai zic să-ți asiguri propria supraviețuire sau supraviețuirea logodnicului tău.

Așadar, m-am trezit în barcă împreună cu micuțul Edmund. Până să-mi dau seama ce se-ntâmplă, eram deja lansați la apă, plutind în derivă în mijlocul Atlanticului.

Slavă Domnului că stewarzii de la clasa I ne-au sfătuit să ne îmbrăcăm călduros, altfel cred c-aș fi murit de frig în acea barcă, așteptând să fim salvați. De fapt, i-am dat o haină de-a mea unei fete amărâte care tremura într-o rochiță subțire de bumbac și într-o flenderiță de haină, udă până la genunchi. Bănuiesc că venea de la clasa a III-a – a fost norocoasă, nu cred c-au supraviețuit prea mulți dintre ei. Bănuiesc că n-o să-mi mai recuperez

haina vreodată (și cred că va fi cea mai frumoasă pe care o va avea ea vreodată – era cumpărată de la un butic șic din Roma). Îmi plăcea, dar cred că i-am găsit o bună întrebuințare.

Ei bine, Edgar, acum că Robert a fost înmormântat, iar eu mi-am luat răgaz să sufăr, să mă odihnesc și să-mi revin oarecum, îți scriu ție – fiindcă mă întrebam dacă studioul n-ar fi cumva interesat să producă un film despre dezastrul de pe Titanic. Ar fi o dramă spectaculoasă, iar eu aș fi dispusă să joc rolul principal, arătând chiar din experiența mea ce s-a întâmplat în acea noapte. Poate că domnului Francis i s-ar potrivi rolul căpitanului Smith și domnului Adolfi un rol de membru al echipajului. În plus, după toate cercetările, întrebările și cicălelile la care a fost supus bietul domn Ismay, sunt sigură că filmul ar fi bine primit de White Star Line și-ar ajuta compania să pună capăt unora dintre zvonurile acelea neplăcute vizavi de incident.

Pentru orice eventualitate, am aranjat ca rochia albă din mătase pe care am purtat-o în acea noapte să fie curățată. M-am gândit c-ar da bine să port aceeași rochie și în film, dacă studioul agreează ideea aceasta – ar fi util chiar să publicăm informații despre rochie pe afișul de promovare a filmului.

Aștept cu nerăbdare un răspuns prompt și, poate, stabilim să discutăm mai multe la un prânz. Am o nevoie disperată de conversații antrenante și cred că tu ești singura persoană din acest oraș capabilă să mi le ofere!

Cu afecțiune,
A ta Vivienne Walker-Brown

CAPITOLUL 34

Chicago, 1982

— Tu ești Edward Lockey? întrebă Grace emoționată, întinzându-i mâna.

Nu era obișnuită să se întâlnească prin cafenele cu străinii, dar ceva din chipul acestui bărbat o liniști.

Era mai înalt decât își imaginase ea și părul lui alb, moale era puțin mai lung decât la majoritatea oamenilor în vârstă, făcându-l să arate ca un hipiot. Deși avea cu siguranță peste 60 de ani sau poate chiar 70, chipul îi era tânăr și ochii îi scânteiau frumos. Era îngrijit îmbrăcat, cu o maletă și-un sacou albastru, și emana un miros proaspăt de apă de colonie, care-i întregea aerul demn. Grace se relaxă imediat.

— Da, chiar eu sunt. Iar tu trebuie să fii faimoasa Grace Butler, răspunse el strângându-i mâna cu căldură și zâmbindu-i larg. Mă bucur să te cunosc. Ți-am apreciat tare mult articolul.

Grace simți că roșește puțin și răspunse chicotind:

— Ei, nu chiar „faimoasa Grace Butler“, însă da, eu sunt.

Rămaseră ușor stânjeniți pentru câteva secunde. Grace își răsuci o buclă lungă printre degete, ca de fiecare dată când nu știa ce să facă, însă el îi făcu semn să se așeze la masa pe care o rezervase în capătul cafenelei. Făcuse o alegere bună preferând un colț destul de retras, în care să poată discuta fără să fie întrerupți în permanență de comenzile strigate în jurul lor.

— Deci... începu el după ce comandă pentru amândoi câte un *flat white* (o cafea espresso cu un strat subțire de spumă pe deasupra). Cât de bizară ți se pare coincidența asta?

— Ăăă... foarte, răspunse Grace râzând și căutându-și în geantă carnetul și pixul. Nici nu eram sigură că vei apărea. Mama e convinsă că ești unul dintre ciudații aceia care le ademenesc pe femei să fugă de-acasă. Știi, în clipa asta mă așteaptă în mașină... Ce stânjenitor!

El chicoti:

— Ei bine, sper că te-ai convins că nu sunt un „ciudat“. Oricum, am fost acuzat de altele și mai rele de-a lungul anilor! Aha... adăugă el făcând semn spre instrumentele ei de scris. Văd că instinctele jurnalistice te urmează oriunde.

— Ah, astea...? Da, mă tem că așa m-am obișnuit, confirmă Grace. Nu-ți face griji, nu plănuiesc să înregistrez conversația noastră. Dar îmi place să am un carnet și-un pix la îndemână, ca să notez diversele informații ce apar incidental.

Din nou se lăsă tăcerea între ei, fiecare întrebându-se cum să abordeze subiectul scrisorilor. Grace nu voia să pară nepoliticoasă cerând să le vadă imediat, dar simțea că, dacă el nu va spune ceva despre asta în curând, ea va exploda. Sesizându-i nerăbdarea, bărbatul așeză pe masă o pungă din hârtie.

— Aici sunt, continuă el. Haina și pachetul de scrisori. Aruncă o privire. Sper că vei găsi ceea ce cauți.

Grace ridică cu grijă punga de pe masă, surprinsă de cât de tare îi tremurau mâinile, și și-o așeză în poală. Aruncă o privire înăuntru, apoi scoase de-acolo o haină mică, neagră, ponosită și-un pachețel din hârtie, legat cu o bucată zdrențuită de sfoară. Erau întocmai cum le descrisese Maggie. Abia putea să-și creadă ochilor.

— Uau, șopti ea pentru sine cercetând pachetul fragil, întorcându-l pe toate părțile și trecându-și degetele peste bumbacul neted al hainei.

El o lăsă câteva minute să studieze obiectele, zâmbind la încântarea ei.

— Acestea sunt? o întrebă el după un timp.

— Cred că da, spuse Grace. Arată exact așa cum mi le-a descris străbunica. E minunat! Sunt atât de vechi! Nu pot să cred că au supraviețuit atâta vreme.

— Păi, spuse Lockey, unchiul meu era colecționar din câte-am auzit, așadar știa cum să le păstreze. Mai am și asta, continuă el, înmânându-i lui Grace un plic. Înăuntru e o scrisoare pe care el a atașat-o de pachețelul cu scrisori. A explicat aici cum au ajuns în posesia lui și ce dorea să se întâmple cu ele după moartea sa.

Grace luă plicul din mâna lui.

— Îl poți deschide, o îndemnă el. Sper că nu te superi, dar am citit scrisoarea unchiului meu. Trebuia să verific dacă a lăsat anumite indicații specifice. Vei găsi niște informații fascinante acolo.

Grace scoase din plic scrisoarea lui Harry și despături foaia. Admiră preț de o clipă caligrafia superbă, de modă veche, apoi începu să citească.

28 aprilie 1912

Această haină și pachetul de scrisori alăturat îi aparțin unei anume domnișoare Maggie Murphy. E o fată de 17 ani care călătorea pe Titanic spre America împreună cu mătușa ei și alți locuitori dintr-un orășel irlandez. S-au îmbarcat toți la Queenstown, în comitatul Cork, iar eu le-am fost însoțitor de bord. Am avut ocazia s-o cunosc pe Maggie și pe unii dintre cei cu care călătorea și am ajutat-o să-i trimită o marconigramă de pe navă iubitului ei rămas în Irlanda.

În noaptea de 15 aprilie, când Titanicul s-a scufundat după ce a lovit un aisberg, Maggie a fost urcată în barca de salvare cu numărul 16, în care unul dintre ofițerii navei mi-a spus și mie să urc, ca să vâslesc pentru a ne îndepărta cât mai iute de vapor. Am fost salvați de vasul Carpathia în zorii dimineții următoare, după opt ore în care-am plutit în larg, îndurând un ger cumplit. Maggie a suferit îngrozitor și eu însumi am fost scos din barcă aproape în stare de inconștiență. Odată îmbarcat pe Carpathia, am încercat s-o găsesc pe Maggie în timp ce ne continuam călătoria spre New York, dar nimeni nu cunoștea nicio fată din Irlanda, pe nume Maggie. Mai rău, numele ei nu era trecut pe lista supraviețuitorilor. Totul a fost atât de haotic în acele prime zile, încât nu știu dacă alții au reușit să se reîntâlnească.

Mi-am amintit că lui Maggie îi fusese împrumutată o altă haină, de către una dintre pasagerele din barcă (o actriță americană pe nume Vivienne Walker-Brown), pentru că Maggie îi oferise haina ei unui copilaș. Când Carpathia a sosit la New York, am oprit mai întâi la debarcaderul White Star Line, să descărcăm bărcile de salvare ale Titanicului, ce fuseseră remorcate de nava salvatoare. După ce barca cu numărul 16 a fost adusă la chei, am observat în ea o haină neagră și am luat-o. Văzând numele lui Maggie pe pachetul găsit în buzunarul hainei respective, în care se mai aflau și niște mătănii, mi-am dat seama că toate îi aparțin acestei fete din Irlanda.

În încercarea de a-i înapoi haina și pachetul de scrisori, am vizitat unele spitale din New York, unde știam că fuseseră duși supraviețuitorii. Fiind într-o stare bună de sănătate, eu nu am fost spitalizat, ci preluat de Armata Salvării – până când angajatorul meu, White Star Line, avea să-mi asigure o locuință în oraș.

La Spitalul St. Vincent, mi s-a spus că o fată pe nume Maggie Murphy și una pe nume Peggy Madden (despre care am fost atât de bucuros să aud că supraviețuise!) fuseseră internate, dar se externaseră deja, ceva mai devreme în acea zi. Nu știam mare lucru despre destinațiile spre care urmau

să plece, cu excepția faptului că Peggy (de care devenisem apropiat pe navă) trebuia să ajungă în St. Louis. O să încerc să-i dau de urmă, după ce ne vom reveni cu toții din acest calvar.

Negăsind-o pe Maggie, i-am păstrat eu haina, cu mătăniile și pachetul de scrisori într-un buzunar, iar în celălalt niște petale de cireș ofilite. Bănuiesc că scrisorile sunt importante pentru ea, așa că le voi păstra până când voi reuși s-o găsesc.

Nu vreau să scriu despre Titanic sau despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Nu vreau decât să mă eliberez de imaginile și zgomotele ce-mi bântuie mintea. Și jur că nu voi mai pune piciorul pe vreo navă cât voi trăi.

Dacă, în viitor, haina și scrisorile care-i aparțin lui Maggie vor ajunge în posesia ei, vă rog să-i transmiteți salutările mele. Pot spune că era o tânără foarte curajoasă, deși nu voi ști niciodată ce-a însemnat cu adevărat pentru ea să pășească în barca aceea, lăsându-i pe cei care-o însoțeau pe puntea navei, pe care-am privit-o apoi afundându-se în ocean.

Orice s-ar întâmpla, sper că Maggie va duce o viață foarte fericită și că va reuși să se întoarcă la iubitul ei din Irlanda. Din puținele vorbe pe care mi le-a spus despre el, cred că îl iubea foarte, foarte mult – și cred că el o iubea, de asemenea.

Mulțumesc lui Dumnezeu că am supraviețuit și eu, și ea. Desigur, aș fi foarte bucuros să văd aceste scrisori reintrate în posesia proprietarului lor de drept.

Semnat (în deplinătatea facultăților mintale),

Harry Walsh
New York
America

Grace împături scrisoarea și o puse cu grijă pe masă. Rămăsese fără cuvinte.

— Incredibil, nu-i așa? zise Edward Lockey. Trebuie să iei scrisoarea și să i-o dai străbunicii tale. Sper că se va bucura să afle cum a ajuns Harry să dețină scrisorile ei.

— Cum era el... unchiul tău? întrebă Grace interesată să afle mai multe despre tânărul ce-și riscase viața pe vas ca să salveze cât mai mulți pasageri și care fusese atât de loial încât păstrase toată viața lucrurile lui Maggie, în speranța că are s-o reîntâlnească într-o bună zi.

— Ah, unchiul Harry! chicoti Lockey. Unchiul Harry *Norocosul* – omul cu o sclipire permanentă în ochi, cu un as în mânecă și cu mersul sprinten. Oare, cu ce să încep?!

În următoarele două ore, Grace ascultă captivată detalii din viața lui Harry – cât de traumatizat fusese de tot ce se întâmplase în noaptea aceea și de faptul că-și pierduse atâția prieteni din Southampton; cum refuzase să mai pună vreodată piciorul pe o navă; și cum își găsise de lucru în birourile companiei Cunard („cel mai sigur loc în care poți lucra pentru o companie navală“, afirmase el), pentru că nu mai suporta să vadă stindardul White Star Line. Află apoi cum mama lui așteptase disperată să primească vești despre soarta lui, ea și sora sa așteptându-l în portul Southampton alături de alte sute de mame și soții întristate, refuzând să plece înainte să afle ce se alesese de el. Lockey îi povesti lui Grace despre cum părinții lui Harry și sora sa (adică mama lui Lockey) veniseră până la urmă în New York, să înceapă o viață nouă alături de Harry; cum starea de sănătate a tatălui său se îmbunătățise, permițându-i să lucreze din nou în port; și cum mama lui devenise o figură foarte influentă în Armata Salvării, ajutându-i pe cei mai puțin norocoși decât ea. Grace află cu uimire cum Harry își petrecuse ani la rând încercând să dea de urma lui Peggy Madden, care i se lipise de suflet, doar ca s-o găsească într-un final în St. Louis, deja căsătorită și având doi copii. Se pare că ea a izbucnit în râs când l-a văzut stând în fața casei sale și-a jurat că, dacă nu și-ar fi iubit soțul atât de mult, ar fi fugit cu el chiar în acel moment – pentru că se dovedise cel mai perseverent bărbat pe care-l cunoscuse vreodată! Din păcate, până când a găsit-o Harry, Peggy pierduse legătura cu Maggie – din cauza mutărilor dese și-a adreselor pierdute, se pare. Însă ea și Harry au devenit prieteni buni, păstrând apoi legătura până la bătrânețe. Harry nu s-a căsătorit niciodată, declarând că era mai fericit singur, decât cu cineva care să nu fie fata din Irlanda ce-i apărea-n vis în fiecare noapte.

Când Lockey termină de povestit, Grace își șterse lacrimile.

— Ce păcat! spuse ea. Dacă ar fi ajuns la spital mai devreme în ziua în care-au fost externate fetele, poate că s-ar fi înfiripat o relație între el și Peggy... și tot atunci i-ar fi putut înapoia lui Maggie haina și scrisorile.

— Ah, da, comentă Lockey. Însă la fel am putea spune... „dacă Titanicul nu s-ar fi scufundat“, „dacă aisbergul n-ar fi intrat pe cursul navei“, „dacă marinarii de cart din vârful catargului ar fi avut binoclu“ și tot așa. Harry a considerat întotdeauna că trebuie să te descurci cu ceea ce-ți scoate viața în

cale. Nu și-a plâns de milă niciodată. Adesea afirma că soarta îi oferise o a doua șansă la viață și, pe când stătea în barca de salvare așteptând un vapor care să-i culeagă din apele oceanului, i-a făcut o promisiune lui Dumnezeu (dar și lui însuși): că va profita din plin de acea șansă. După ce-a scăpat de pe Titanic, a devenit convins că e cel mai norocos om din lume.

Amândoi rămaseră tăcuți pentru câteva momente, reflectând fiecare la tot ce-și împărtășiseră și la legăturile dintre oameni.

— Ei bine, cred că ți-am răpit destul timp. Ar fi bine să mă întorc la mașină și să-mi eliberez mama. Îți mulțumesc atât de mult – pentru tot! N-ai idee ce-o să însemne asta pentru Maggie, zise Grace strângându-și lucrurile. S-au întâmplat atâtea evenimente ciudate în ultima vreme, de când Maggie mi-a povestit despre Titanic... Ai crede că nava aia nu vrea să fie uitată, oriunde-ar zăcea.

Se despărțiră cu o îmbrățișare scurtă și Grace se gândi o clipă la tatăl ei și la cât de mult îi lipsise acea senzație de alinare și protecție. Bărbatul plecă apoi și ea mai rămase gânditoare o vreme, amestecând cu lingurița zațul de cafea rece de pe fundul ceștii, întrebându-se ce-avea să simtă Maggie revăzându-și după atâția ani haina și scrisorile.

***

— Maggie, ieri am cunoscut pe cineva, zise Grace în timp ce pregătea ceaiul în mica bucătărie a lui Maggie.

Așteptă un răspuns. Nu auzi nimic. Străbunica ei schimba unul după altul canalele de la televizor.

— Ei bine... continuă Grace punând ceainicul, ceștile și un pachet de fursecuri pe o tavă și ducându-le în sufrageria micuță. Nu vrei să știi pe cine?

— Bineînțeles că vreau, replică Maggie îndreptându-și spinarea în fotoliu. Dar numai după ce cauți un platou frumos pentru acei biscuiți și îi așezi cum trebuie. N-ai învățat nimic de la mine, fato? zise ea oftând și fluturând din mână peste tava cu aspect dezordonat.

Grace râse și intră din nou în bucătărie ca să aducă platoul cerut:

— Care-i treaba cu fursecurile, Maggie? Oricum nu vom mânca niciodată un platou întreg, nu-i așa?

— Nu asta e ideea, o mustră bătrâna. Dacă faci un lucru, trebuie să-l faci cum trebuie, chiar dacă e vorba doar să oferi un biscuit și-o ceașcă de ceai.

Grace ornă biscuiții pe unul dintre „platourile simandicoase“ ale lui Maggie, așa cum le numea ea, după care se așeză în fața străbunicii.

— Și, continuă Maggie, așa am văzut că se făcea pe Titanic. Mi-am promis că, atunci când voi ajunge în America, voi servi biscuiții la fel de frumos. În fine, pe cine-ai cunoscut?

Grace mai-mai că se temea să-i spună lui Maggie despre scrisori, nesigură dacă să răscolească amintirile pe care era clar că bătrâna încercase o viață întreagă să le uite.

Turnă ceaiul și începu:

— Am cunoscut un domn foarte, foarte amabil, pe nume Edward Lockey.

— Îl știu?

— Ei bine, nu. Nu chiar, rosti pe un ton prevăzător Grace. Dar el a cunoscut pe cineva care te-a cunoscut pe *tine*.

Făcu o pauză și se uită în ochii lui Maggie. Îi trezise interesul.

— Mi-a citit articolul din ziar și-a luat legătura cu mine pentru că i-a sunat familiar numele tău, „Maggie Murphy“.

— Da? Cum așa? Nimeni nu mi-a mai zis „Maggie Murphy“ de ani de zile, se miră bătrâna.

— Păi, n-o să-ți vină să crezi, dar și unchiul lui a fost pe Titanic, mărturisi Grace.

Maggie făcu din nou ochii mari, captivată.

— Unchiul lui a fost însoțitor de bord la clasa a III-a, continuă Grace. Numele lui era Harry Walsh.

CAPITOLUL 35

Maggie își acoperi obrajii cu mâinile și icni din tot sufletul, apoi se apleacă în față:

— *Acel* Harry? Harry Walsh? Ești sigură?

— Da! Știu, e incredibil – nu-i așa? – că domnul Lockey a citit articolul despre tine din întâmplare și că a avut și el pe Titanic o rudă, pe care o cunoșteai și tu, se pare, confirmă tânăra.

Maggie căzu pe gânduri.

— El mi-a salvat viața, Grace. N-aș fi prins un loc într-o barcă de salvare, dacă n-ar fi fost el. Ne-a ghidat până pe punte și...

Grace se apleacă și își puse mâinile peste ale lui Maggie.

— Știu, Maggie. Știu...

Încerca s-o liniștească, înainte să-i dea următoarea veste.

— ...dar asta nu e tot.

Maggie se uită la ea cu ochii căscați.

— Ce? Ce mai e...?

— Din păcate, Harry nu mai trăiește, o anunță Grace cu calm.

Făcu iarăși o pauză, lăsând-o pe străbunica ei să reflecteze la ceea ce auzise.

— Serios? Ah, ce trist! Foarte trist. Era un tânăr așa de amabil. Sper că a dus o viață fericită, zise bătrâna.

— Da, Maggie. O viață foarte fericită. A trăit până la 90 de ani și, prin testament, i-a lăsat ceva foarte important nepotului său. De aceea m-a căutat domnul Lockey – pentru că voia ca pachetul care-i fusese lăsat moștenire să revină în posesia proprietarului de drept.

Tânăra tăcu pentru o clipă și întinse mâna după haina și pachetul de scrisori din sacoșa aflată alături.

— A vrut ca tu să primești astea, Maggie.

Îi dădu obiectele lui Maggie, care le recunoscu pe loc.

— E haina mea. Iar astea...

Întoarse pachetul pe toate fețele, atingând ușor hârtia maronie și bucata de sfoară jerpelită.

— Nu, șopti bătrâna. Nu se poate!

Grace îi povesti pe scurt cine era Edward Lockey și cum ajunseseră la el scrisorile găsite de Harry.

— Erau în buzunarul hainei tale, Maggie. Harry a găsit haina când bărcile de salvare ale Titanicului au fost coborâte de pe Carpathia, la debarcaderul White Star, după ce vasul a ajuns în New York. El se dusese în mod special să caute barca numărul 16, ca să scoată de pe ea emblema cu R.M.S. Titanic, ca suvenir pentru tatăl său. A observat înăuntru haina neagră și și-a amintit că era a ta. Deja încercase să te găsească pe Carpathia, dar tu nu le spuseseși autorităților cum te numești. Te-a căutat chiar și în spitalele din New York. A păstrat scrisorile în toți anii care s-au scurs de-atunci, cu speranța că te va găsi într-o bună zi. Și acum, iată, scrisorile te-au găsit pe tine.

Grace nu era sigură că Maggie auzise vreun cuvânt din tot ce-i spusese. Ședea tăcută, răsucind pachetul în palme și trecându-și degetele peste numele ei, care fusese scris acolo de-o mână foarte dragă, deasupra ultimei scrisori.

— Vrei să te las să le citești în liniște? întrebă ea, simțind că Maggie și-ar fi dorit puțină intimitate.

— Da, șopti Maggie, abia auzindu-se peste vântul ce răscolea copacii din grădină. Da, te rog. Cred că aș vrea să le citesc singură.

— Dar nu te vei întrista prea tare? Sigur nu vrei să rămân? o întrebă grijulie Grace.

Maggie zâmbi:

— O să fie bine. Va fi plăcut să revăd acel scris familiar și să aflu în sfârșit ce mi-a scris cu atât de mulți ani în urmă. Acum, du-te. Sunt liniștită.

Șovăielnică, Grace își ridică geanta să plece.

— Bine, atunci... dacă ești sigură. O să te sun mâine dimineață. N-am uitat ce zi e. Te duc mai întâi la cimitir și apoi mergem la un ceai?

— Da, draga mea. E perfect așa. Ne vedem la 10:00, ca de obicei, încheie bătrâna.

Grace o sărută pe Maggie pe obraz și plecă.

***

Abia când auzi mașina demarând pe alee, Maggie desfăcu bucata de sfoară și scoase scrisorile din pachet. Hârtia era îngălbenită și pătată pe alocuri cu

ceea ce părea a fi apă de mare. Dar, în ansamblu, hârtia se conservase incredibil, având în vedere prin ce intemperii trecuse și cât de mult timp se scursese de atunci. „Harry le-a păstrat cu mare grijă“, gândi ea, zâmbind la amintirea acelui tânăr și chipeș însoțitor de bord, și la ciudatul lui accent englezesc din sud.

Parcurse mai întâi scrisoarea lui Harry, lămurindu-se mai clar cum anume ajunseseră toate în posesia lui. Se simțea de parcă ar fi fost din nou pe navă; și din nou pe barca de salvare.

Făcându-și curaj pentru ceea ce urma să afle, despături primele patru scrisori – cele pe care le citise deja, întinsă în patul ei din cabina 115 de pe Titanic. Pe atunci, i se păruse cea mai luxoasă încăpere. Văzând scrisorile din nou, aproape că simți vibrația uriașelor motoare ce zguduiau ușor cabina. Cercetă cu atenție toate scrisorile, bucurându-se să vadă caligrafia simplă a lui Séamus. Zâmbi copleșită de amintirile stârnite și începu să le citească pe cele rămase până atunci nedeschise. Îi tresălta inima-n piept în fața cuvintelor așternute pe hârtie, la fel cum i se întâmplase și în prima noapte când dansase cu Séamus, la nunta soților Brennan. Citi despre zilele fericite și fără griji pe care le petrecuseră ei doi în acea vară, apoi ajunse la scrisorile în care Séamus își povestea toamna trăită alături de ea, când mama ei căzuse la pat și mătușa Kathleen sosise din America.

Octombrie 1911

E toamnă acum, Maggie. Nu-mi vine să cred c-am fost atât de norocos să-mi petrec toată primăvara și toată vara cu tine. Uneori, mi se face teamă că mă voi trezi dintr-un vis lung! În ultimele săptămâni, am fost cu toții ocupați să scoatem cartofii la timp și, pentru că mama ta s-a îmbolnăvit, n-am mai avut răgaz să ne vedem... Totuși, chipul tău îmi apare tot timpul în minte. Așa că mă bucur să-ți zăresc fie și numai buclele ascunse sub pălărie, prin mulțimea din piață. Mi-ar plăcea să-ți tai una dintre șuvițe și s-o păstrez pentru mine; așa, mi-aș aminti mereu cum îți strălucea părul în soarele toamnei. Dar cel mai bine îți șade când buclele îți înconjoară chipul – și n-aș vrea să-ți fur vreuna. Sunt câțiva flăcăi în sat care mă tachinează amintind de tine; mă tot întreabă dacă sunt cu vreo fată. Le spun să dispară și să-și vadă de treaba lor. Doar că aș vrea ca toată lumea să știe cum e să fii în preajma ta, fiindcă atunci ar înțelege cu toții de ce umblu tot timpul de parc-aș fi nătâng!

Noiembrie 1911

Lucrurile s-au schimbat acum, Maggie, după moartea mamei tale și după ce mătușa ta, Kathleen, a venit din America să aibă grijă de tine. Știu că găsești alinare în faptul că e aici, dar îmi fac griji că vrea să te ia cu ea în America la primăvară. Cu toate vorbele ei pretențioase despre viața de-acolo și toată teoria că Irlanda nu-i oferă nimic unei tinere femei, mă tem că te va lua de lângă mine, Maggie. Sunt sigur că-ți va umple căpșorul ăla frumos cu povești despre zgârie-nori și pălării și pantofi la modă. Am o bănuială că te va urca pe-un vapor, înainte de sfârșitul anului. Sper să mă înșel, Maggie. Nu știu ce s-ar alege de mine, dacă ai pleca.

Decembrie 1911

Mai știi cum s-a așternut zăpada, Maggie? Nămeții de pe lângă ziduri și garduri sunt înalți cât casa. Nu te-am văzut de zile întregi, căci drumurile și ulițele sunt blocate. N-am văzut așa zăpadă în viața mea – și nici tata. Spune că, atunci când ninge așa, înseamnă că în noul an se va petrece o schimbare. L-am întrebat ce fel de schimbare. A zis doar „o schimbare“. Mă tem pentru sănătatea lui. Aerul rece îl face să tușească îngrozitor, zi și noapte. Tușește așa de tare uneori, că am impresia c-o să-și scuipe plămânii din el. Stau trist în căsuța asta înghețată, ascultând oticnelile tatei și gândindu-mă la tine. Nu-mi imaginez cum ar fi viața în lipsa ta, Maggie. Tu mă faci atât de fericit, că uneori mă simt ca cel mai mare prostănac când mi se scurg ochii după tine. Sper că nu te-am stânjenit, când ți-am spus că te iubesc. Pentru că te iubesc. Foarte, foarte mult! Și mă simt mai bine că ți-am spus-o.

Inima lui Maggie bătea cu putere în timp ce sorbea cuvintele lui Séamus, amintindu-și toate despre câte scrisese el – momentele pe care le petrecuseră împreună în Ballysheen – ca și cum s-ar fi întâmplat ieri, nu în urmă cu șaptezeci de ani. Aproape că-i simțea prezența în încăpere, mâinile lui aspre și muncite mângâindu-le pe-ale ei și respirația lui în ceafă. O trecu un fior, însă continuă să citească.

Ianuarie 1912

M-ai anunțat că pleci și simt că inima o să-mi plesnească de durere. Mi-aș dori s-o pot face pe mătușa ta să se răzgândească. Știu că n-o deranjează să stau prin preajmă uneori – mă bucur să-i fiu de ajutor când are nevoie să-i repar diverse lucruri sau să-i aduc provizii de la piață când nu se poate duce ea. Încerc s-o impresionez, Maggie. Vreau să știe că sunt un bărbat bun, de încredere, care te va iubi și te va proteja mereu, și că nu trebuie neapărat să te ia de lângă mine. Tusea tatei e tot mai rea, din cauza iernii grele prin care trecem. Doctorul spune că e ceva numit emfizem (nici nu știu dacă așa se scrie) și-ar trebui să mă rog măcar s-apuce primăvara. Spune că vremea caldă îl va ajuta. Mai mult nu se poate face pentru el, deocamdată.

Maggie continua să citească. Parcurse lunile februarie și martie, abia reușind să mai vadă printre lacrimi.

Aprilie 1912

Maggie, pleci.

Temerile mele cele mai negre s-au adeverit: pleci în America, împreună cu ceilalți. Știu că-ți dorești să pot veni cu tine și sper că știi cât de repede m-aș urca la bordul acelui vapor, dacă aș putea. Însă tata se simte prea rău ca să călătorească și e prea bolnav ca să-l las singur aici. S-a tot plâns și suspinat în Ballysheen – uneori mi se pare c-ați murit deja cu toții, după atâtea „priveghiuri americane“ ce s-au ținut lanț, după toată băutura și rugăciunile și toate sticlele de apă sfințită. Mă înspăimântă, Maggie, și nu mi-e rușine să-ți zic. Am stat lângă tata toată ziua și toată noaptea, temându-mă să plec de lângă el. Dacă te-aș fi văzut, mă tem că te-aș fi ascuns în pivnița noastră, până ce-ar fi plecat toate trăsurile. Am avut un gând îngrozitor, cât am stat de veghe aici: mi-am dorit să moară tata, ca să pot veni cu tine, Maggie. Nu-i ăsta cel mai rău lucru pe care l-ai auzit vreodată? Un fiu care dorește moartea tatălui său, ca să fie eliberat de povara de-a avea grijă de el și să-și poată căuta un viitor mai bun? Am spus douăzeci de rugăciuni, după gândul ăsta negru. Și știu sigur c-am simțit-o pe mama încruntându-se la mine de sus, Domnul s-o odihnească!

10 aprilie 1912

Astăzi pleci. Nu mai am cuvinte... Cred c-am așternut pe hârtie toate vorbele pe care aveam să le scriu vreodată în această viață. Le ai aici pe

toate, să le ții lângă tine în timp ce traversezi oceanul spre Lumea Nouă. Maggie, n-o să-ți uit nicicând chipul frumos și ochii scăpărători cu care m-ai privit în noaptea când am dansat noi doi pentru prima oară sau felul cum îți zboară părul peste față când bate vântul. Mereu o să te aștept sub cireș miercurea – și-o să fac asta până când o să te întorci. O să te aștept, Maggie! Și îmi doresc din răsputeri să te întorci acasă în curând. Vreau să te întorci la mine, pentru că vreau să-mi petrec tot restul vieții cu tine. Vreau să-ți fiu un soț bun, Maggie. Vreau să fii soția mea. Te căsătorești cu mine, Maggie Murphy? Te rog, spune „da“.

Cu toată iubirea și afecțiunea,
Al tău pentru totdeauna,
Séamus Doyle

Maggie împături scrisorile și le așeză cu grijă, făcându-le iarăși pachet. Își lăsă capul pe spătarul fotoliului și rătăci cu privirea asupra bufetului din lemn întunecat, aflat în celălalt capăt al încăperii. Cercetă mulțimea de fotografii expuse – o viață de aniversări, prietenii și nașteri, înșirată în tablouri cu rame nepotrivite. Închise ochii.

— O, Séamus, șopti ea, lăsând lacrimile să-i curgă încet pe obrajii firavi. Dragul meu Séamus, mi-e atât de dor de tine! Ce dor îmi e de tine!!...

***

Nu știa cât dormise ori din ce cauză se trezise. Dar visase că se îneca și-l striga pe Séamus s-o salveze. El înotase până la ea și-o scosese la mal. „Mereu te voi proteja, Maggie“, îi zisese. Ea întinsese mâna să-i mângâie fața și acum, în timp ce stătea în penumbra sufrageriei sale, nu știa dacă mâna care o atinsese pe-a ei fusese parte din vis sau din realitate.

Auzi râzând un cuplu care trecea pe drum, simți vântul huruind pe holul de la etaj și sesiză ceasul de pe pervazul șemineului ticăind în ritmul lui obișnuit, previzibil, statornic. Se ridică încet, apucând bastonul pe care-l folosea ca să se sprijine, și merse prin casă, aprinzând câteva lumini.

Știa ce caută și, aplecându-se ușor, întinse mâna după valiza mică și neagră de sub patul ei. Voia să se uite din nou printre vechituri. Să-și amintească. După o viață de uitare, acum voia să-și amintească – totul, până la ultimul detaliu. Să celebreze viețile celor pe care-i iubise și-i cunoscuse în urmă cu mulți ani. Voia să-și amintească și apoi să fie împăcată. În sfârșit. Voia ca șoaptele și ecourile acelei nopți tragice să se piardă încet,

încet. Să fie eliberată de vina și îndoielile tăinuite atâția ani; de sentimentul sfâșietor de remușcare că supraviețuise după atâta moarte și pierzanie.

Povestea pe care i-o spusese lui Grace, discuțiile despre Titanic și toți cei pe care-i iubise și-i lăsase în Ballysheen, revederea scrisorilor lui Séamus, toate acestea aveau s-o ajute să facă pace cu trecutul. Dar știa că există o singură cale prin care putea să fie în sfârșit eliberată de povara amintirilor. Era nevoie să se întoarcă acolo unde începuse totul; înapoi în Irlanda, înapoi în Ballysheen.

***

A doua zi, familia comemora zece ani de la moartea străbunicului lui Grace. Tânăra îi promisese lui Maggie că are s-o ducă la cimitir, să pună la mormânt flori proaspete în amintirea lui. Apoi aveau să meargă împreună să-și bea ceaiul de sâmbătă dimineața, ca de obicei.

Grace știa că lui Maggie îi plăceau cireșii de pe marginea zidului exterior al cimitirului. În zile ca aceea, învăluiau locul într-o plăcută lumină roz.

Era o dimineață însorită de primăvară și Maggie se desfăta în briza ușoară, în timp ce înaintau pe aleile din cimitir. Bătrâna cercetă singurul nor prezent pe cerul albastru, simțind liniștea din jur. Îi amintea de ziua când plecase din Irlanda. O imagine îndepărtată îi reveni în minte, în vreme ce pășea tăcută pe lângă strănepoata ei...

O tânără fată, frumos îmbrăcată în cel mai bun sarafan din stambă al ei, privind din ușa mică a căsuței dincolo de cireșii înfloriți, spre întinderea largă de câmpii și ziduri mici de piatră care împart ținutul, spre falnicul munte Nephin Mor, învăluit în umbră de un nor trecător, ca și cum și-ar fi scos pălăria în fața călătorilor ce plecau... Vocea mătușii ei: „A sosit timpul.“ Pietrele scârțâindu-i sub tălpi, în timp ce mergea din casă-n casă – mai întâi la căsuța albă din piatră a vărului ei Paddy. O bătaie în ușă, iar apoi vocea fetei: „A sosit timpul.“ Făcuse același lucru acasă la familia Joyce, unde Ellen stătea sfâșiată între adânca îngrijorare pentru mama ei bolnavă, pe care avea s-o lase acolo, și bucuria de a-și revedea logodnicul chipeș, care-o aștepta la New York. Alte bătăi în alte uși; pietrele scârțâind tot mai amenințător sub ghetele ei negre. Și drumul înapoi spre casă, cu capul plecat, ochii privind fix în pământ, urechile ciulite: scârț... scârț... scârț... În final, tresărirea din inima ei, când îl văzuse stând sub cireș. Venise să-și ia rămas-bun.

— Ești bine, Maggie? Azi pari foarte tăcută.

Vocea lui Grace o smulse pe Maggie din gândurile ei.

— O, da, scumpo. Sunt bine. Doar mă bucuram de liniște și pace. E atât de frumos azi aici, nu-i așa? Atâta liniște și pace. Îmi amintește de dimineața când am plecat de-acasă.

O luă pe Grace de braț și își continuară plimbarea. Gândurile bătrânei reveniră iar la tânăra de 17 ani care trăise-n ea odată...

În acea dimineață de primăvară, Ballysheen arăta diferit. Peste case plutea o tăcere sinistră, după toată zarva și organizarea din ultimele săptămâni. Doar bine-cunoscutul cântat al cocoșului se mai auzea printre lacrimile de adio și ultimele vorbe de rămas-bun, înainte de urcarea călătorilor în trăsurile care se adunaseră gata de drum. Fata rămase pe loc, aruncând o ultimă privire spre culmile încă înzăpezite ale munților din depărtare, spre mieii de pe pajiști, ca niște picățele albe abia vizibile cu ochiul liber, spre micile case albe și fermele răsfirate pe dealuri, ca niște case de păpușă răvășite de-un copil. Avea amintiri dragi, de când alergase pe acele câmpii, printre dealuri, eliberată vremelnic de constrângerile îndatoririlor zilnice; în astfel de clipe, devenea una cu peisajul pe care îl iubea nespus de mult.

Se uită la mama lui Pat, ce se sprijinea tristă de trăsură întinzându-i băiatului un bănuț care să-i poarte noroc. Unul dintre cai se sperie de-un câine, luând-o din loc și făcând trăsura să se zgâlțâie ușor în momentul când băiatul se întinse să ia bănuțul din mâna ei. Femeia icni, privind moneda care cădea în țărână. Era semn rău, dar maică-sa îl luă de pe jos, îl frecă de haină și i-l dădu din nou. Nimeni nu scoase o vorbă.

Călătoria începu pe drumul zgrunțuros din Windy Gap. Trăsura o zdruncina pe fată la fiecare cotitură ce-o îndepărta și mai mult de casă. Și de bărbatul pe care-l iubea.

Zeci de oameni se adunaseră pe peronul răcoros al gării, ferit de soarele ale cărui raze încingeau zidurile clădirii. Grupuri mai mici și mai mari se strânseseră în jurul grămezilor de valize și cufere, luându-și rămas-bun printre lacrimi, de la mame și alte rude. O presimțire sumbră și definitivă.

Scrâșnetul inconfundabil al fierului apăsând fierul. Și pufăitul înăbușit al fumului, ridicându-se din hornul locomotivei în timp ce se apropia trenul de Westport. Inimile bătură mai tare, oamenii își strânseră mâinile și adrenalina făcu trupurile să tremure la vederea strălucirii verzi a trenului Midland Great Western Line. Cum rămăsese tânăra cu gura căscată la mașinăria

imensă aflată dinaintea ochilor – una cum nu mai văzuse niciodată, hornul negru înălțându-se deasupra peronului, șuieratul aburului și urletele schimbate între conductor și șeful de gară făcând-o să-și acopere urechile...

Imaginea străinilor cu ochi înroșiți, rămași în urmă pe peron. Lacrimile care nu încetau să curgă, șterse cu neputință, în tăcere. Mamele uitându-se în zare, dorind să nu stârnească agitație, încercând să le insufle curaj și încredere fiicelor și surorilor înlăcrimate, care se uitau la ele prin geamurile încețoșate.

„E o priveliște de-a dreptul îngrozitoare, Maggie, spusese Peggy. Dumnezeu să-i aibă-n pază! Dumnezeu să ne aibă-n pază pe toți...“

Pe fereastră, câmpiile și pajiștile se derulau cu o viteză uimitoare, în timp ce trenul înainta hurducăind spre gara Claremorris, de unde ea avea să pătrundă într-un tărâm nou și străin.

Apucă pachetul de scrisori din buzunarul hainei. Se simțea alinată, câtă vreme ținea cuvintele lui Séamus în palme. Îl simțea și pe el lângă ea.

Amintirile o făcură pe Maggie să tremure. Își trase haina mai strâns pe trup, în timp ce se apropia de mormânt.

Stătură o vreme cu capetele plecate în tăcere, spunându-și fiecare rugăciunea. Maggie începu apoi să aranjeze florile, aruncându-le pe cele ofilite și înlocuindu-le cu altele proaspete.

— Frezii, preferatele tale..., șopti bătrâna făcându-și de lucru pe lângă mormânt.

Grace o privi. Devotamentul străbunicii ei și iubirea nemuritoare pentru bărbatul cu care-și petrecuse cea mai mare parte din viață o făcură să zâmbească. Citi inscripția de pe piatra funerară: „Soțul preaiubit al lui Maggie și tatăl iubitor al lui Harry, Kathleen și Peggy. «Să trăim în inimile celor pe care-i iubim înseamnă să nu murim niciodată.»“

— Știi, îmi aduc aminte de el, zise Grace aproape șoptit. Era un om bun, nu-i așa? Îmi amintesc mirosul pipei pe care-o fuma. Îmi amintesc cum mă tachina și cum se prefăcea că nu poate să pronunțe cuvântul „hipopotam“. Încerca de nenumărate ori și ne făcea pe mine și pe Art să ne prăpădim de râs. Întotdeauna mă simțeam în siguranță lângă el.

Maggie zâmbi cu drag.

— Da, Grace. Era un om foarte bun. Și eu m-am simțit mereu foarte protejată lângă el. Avea un fel de... cum se spune?

— Prezență, o completă Grace.

— Așa e, fu Maggie de acord. O prezență. Știai întotdeauna când se află într-o încăpere – nu la modul spectaculos, șmecheresc, ca la fratele tău. Ci într-un fel tăcut și blând.

Tăcu pentru o clipă, dând la o parte câteva petale căzute pe piatră, apoi conchise:

— Da, chiar era un bărbat deosebit.

Mai rămaseră acolo un timp, amintindu-și de omul la mormântul căruia se aflau. Abia când Maggie murmură cuvântul „Amin!“, Grace știu că străbunica ei era gata de plecare.

— Deci, mergem să bem ceașca aia de ceai? Se întețește vântul. Haide, zise bătrâna.

Când Maggie dădu să plece, Grace fu sigură c-o aude spunând: „Da, așa voi face.“ Se uită-n jur să vadă cu cine vorbește, dar, nevăzând pe nimeni, presupuse că s-a înșelat și îi întinse brațul lui Maggie, ca s-o ajute pe drumul de întoarcere.

— Apropo, întrebă tânăra când ajunseră înapoi la mașina care deja se încinsese de căldura zilei. Ți-ai botezat copiii după oamenii cu care ai călătorit?

— Da, scumpo. Kathleen, după mătușa mea. Peggy, după prietena mea. Și Harry, după prietenul nostru. Așa mi s-a părut frumos – să le cinstesc amintirea.

— Ai păstrat legătura cu Peggy? După tragedie?

— Da, o vreme. Am făcut schimb de adrese în spital. Nici n-aș fi știut încotro să mă îndrept, dacă n-aș fi păstrat acea valiză neagră. Mătușa Kathleen scrisese o adresă și-o prinsese de mâner, așa că infirmierele știau unde trebuie să ajung. Nu ne-am scris imediat... Amândouă aveam nevoie de ceva timp ca să ne revenim. Însă după câteva luni i-am scris eu mai întâi, ea mi-a răspuns și-am continuat să ne trimitem scrisori vreme de câțiva ani.

Făcu o pauză.

— Și...? ceru detalii Grace.

— Și apoi ne-am distanțat. Eu m-am mutat. Cred că și Peggy, pentru că urma să se căsătorească. Iar anii au trecut fără să mai aud vreo veste de la ea.

— O, ce păcat! E foarte trist, clătină din cap Grace.

— Da, așa e. Era singura persoană în viață care trăise acea experiență îngrozitoare împreună cu mine. Mă întreb uneori dacă mai trăiește, șovăi bătrâna.

— Și ți-ai botezat fiul după însoțitorul de bord pentru că el ți-a salvat viața? insistă Grace. Edward Lockey spunea că Harry te-a ajutat să trimiți o marconigramă de pe Titanic.

Maggie zâmbi mâhnită.

— Ah, da. Harry era prieten cu unul dintre operatorii Marconi și mi-a spus că poate să trimită o telegramă pentru mine, fără să mă coste nimic. Niciodată nu mi-aș fi permis să plătesc o telegramă. N-o să crezi, dar mesajul ăla afurisit a fost doar parțial trimis! Operatorul radio tocmai tasta mesajul meu, când Titanicul s-a izbit de aisberg. Așa că mesajul a ajuns în Irlanda, numai că lipseau din el câteva cuvinte esențiale. Fiind incomplet, mesajul acela a avut un efect teribil...

— Da? întrebă Grace așteptând detalii.

— Însă totul s-a lămurit într-un final, o asigură bătrâna.

Se lăsă tăcerea între ele, în timp ce Grace conducea mașina și Maggie se uita pe geam, la cireșii printre care se zăreau zidurile din piatră și gardurile vii. Zgomotul motorului se pierdu în fundal, în vreme ce un milion de amintiri răscoleau iarăși mintea lui Maggie.

PARTEA A VI-A

„Către Geo E. Foster, prim-ministru interimar, Ottawa, Ontario: Isadore Strauss și soția nu sunt la bord, doar menajera. Charles M. Hays nu e la bord, doar soția. Căpitanul“

Marconigramă trimisă de căpitanul navei Carpathia lui George E. Foster, prim-ministru interimar, Ottawa, Ontario, în 18 aprilie 1912.

CAPITOLUL 36

Chicago, 1982

Stabiliseră să se întâlnească pe malul lacului. Mereu fusese locul lor preferat în timpul vacanței de primăvară sau ori de câte ori el o vizita acasă; și era alegerea perfectă – nici prea public și nici prea izolat, fiindcă vedeai acolo o mulțime de oameni care jucau frisbee, tați care aruncau mingi de baseball spre fiii lor sau amatori de sporturi de apă ce cădeau de pe jetski. Ar fi găsit destule lucruri care să le mascheze disconfortul, dacă întâlnirea nu mergea așa cum spera Grace, și destul spațiu încât ea să-și poată șterge lacrimile, fără să atragă atenția.

Prima lor conversație telefonică după atâta vreme fusese scurtă și stânjenitoare, presărată cu pauze inconfortabile și replici șovăielnice. În unele momente, se întâmpla să vorbească unul peste altul din greșeală, făcând conversația să se blocheze, și apoi reîncepeau amândoi simultan, scuzându-se și insistând ca celălalt să continue. Nu semănase deloc cu discuțiile relaxate și lejere pe care obișnuiau să le poarte pe vremuri, când stăteau cu orele în telefon, mai pe la începutul relației lor – dacă se întâmpla să se afle fiecare acasă de Ziua Recunoștinței sau în vacanța de vară. Nesfârșitele conversații telefonice cu Jimmy constituiseră singurul motiv real de neînțelegere între Grace și tatăl ei, care o mustra adesea că pierde prea mult timp la telefon. Când ea protesta, el o prevenea că are să plătească factura, dacă nu pune imediat receptorul în furcă.

Acum, opri mașina în parcarea de lângă lac. În ultimele zile, Grace rememorase de nenumărate ori scurta ei conversație cu Jimmy. Îi spusese că s-a descurcat bine și că a fost uimit să-i citească articolul din ziar. Vocea lui era atentă și deloc ostilă – aceasta fusese cea mai mare teamă a ei. N-o lăsase să-și caute scuze, insistând că era mai bine să se întâlnească față-n față și să discute. Grace nu se simțise destul de tare încât să-l întrebe fără ocolișuri dacă avea o iubită, dar presupunea că probabil nu, din moment ce voia să se vadă cu ea. Cel puțin spera că nu, dar se pregătise și pentru această posibilitate.

Se privi în oglinda retrovizoare mulțumită de înfățișarea ei, deși parcă simțea deja erupția care-i apărea pe față și pe piept de la prea multe emoții.

Își înfășură lejer în jurul gâtului o eșarfă de mătase, își înfoie părul, își aplică din nou luciul de buze și își ridică ochelarii de soare pe cap.

— Bine, își spuse ea încuind mașina. Să mergem.

Căzuseră de acord să se vadă în fața cafenelei The Hava Bean, unde obișnuiau să se întâlnească altădată. Cine ajungea primul comanda două *flat white* la pachet, apoi aveau să se așeze undeva pe iarbă și să stea de vorbă. „Nimic altceva; fără așteptări. Doar să vorbim și să ne bucurăm de-o cafea bună, da? Ce zici?“ – cuvintele lui Jimmy îi răsunau în minte, în timp ce se îndrepta spre locul de întâlnire.

Când trecu de ultima cotitură pe cărarea nisipoasă, îl văzu. Inima îi bătea cu putere în piept, așa că rămase pe loc preț de o clipă ca să-l privească, nevenindu-i să creadă că e chiar el. După tot acest timp, după toată tristețea îndurată și convingerea că n-o să-l mai vadă niciodată, iată-l acolo ținând în ambele mâini câte-un pahar de cafea și așteptând-o.

Se uită la el îndelung, analizând fiecare detaliu. Părea mai înalt decât și-l amintea și își lăsase părul puțin mai lung ca înainte. Îi stătea bine. Era îmbrăcat lejer, într-o bluză sport, blugi deschiși la culoare și bine cunoscuții lui tenişi Converse. Îl văzu cum se bâțâie fâstâcit de pe-un picior pe altul. Arăta la fel de emoționat ca ea.

Apoi, el se întoarse brusc și o văzu.

Ochii li se întâlniră.

Grace simți că inima o să-i sară din piept, la cât bătea de tare.

Se priviră unul pe altul pentru câteva clipe, fără să scoată o vorbă. Apoi, când ea se îndreptă spre el, pe buzele lui apăru un zâmbet timid. Îi dădea sentimentul că totul e bine. Totul era în regulă.

— Grace Butler, zise el stând drept în fața ei. Uau, uită-te la tine!

— Uită-te la *tine*, îi replică ea zâmbind. Arăți minunat!

Râseră un pic nervos și scânteia de atracție pe care-o simțiseră amândoi la acel prim curs din facultate se aprinse din nou, înviorând atmosfera ce-i înconjura.

— Te-aș îmbrățișa, dar sunt cam înțepenit aici! zise el făcând semn spre paharele de cafea. *Flat white* cu strat dublu de spumă?

— Ți-ai amintit! remarcă ea încântată.

Râzând, Grace luă unul dintre pahare din mâna lui. Se prinseră într-o îmbrățișare lungă, tăcută, amintindu-și fiecare atingerea celuilalt și

inspirând mirosurile familiare – parfum și loțiune de ras.

— Mergem? zise ea, dornică să scape de ochii iscoditori ai clienților din cafenea și de roiul de bicicliști care treceau valvârtej pe lângă ei.

— Da. Hai să ne plimbăm, îi propuse el. Deci... ai venit cu o poveste uimitoare. Pariez că O'Shea aproape c-a făcut infarct când i-a aterizat pe birou articolul tău. Ai făcut o treabă minunată, sincer, mi-a plăcut la nebunie. Și străbunica ta... Cine-ar fi zis că o bătrânică așa de tăcută are o asemenea poveste de spus?! Cum de s-a hotărât să ți-o dezvăluie, după atâția ani?

În timp ce pășeau agale pe alei, Grace îi povesti lui Jimmy totul – cum discutase cu străbunica ei în ziua aniversării celor 21 de ani și cum găsise apoi în pod mica valiză, cu câteva dintre vechile lucruri ale lui Maggie înăuntru.

— Pare să fi ajuns într-un punct din viața ei când a simțit nevoia să vorbească din nou despre asta. Și-a dorit ca oamenii să știe, explică Grace bucurându-se de briza ușoară pe care-o simțea în obraji. Mi-a spus că-i e dor să discute despre asta cu străbunicul – singura persoană din familie care-a vorbit cu ea despre naufragiu. Cred că mereu a vrut să fie sigură că povestea ei rămâne în familie până când... știi tu... îi sună ceasul.

— Ei bine, dacă e așa cum mi-o amintesc, asta nu se va întâmpla prea curând! comentă Jimmy râzând. E o femeie puternică. Și cred c-o să trăiască cel puțin o sută de ani.

— Oh, nu știu, Jimmy... Ceva s-a schimbat la ea în ultima vreme. Pare mai vulnerabilă cumva. Mai fragilă. Presupun că abia acum își arată vârsta reală.

Se așezară pe malul ierbos și continuară să-și împărtășească noutățile: cum luase legătura Grace cu profesorul Andrews și cum se stârniseră atâtea reacții uimitoare în urma publicării articolului. Ea îi spuse despre Edward Lockey, despre haina și scrisorile lui Maggie și despre cum reușise bătrâna să pună cap la cap informațiile legate de noaptea naufragiului, pentru a se elibera într-un final de frământările ce-o măcinaseră o viață întreagă.

— Știi, nu cred că a depășit niciodată trauma asta, îi mărturisi Grace. După atâția ani, cred că n-a reușit să facă pace cu ce s-a întâmplat atunci sau cu faptul că ea a supraviețuit când mulți alții au pierit. Trebuie să fi fost cumplit. Nici nu-mi pot imagina. Mi-a spus odată că, uneori, are senzația că

nici măcar n-a coborât de pe vapor. Că mai umblă și acum pe scările și punțile vasului în fiecare zi, căutându-și prietenii și rudele pierdute.

Pentru un timp, evitară să vorbească despre relația lor, niciunul neștiind cum s-o aducă-n discuție, temători să nu provoace vreo supărare sau vreo ceartă – acum, când păreau să se înțeleagă atât de bine.

— În fine, vreau să-ți mulțumesc, zise Grace într-un moment de tăcere. Îți mulțumesc foarte mult!

— Pentru...?

— Pentru că mi-ai dat o șansă. Pentru că ai venit să mă vezi. Chiar nu credeam că, după...

Jimmy își puse degetul ușor peste buzele ei.

— Nu, spuse el. Hai să nu facem asta. Să nu dezgropăm morții. Nu vreau să retrăiesc trecutul, să mă întorc în timp. E prea dureros pentru amândoi. Știm ce s-a întâmplat. Amândoi avem întrebările, scenariile noastre și nevoia de a ne justifica, dar nu cred c-ar ajuta. Suntem în prezent acum, deci hai să vorbim despre prezent. Pari atât de fericită, Grace, și asta e tot ce mi-am dorit vreodată – ca tu să-ți găsești din nou fericirea, cu sau fără mine. N-am putut niciodată să înțeleg pe deplin cum a fost pentru tine să-ți pierzi tatăl așa și să renunți la tot ca să ai grijă de mama ta. Nu era treaba mea să te judec pentru cum te-ai raportat la relația noastră... sau la orice altceva. Am sperat doar ca tu, mama și fratele tău să fiți din nou fericiți într-o bună zi. Chiar sper că ești bine, Grace. Atâta tot.

Lăsând lacrimile să-i curgă, lacrimi de ușurare, lacrimi pentru tatăl ei, pentru ea, Grace se cuibări în brațele lui Jimmy. Vorbiră și râseră până când soarele asfinți la orizont și Grace își puse jacheta, căci se răcorise afară.

— Deci, vii cu mine? o întrebă Jimmy în timp ce se întorceau spre parcare, braț la braț.

— Să vin unde...? Unde pleci? întrebă Grace continuând să pășească alături și încercând să păstreze un ton relaxat.

— În Irlanda. Mă rog, Irlanda și restul Europei. O să plec în vara asta, imediat după absolvire, îi dezvălui Jimmy. Mereu ai spus că vrei să mergi la origini. Îți amintești că ne făcuserăm și-un plan... oarecum?

Grace râse, amintindu-și de conversațiile naive, romantice și lipsite de griji pe care le avuseseră și despre planurile lor de-a călători împreună prin lume. Dar își aminti și cât de impulsiv putea fi Jimmy uneori.

— Serios? Vrei să vin cu tine? întrebă ea un pic neîncrezătoare.

Jimmy se opri și o întoarse cu fața spre el:

— Păi, doar dacă vrei. Mă gândeam c-am putea petrece timp din nou împreună, știi tu, să ne cunoaștem din nou. Ce zici? Dacă nu ai alte planuri pentru vară...

Ea zâmbi, afișând un surâs larg care păru să-i cuprindă tot corpul:

— E o idee minunată! Sigur că vreau să merg cu tine! Vreau mai mult decât orice pe lume!

***

Mai târziu în seara aceea, în timp ce mama ei pregătea cina în bucătărie, Grace se așeză în balansoarul de pe veranda din spate, bucurându-se de mișcarea lui odihnitoare și ritmică. Gândul la Jimmy și la cuvintele promițătoare pe care i le spusese îi zburdau prin minte. Maggie stătea pe o banchetă în fața ei, zâmbindu-i.

— Deci... ce anume te-a fermecat așa de tare, fata mea?

Grace se opri din legănat, revenind la realitate:

— Ce ziceai...?

— Ce te-a entuziasmat atât de mult? repetă bătrâna. Pentru că trebuie să fi fost ceva. Mai ai puțin și-ncepi să țopăi de bucurie.

Grace râse la intuiția străbunicii ei.

— Vai, Magie, nimic nu-ți scapă, nu-i așa? Ești sigură că ai aproape 90 de ani?!

Maggie chicoti:

— Din păcate, da, chiar dacă eu nu simt nicio zi peste 17 ani. Totul e aici, zise ea atingându-și capul ușor cu un deget. Așadar, ai de gând să-mi spui sau trebuie să te implor?

Ridicându-se din leagăn, Grace se strecură pe banchetă lângă Maggie și îi luă mâinile într-ale ei.

— O, Maggie, viața e minunată! Parcă nici nu-mi vine să cred. M-am întâlnit cu Jimmy azi.

— Cu Jimmy? Jimmy al *tău*?

— Da, râse Grace. Jimmy al *meu*!

— Păi, hai, dă-i drumul... Spune-mi tot, o îndemnă Maggie. Îmi dau seama după sclipirea din ochii tăi că te-ai bucurat să-l vezi.

De când vorbise cu Jimmy la telefon, lui Grace abia îi venea să creadă că tot ce se întâmplă e ceva real. Acum ardea de nerăbdare să povestească

altcuiva și știa că Maggie o va asculta fără s-o judece. Așa că-i spuse despre biletul pe care i-l trimisese profesorului Andrews odată cu articolul, despre cum o sunase Jimmy și stabiliseră să se vadă la o cafea în ziua aceea și despre cât de frumos fusese – ca și cum nu s-ar fi despărțit niciodată. Abia dacă se opri să-și tragă sufletul, în timp ce dezvăluia toate veștile îmbucurătoare. Maggie o ascultă răbdătoare, sorbind liniștită din ceai.

— Și n-o să-ți vină să crezi, Maggie!...

— Ce?

— La vară, Jimmy pleacă în Europa și vrea să merg cu el. În Irlanda! Mereu mi-am dorit să văd Irlanda.

— Și te duci? întrebă ea când Grace se opri din vorbit, într-un final.

— Da, confirmă tânăra. Cred că da. Tu ce părere ai?

Maggie își lăsă ceașca și farfurioara jos și o privi pe Grace fix în ochi. Așa se uita, atunci când voia să capteze întreaga atenție a cuiva; ca și cum ți-ar fi impus să stai drept și să asculți fără să te lași distras, indiferent ce s-ar fi petrecut în jurul tău în acel moment.

— Nu-i nevoie să știi părerea *mea*, Grace. Contează ce ai tu aici, spuse ea ducând mâna la piept. Probabil există o sută de motive pentru care să nu fugi în Europa cu un tânăr căruia i-ai frânt deja inima o dată. Dar dacă există *un singur* motiv pentru care ar trebui s-o faci, atunci poate că în acela ar trebui să te încrezi. Ai stat închisă în orașul ăsta amorțit cu doi ani mai mult decât plănuiseși vreodată. Cred că doar tu poți ști dacă acum e momentul potrivit să pleci din nou de-acasă și să-ți continui viața.

Dădu aprobator din cap după micul ei discurs, de parcă ar fi vrut să confirme însemnătatea vorbelor pe care le rostise.

Grace se gândi câteva clipe, apoi oftă și zise:

— Ai dreptate. Poate că din exterior pare nebunesc, precipitat și absurd, însă am o presimțire bună în legătură cu asta. Oricum, nu cred că pot să fiu plecată toată vara – am o mulțime de pregătiri și demersuri de făcut, înainte să mă întorc la facultate în toamnă. Dar el plănuiește să viziteze Irlanda mai întâi și m-am gândit să merg cu el acolo, după care să mă întorc în America.

— Irlanda, zici? zâmbi Maggie. Știi, eu niciodată nu m-am mai întors acasă. N-am mai pus piciorul pe pământ irlandez din ziua în care am urcat în trenul ce ne-a dus la Titanicul acostat în Queenstown. Mi-a fost prea teamă de ocean. În barca aceea de salvare, pe când pluteam în bezna din mijlocul Atlanticului, mi-am făcut o promisiune: să nu mai călătoresc

niciodată pe-un vapor. Și e păcat, fiindcă mi-ar plăcea să știu ce s-a întâmplat cu vechea mea căsuță, să știu dacă cei ce trăiesc azi în Ballysheen cunosc câte ceva despre cei paisprezece care au părăsit pentru totdeauna comunitatea în acea zi de primăvară.

Oftă și râse ușor, apoi continuă:

— Nu cred că oamenii care trăiesc azi acolo au habar de ce ni s-a întâmplat nouă atunci. Probabil sunt prea ocupați să urmărească aiurelile îngrozitoare de la MTV și să se joace cu prostia aia de cub Rubik.

Grace chicoti și o aprobă:

— Probabil. Foarte probabil.

Pe verandă se lăsă liniștea și cele două se pierdură în gândurile lor tăcute, cu ochii la pisica ce fugărea o albină printre tufele de camelii.

***

Mama lui Grace își dădu acordul ca Grace să plece în Irlanda cu Jimmy. Fata tot amânase să-și dezvăluie planurile, fiind îngrijorată de reacția ei, întrebându-se dacă aceasta va fi împăcată cu gândul de-a rămâne singură-n casă.

— Cred că e o idee minunată, scumpo, îi zisese maică-sa. Și sunt încântată să văd că tu și Jimmy vă rezolvați problemele, în sfârșit. E băiat bun, mereu l-am plăcut – și tatălui tău îi era drag. Oricum, mătușa ta Martha se mută mai aproape, ca să stea cu ochii pe mine. Va trebui să mă obișnuiesc să locuiesc singură, de vreme ce, oricum, vei pleca la facultate în septembrie. Imaginează-ți toate rufele pe care *nu* va mai trebui să le spăl – oare, ce-o să mă fac?!

Grace și Jimmy vorbeau acum zilnic la telefon și dragostea dintre ei creștea tot mai mult cu fiecare zi. În câteva săptămâni, toate aranjamentele erau făcute și biletele de avion, rezervate.

Într-o zi, pe când se aflau toți la Blossom Tree Café, având câte o ceașcă de ceai și-o felie de plăcintă cu mere în față, Maggie făcu anunțul:

— Apropo, mă întrebam dacă v-ar deranja să vin și eu în Irlanda cu voi, copii.

— Ce?! exclamă Grace izbucnind în râs. Doar nu vorbești serios?!

Se uită peste masă, la Maggie, și-o văzu extrem de gravă.

— Vorbești serios? întrebă Grace pentru a doua oară, de data asta pe un ton mult mai așezat.

— Sigur că poți veni cu noi, interveni Jimmy. De fapt, pentru noi ar fi o onoare să te ducem înapoi acolo, nu-i așa, Grace? continuă el, dându-i un ghiont pe sub masă.

Grace era uluită:

— Da, bineînțeles, dar... ești sigură că starea de sănătate îți permite, Maggie? E un zbor tare lung până în Europa și, după ce aterizăm în Irlanda, tot vom mai avea un drum lung de parcurs cu mașina.

— Păi, spuse bătrâna, m-am gândit că nu trebuie decât să stau pe-un scaun în avion, la fel cum stau în scaunul meu vechi de-acasă. Ș-apoi nu cred că mă vei pune pe mine să conduc mașina. Deci care-ar fi deosebirea, în afară de cele câteva ore diferență de fus orar?

Jimmy și Grace o priviră uimiți pe Maggie.

— *Serios*? mai întrebă Grace o dată. *Chiar* vrei să vii?

— N-am fost în viața mea mai serioasă, răspunse Maggie. Știu, am aproape 90 de ani și nu-mi place să plec de-acasă prea des, ca să nu mai spun că n-am mai fost niciodată într-un avion și... toate celelalte motive pentru care asta sună ca o nebunie. Dar de când v-ați împăcat și ați hotărât să plecați în Irlanda, m-am tot gândit să vin cu voi. Am încercat să uit Irlanda în toți acești ani, dar mi-e imposibil. Sunt parte din ea și cred că sunt pregătită să mă întorc acum, după atâția ani. Mă îndoiesc că voi mai avea o altă șansă și recunosc că mi-ar plăcea să revăd vechea mea casă, înainte să fie prea târziu. Și, mi-am zis eu, de ce nu?! Poate că e timpul să mă-ntorc, în sfârșit, acasă.

— Cred că e fantastic, Maggie, de-a dreptul fantastic și ne-ar plăcea să te ducem înapoi. Dar ești complet sigură? N-o să fie prea trist pentru tine? sondă terenul Grace.

— Hm... probabil. Dar cred că n-ai cum s-ajungi la „aproape 90 de ani“, fără să trebuiască să înfrunți din când în când și tristețea. Cred că-mi va face bine să văd locurile acelea din nou – și chipurile oamenilor care locuiesc acolo acum. Sigur, ei n-or să bage în seamă o băbuță ce le dă târcoale, nu-i așa? Iar apoi mă pot întoarce la Chicago cu tine, Grace, când Jimmy va pleca să viziteze restul Europei. Dacă o bătrânică n-o să vă încurce prea tare, chiar mi-ar plăcea să vin cu voi.

Așa rămase stabilit. Maggie avea să vină în Irlanda cu ei, să meargă toți în Ballysheen. Fata care plecase cu ani în urmă se întorcea acum acasă...

***

Când avionul vui asurzitor pe pistă și decolă, Maggie închise ochii, savurând viteza și senzația că-i împinsă înapoi în scaun. Nu se mai simțise atât de vie de ani întregi. Zâmbi când se uită în jos la câmpurile ca niște petice și văzu cum pământul pe care-l numise „acasă“ în mai toată viața ei se pierde în umbra norilor, pe măsură ce aeronava urcă din ce în ce mai sus. Duse mâna la buzunarul hainei pe care și-o împăturise cu grijă în poală. Da, se afla tot acolo. Pachetul de scrisori era în siguranță.

CAPITOLUL 37

Ballysheen, Irlanda, 1982

Zborul peste ocean o epuiză pe Maggie. Până când aterizară pe Aeroportul Shannon, era deja obosită și acum se bucura că Grace insistase ca ei să rămână peste noapte la un hotel din zonă, înainte de a-și continua în ziua următoare călătoria spre nord, până în comitatul Mayo. Abia dacă mai avu putere să remarce covorul frumos și decorul de bun-gust din camera de hotel, că se și afundă imediat într-un somn profund.

A doua zi, șezând confortabil în mașina închiriată, Maggie privea fermecată zonele rurale care i se derulau prin fața ochilor, dincolo de geamul mașinii. Mintea ei zbură din nou la călătoria cu trenul pe care o făcuse cu mulți ani în urmă plecând din Castlebar, la șuieratul zdravăn al locomotivei care-o speriase când ieșiseră din gară, la vuietul și zdruncinăturile stârnite de viteza crescândă cu care mergea trenul pe calea ferată spre Claremorris și, de-acolo, spre Limerick, iar apoi Cork. Călătoriseră atunci vreo opt sau nouă ore, până ce ajunseseră într-un final la Queenstown. Aerul sărat al mării, prezent peste tot în oraș, o amețise pe tânăra neobișnuită cu călătoriile. Își amintea fiecare detaliu și acum, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Jimmy conduse din orășel în orășel, oprindu-se ici și colo pentru câte o ceașcă de ceai sau un bol cu supă și pâine de casă. Culorile vii ale clădirilor și vitrinelor îi încântau pe toți trei. Fumul ce șerpuia în sus ieșind din hornurile înguste ale caselor se zărea și acum în căminele localnicilor, umplând aerul cu miros de turbă. Maggie îl simți imediat în nări și se trezi transportată din nou în bucătăria căsuței pe care o numise „acasă“ timp de șaptesprezece ani.

Ieșiră apoi în câmp deschis, trecând pe lângă lanuri verzi luxuriante, scunde ziduri din piatră și numeroși snopi de grâu și orz. În mod ciudat, Maggie deja se simțea acasă. Era liniștită și împăcată.

La asfințit, se apropiară de destinație. În față, văzură peisajul familiar al comitatului Mayo. Maggie privea acum tot mai tăcută priveliștile de dinaintea ei. Apoi îl zări. Cu forma lui maiestuoasă și ușor de recunoscut, se ivi muntele Nephin Mor. Încă mai era acoperit din loc în loc de zăpadă, rămasă din iarna aspră care tocmai se încheiase. Câțiva nori pufoși treceau

alene pe cer. Văzu câmpiile unde obișnuia pe vremuri să se uite la țăranii care scoteau cartofii din pământ. Își aminti cum, copilă fiind, privea recolta sărăcăcioasă de cartofi mănați, iar mama ei îi spunea că, altădată, vedeai câmpurile verzi pline de recolte sănătoase. Toată hrana de care avuseseră nevoie generațiile de dinaintea ei crescuse în tihnă în pământul negru din timpul iernii, primăvara tulpinile verzi și delicate străpungând pământul. Maggie se bucură să vadă că pe câmpurile verzi erau acum iarăși recolte bogate. Pământul mustea de viață și de roade, suficiente pentru a hrăni de zece ori mai mulți localnici. În mijlocul peisajului rural, totul îi revenea acum în minte – anotimpurile, conversațiile, râsetele, lacrimile și mâhnirile. Toate palpitau încă aici, ascunse printre zidurile parcă veșnice și printre dealurile ce fuseseră martore la atât de multe suferințe.

Maggie îl rugă pe Jimmy s-o ducă mai întâi pe malul lacului.

Rămăsese exact așa cum și-l amintea ea, de parcă s-ar fi uitat la o fotografie făcută cu șaptezeci de ani în urmă. Nu se schimbase nimic, din dimineața când ea și alți treisprezece călători plecaseră – ca și cum timpul s-ar fi oprit în loc; ca și cum câmpiile, munții și lacurile o așteptaseră să se întoarcă.

Jimmy și Grace stătură în mașină câtă vreme înaintă Maggie hotărâtă prin iarba înaltă, atingând ușor puful păpădiilor cu poalele fustei, sprijinindu-se în baston, cu pământul unduindu-se sub picioarele ei. Se opri la marginea lacului, pierdută în amintirile tinereții. Trase în piept aerul proaspăt, curat, umplându-și plămânii de suflarea Irlandei. Privi apa cu undele formate de briză. Prin minte îi fulgerară frânturi de conversație: Peggy și Katie, vorbind vesele despre viața din America; Séamus, invitând-o la dans; mătușa ei, spunându-i cu voce ascuțită că o ia cu ea în America să ducă o viață mai bună. Își aminti șovăiala și teama din clipa când urcase în trăsură. Și simți prezența lui Séamus stând chiar lângă ea, ținându-și brațul protector în jurul umerilor ei.

După o vreme, Grace și Jimmy veniră lângă ea și se așezară pe mal, stând toți trei pe hanoracele pe care Jimmy le adusese din mașină. Și ascultară amândoi poveștile lui Maggie, vrăjiți de liniștea și frumusețea locului.

— Vreme de șaptesprezece ani am numit aceste dealuri și câmpii „acasă“, le mărturisi Maggie melancolică. Apoi, timp de șaptezeci de ani am spus altui loc „acasă“. Numai că eu, de fapt, aparțin acestui loc. Acum sunt, cu adevărat, acasă.

Un nor solitar rătăci pentru o clipă în fața soarelui, aruncând o umbră pe pământ. După ce trecu, Maggie închise ochii, bucurându-se de căldura care-i inundă trupul. Căută în buzunarul hainei micul teanc de scrisori legate cu o bucată de sfoară zdrențuită și zâmbi.

— Ești pregătită să mergem în sat? o întrebă Grace, ajutând-o să se ridice în picioare.

— Mai pregătită de-atât n-o să fiu nicicând, îi replică ea surâzătoare.

Grace o văzu ștergându-și o lacrimă de pe obraz – părea vulnerabilă. Aproape că o întrezărea pe fata de 17 ani care privise acest loc crezând că e pentru ultima oară.

Jimmy parcă mașina și intrară împreună pe strada principală, printre localnicii care-și vedeau de treburile lor, râzând și discutând în fața poștei și a măcelăriilor, fără să știe nimic despre bătrâna care trecea pe lângă ei.

Biserica parohială St. Patrick arăta la fel, cu ferestrele înalte, arcuite și turla semeață. Răcoarea și liniștea dinăuntru te invitau la un bine-venit repaus, după freamătul și zgomotul de afară. Maggie intră să aprindă o lumânare în fața altarului înalt. Jimmy și Grace o așteptară mai spre intrarea în naos, lăsând-o pe Maggie cu gândurile și rugăciunile ei.

— Hei, Grace, ia uite, șopti Jimmy arătându-i inscripția de pe o plachetă din piatră, încastrată în peretele de lângă ușă.

Cei doi rămaseră uimiți de ceea ce văzură:

„În memoria tuturor celor care, pe 10 aprilie 1912, au plecat din această parohie spre o lume nouă, luând parte la călătoria inaugurală a Titanicului și pierind în Oceanul Atlantic pe 15 aprilie 1912, când nava s-a scufundat. N-o să-i uităm niciodată. Pentru singurele supraviețuitoare cunoscute, Maggie Murphy și Peggy Madden: Vă așteptăm acasă. Întotdeauna."

— Dumnezeule, șopti Grace. Și-au amintit de ei. Și-au amintit de toți. Ea asta s-a întrebat mereu: dacă se va ști vreodată despre ei și dacă vor fi ținuți minte. Cât se va bucura!

Când Maggie își încheie rugăciunile, o duseră să vadă inscripția. Citi în tăcere toate numele celor care o însoțiseră și pe care-i iubise, întinzând mâna să simtă literele gravate în piatra rece și trecându-și degetele peste fiecare nume, de parc-ar fi mângâiat obrazul acelei persoane.

Kathleen Murphy, 44 de ani

Ellen Joyce, 33 de ani

Katie Kenny, 24 de ani

Patrick Brogan, 22 de ani
Maura Brennan, 35 de ani
Jack Brennan, 37 de ani
Eileen Brennan, 32 de ani
Michael Kelly, 17 ani
Mary Brogan, 29 de ani
Bridget Moloney, 23 de ani
Maria Cusack, 22 de ani
Margaret Daly, 26 de ani

Preotul, care le observase de ceva vreme interesul pentru plachetă, se îndreptă spre ei să le povestească puțin despre aceasta. Le spuse că, timp de câțiva ani, nu se vorbise despre moartea tragică a celor câțiva localnici. Dar, treptat, urmașii nefericiților călători au simțit că se cuvine să comemoreze evenimentul în fiecare an și să-și aducă aminte de cei care-și pierduseră viața în acel tragic 15 aprilie. Îi îndrumă apoi spre o pajiște ierboasă aflată în dreapta bisericii și le spuse că acolo era un clopot care, în fiecare an pe 15 aprilie, la ora 2:20 dimineața, bate la fiecare minut, timp de paisprezece minute, pentru a marca momentul scufundării Titanicului.

Maggie nu-i spuse cine este, preferând să rămână – așa cum își închipuia preotul – doar o turistă americană aflată în trecere și nimic mai mult.

Apoi se îndreptară către casele din sat.

Se schimbaseră multe. Vedeai magazine noi, drumul era asfaltat, iar mașinile și utilajele agricole treceau pe lângă ei huruind și lăsând în urmă noxe înecăcioase. Însă multe rămăseseră la fel: barul, podul de piatră, vechea clădire a școlii (acum transformată în locuință particulară). Cel mai tare o uimiră pe Maggie cei doi cireși – singurii rămași în picioare. În locul celorlalți fuseseră așezate bănci și în jur se plantaseră câteva răzoare de flori.

— Dar erau paisprezece, explică ea. De ce i-or fi tăiat? Erau atât de frumoși primăvara!...

Merse spre unul dintre cei doi copaci. Le trecuse perioada de înflorire, iar acum coroana lor de un verde viu arunca o umbră plăcută pe pavajul de dedesubt.

— Aș vrea să stăm puțin aici, zise ea atingând scoarța unuia dintre copaci, făcând un cerc cu degetul și uitându-se în sus prin umbra răsfirată a ramurilor.

Oftă. Apoi observă scrijelitura din trunchi: *MM* și *SD*. Fără să le spună nimic lui Grace și lui Jimmy, zâmbi recunoscând inițialele ei și-ale lui Séamus.

— Bătrână romantică și prostuță, chicoti Maggie încet.

Fu de acord ca Jimmy să-i facă o fotografie, așa cum promisese el că va face pe parcursul întregii lor călătorii – să imortalizeze amintirile, pentru ca ea să nu mai uite și să nu se mai îndoiască niciodată.

Se îndreptară apoi spre marginea satului, acolo unde începeau câmpiile. Maggie înainta hotărâtă spre o anume căsuță dărăpănată din piatră, aproape ascunsă vederii de iarba înaltă și bălăriile care crescuseră nestăpânit în jurul ei, încolăcite printre pietrele sfărâmate ale zidului, furișându-se și răsucindu-se prin ramele goale ale ferestrelor. Jimmy și Grace rămaseră pe loc.

— Asta a fost casa mea, le zise ea deschizând ușa șubredă din lemn, care scârțâi și trosni când fu împinsă peste iarba lungă și deasă ce șerpuia în jurul ei. Aici am locuit.

Se opri în ceea ce mai rămăsese din vechiul prag al ușii, văzându-se din nou acolo, în dimineața aceea liniștită de primăvară – când o privise pe Peggy aruncând petale de cireș peste capul Maurei Brennan, chicotind și râzând cu bucurie în așteptarea călătoriei. Își aminti de burta umflată a Maurei și închise ochii, încercând să-și alunge din minte imaginea ei stând pe puntea Titanicului, cu o mână ținându-l pe soțul ei, Jack, și cu cealaltă așezată grijuliu pe pântec. Ce viață fericită ar fi avut, dacă lucrurile ar fi stat altfel!

Printre ruine, pe sub ramurile noduroase, aproape că putea simți prezența mătușii Kathleen. Țeapăna, sincera, pragmatica și încrezătoarea mătușă Kathleen, stând în pragul ușii cu mâinile în șold și îndemnând-o pe Maggie să se ducă să-i anunțe pe ceilalți că trăsurile sunt pregătite. Îi văzu chipul, cu zâmbetul ascuns de atâta nerăbdare să-i arate nepoatei câte-o așteaptă în America. Imaginea se șterse când un nor trecu pe deasupra, făcând să dispară lumina soarelui și învăluindu-i pe toți trei – și casa, odată cu ei – într-o umbră rece.

— Niciodată n-am aflat ce i s-a întâmplat în noaptea aceea, zise Maggie încet învârtindu-se printre dărâmături. S-a asigurat că suntem toți conștienți de pericolul ce ne paște și știm ce-avem de făcut, apoi am pierdut-o. A dispărut fără urmă. Când am văzut nava aia înclinându-se și gemând în timp ce se rupea-n bucăți, mi-au trecut prin minte toate gândurile negre – poate era captivă pe undeva și poate că a ei era una dintre vocile disperate pe care le auzeam urlând în apele din jurul meu...

— Nu, Maggie, zise Grace punându-și brațul cu grijă în jurul umerilor fragili ai lui Maggie. Nu te gândi la asta. A fost o femeie foarte de treabă. Acum și-a găsit pacea.

— N-ai crede că aici cândva a fost o căsuță frumoasă, așa-i? Dar a fost și, dacă închid ochii acum, o pot vedea până la cea mai mică piatră din zid. Ceaunul atârnând deasupra focului, mirosul prăjiturilor cu ovăz ale mamei, dogoarea focului... Ah, era o casă minunată! Mi-a părut foarte rău c-a trebuit s-o părăsesc.

După ce-o lăsară să spună o rugăciune printre pietre și ierburi, Grace și Jimmy plecară cu ea spre alte case pe care Maggie voia să le vadă. Majoritatea arătau acum la fel ca a ei – acoperite de-un covor de buruieni, ascunzând amintirea a ceea ce fuseseră cândva. Însă printre grămezile de moloz și bălării pe care le vedeau alții, Maggie vedea amintiri. În fiecare piatră sfărâmată vedea chipuri cunoscute, simțea fumul ieșind pe hornurile căzute, auzea conversații prin ușile distruse, râsetele și mustrările părinților prin ferestrele goale. Deși toți pieriseră în ocean, o parte din viața celor care trăiseră în aceste case năruite încă dăinuia.

În ciuda trecerii timpului și a schimbărilor pe care le suferiseră, oamenii din sat trăiau cu simțul istoriei. Văzuse asta cu ochii ei, pe placheta gravată din biserică și la clopotul de pomenire. O alina gândul să știe că ea, mătușa ei și ceilalți nu fuseseră uitați și nici ignorați, ci amintiți și comemorați pentru viața pe care-o duseseră aici, pentru tăria sufletească și curajul cu care îndrăzniseră să lase totul în urmă, în căutare de mai bine.

Când lumina soarelui de după-amiază începu să pălească, mai rămăsese un singur loc pe care Maggie voia să-l vadă. Era mult de mers, așa că-l rugă pe Jimmy să se întoarcă la mașină. Din locul unde parcaseră, lângă biserică, porniră luând-o – după amintirile ei – pe un drum lăturalnic ce ducea într-o pantă ușoară spre poalele muntelui. La jumătatea drumului, îl rugă pe Jimmy să oprească.

— Nu durează mult, spuse ea coborând încet din mașină și deschizând poarta care marca intrarea pe un teren privat.

Se uită de la dreapta la stânga parcă așteptând ceva, apoi se întoarse la mașină închizând poarta în urma ei.

— Sperai să vezi altceva, Maggie? întrebă Grace timid.

— Da, scumpo. Aici locuiau Séamus și tatăl lui. Casa parcă a dispărut fără urmă. Nici nu zici c-a fost aici vreodată. În fine, nu mai contează, continuă ea. Ce-a fost, a fost...

Se întoarseră la lac să mănânce proviziile pe care le cumpăraseră dintr-o prăvălie aflată în apropiere, însă Maggie vru să se odihnească pe bancheta din spate a mașinii, lăsând briza rece a serii să pătrundă prin geamul deschis. Între timp, Grace și Jimmy se așezară pe iarbă. Pentru o clipă, Maggie le invidie tinerețea și ușurința cu care-și schimbau poziția corpului, stând când întinși, când în picioare, când în fund. „Posibilități pe care le consideri ca fiind de la sine cuvenite, când ești la prima tinerețe“, își zise ea mușcând din pâinea moale și savurând fiecare înghițitură.

Îi privi în tăcere pe cei doi îndrăgostiți care se plimbau fericiți pe lângă lac, căutând cel mai bun loc pentru aruncat pietre în apă, râzând și glumind după fiecare încercare – fie reușită, fie eșuată. Asta o făcu pe Maggie să-și aducă aminte de ea, de Séamus și de multele, nenumăratele zile fericite pe care le petrecuseră chiar în acest loc, făcând exact același lucru. Văzută din spate, Grace aducea oarecum cu Maggie, doar că părul i se ondula pe umeri într-un fel în care al lui Maggie nu se ondulase niciodată. Râse, când își aminti cum o obsedaseră buclele în tinerețe. Iar Jimmy, da, chiar putea fi confundat cu Séamus: aceiași umeri lați, constituție robustă și păr blond, ciufulit.

În timp ce-o privea pe strănepoata ei alături de bărbatul pe care se vedea cu ochiul liber că-l adoră, Maggie realiză că e mândră de alegerile și deciziile pe care ea însăși le luase-n viață. Era mândră de familia ei și mândră să numească acest loc „acasă“.

La asfințit, ieșiră din Ballysheen și se îndreptară spre o pensiune din vecinătate, unde aranjaseră din timp să stea. În mașină se lăsase tăcerea, fiecare cu gândul la ce văzuse în cursul zilei. Grace se emoționase nespus când o văzuse pe Maggie mergând printre ruinele casei sale și prin curțile oamenilor pe care-i cunoscuse bine. Și fusese mișcată de felul în care parohia își făcuse un obicei din a comemora victimele Titanicului. Acelea

erau și rudele ei. Aceasta era țara în care strămoșii ei trudiseră, în lupta lor pentru supraviețuire. Se simți legată de aceste pământuri, de zidurile și pietrele printre care se strecurase, de vetrele unde ei își copseseră cândva pâinea. Și, totuși, nu era sigură că făcuse bine s-o aducă pe Maggie aici. Era un pic îngrijorată de reacțiile ei și de faptul că aceasta nu scosese o vorbă de când plecaseră din sat.

— Cum te simți acum, că ai revăzut totul, Maggie? o întrebă ea aplecându-se spre bancheta din spate, pentru ca Maggie s-o audă peste zgomotul motorului.

Maggie reflectă un timp la întrebarea ei, apoi spuse:

— Și eu m-am întrebat asta, scumpo. Și, știi ceva?... Sunt bucuroasă. Mă bucur că m-am întors să mai văd o dată totul cu ochii mei. Da, m-am întristat puțin, când am văzut toate casele acelea căzute în ruină. Dar la ce puteam să m-aștept după șaptezeci de ani? Cumva, degradarea lor nici nu contează. Căci am simțit spiritul locului și, doar atingând pietrele căzute, am simțit că-i regăsesc pe toți cei pe care-i știam, că-i ating parcă din nou. E ca și cum n-ar fi plecat niciodată; ca și cum ar fi încă aici, printre bălării și dărâmături. Cum mă simt? Împăcată, cred. Da, împăcată.

— Îmi pare atât de rău că locuința lui Séamus nu mai e acolo! zise Grace. Știu că ți-ar fi plăcut s-o vizitezi.

— Da, e păcat, dar după atâta vreme nu mă miră, mărturisi Maggie. Fermierul care deține acum pământul de-acolo n-avea cum să știe că, într-o zi, va veni o bătrânică să caute casa unui bărbat care-a trăit acolo cu zeci de ani în urmă.

— Cred că l-aș fi plăcut pe Séamus, zise Grace uitându-se prin fereastra mașinii la peisajul rural. Pare să fi fost un om minunat. Mi-ar fi plăcut să-l cunosc.

Maggie zâmbi, privind un iepure care țâșnise în vizuina lui speriat de zgomotul mașinii, și spuse:

— De fapt, scumpo, întâmplarea face că l-ai cunoscut. Chiar l-ai cunoscut.

— Ce?! strigară Grace și Jimmy la unison.

— Ce vrei să spui? se precipită Grace, în timp ce Jimmy încetini mașina și opri în dreptul unei porți din apropiere. Nu l-am cunoscut niciodată! Cum aș fi putut să-l cunosc, dacă el a locuit toată viața în Irlanda?!

Maggie își luă ochii de la geam și o privi drept în față pe Grace:

— A fost străbunicul tău, Grace. Omul care te tachina cu toate cuvintele lui stâlcite, fuma pipă și-ți spunea povești de demult. Acela era Séamus. De fapt, James – cum îl știi tu. Și-a schimbat numele, când a ajuns în America.

Mintea lui Grace se agita năucă:

— *Séamus* era James? Străbunicul James? Dar...

Apoi izbucni în râs.

— Nu-mi vine să cred! Deci, până la urmă, *te-ai căsătorit cu Séamus*? Acel Séamus! Séamus pe care l-ai iubit, cel care-a scris acele scrisori... După toate necazurile prin care ați trecut, ai reușit să te căsătorești cu el?!

Acum Maggie era cea care se amuza.

— Da, scumpo. M-am căsătorit cu el! S-a creat o mare neînțelegere, după ce telegrama mea de pe Titanic a fost incomplet transmisă și bietul de el a crezut că nu mai vreau să-l văd niciodată. Dar, din fericire, după ce-a aflat că supraviețuisem, a căutat adresa mătușii mele din Chicago și mi-a scris. N-o să uit niciodată ziua când am primit scrisoarea lui. Era primul om de-acasă cu care luam legătura, după tragedia cumplită care se petrecuse cu noi toți. Și îmi scria acolo niște lucruri atât de înduioșătoare... că speră să duc o viață lungă și fericită și că, după moartea tatălui său, are de gând să-și vândă pământul și să-și caute de muncă în filaturile de bumbac din Anglia. Desigur, de data asta *eu* am fost cea nedumerită, pentru că în telegramă îl îndemnasem să vină cât mai repede posibil în America. Oh, a fost o perioadă înfiorătoare, plină de teamă și nesiguranță... Sigur, astăzi voi ați putea lămuri totul rapid (cu un telefon sau cu acele faxuri și computere sofisticate). Dar pe atunci nu aveam nimic din toate astea și trebuia să așteptăm ca scrisorile să traverseze oceanul pe vapor, apoi să fie purtate pe șine de tren și, mai la urmă, să se rostogolească pe drumuri prăfuite, bătătorite de căruțe trase de cai. În fine, până la urmă scrisoarea mea l-a găsit tocmai la timp, înainte să apuce să se mute în Anglia – așa a înțeles că eu îl așteptam să vină la mine. Prin urmare, după ce-a vândut peticul de pământ moștenit de la tatăl său, a făcut rost de bani pentru un bilet de vapor până în America. Și, într-o bună zi, a ajuns la Chicago, în gara Union. Imediat ce m-a văzut, a căzut în genunchi și-a izbucnit în plâns. Pe loc, mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Am plâns și eu – și-am zis „da“! Niciodată nu mi-a spus că deja mă ceruse în căsătorie, în acea ultimă scrisoare din pachetul pierdut. Până în ultima zi a vieții lui, n-a vrut să-mi spună ce scrisese în ele. Zicea că, oricum, nu mai contează.

— Uau! Deci Séamus a fost străbunicul meu! Dar de ce și-a luat numele de James? întrebă confuză Grace.

— Păi s-a săturat să-și rostească numele pe litere pentru toată lumea, explică Maggie. Vezi tu, acești americani neghiobi nu știu să pronunțe cum trebuie numele irlandeze. Îi ziceau „Sea-mus“! O, cât mai râdeam de el! Așa că, într-o zi, m-a anunțat că-și schimbă numele în James (versiunea englezească a lui Séamus) și schimbat a rămas pentru tot restul vieții.

— Vai, sunt atât de bucuroasă, Maggie! Sunt atât de fericită că el a fost soțul tău – și că l-am cunoscut. Îmi amintesc că vă iubeați atât de mult. E nemaipomenit, Maggie! Nu-mi vine să cred că n-am făcut legătura până azi.

— N-aveai de ce s-o faci, bănuiesc, ridică din umeri Maggie. După ce-a murit, am resimțit enorm absența lui. Nu mi-a plăcut să vorbesc despre el la trecut. Și apoi, s-a întâmplat să scrii articolul și acel domn amabil mi-a înapoiat scrisorile... Cred c-am fost atât de copleșită de amintiri și de noile evenimente, încât am uitat că tu nu știi nimic despre povestea noastră din tinerețe. Am presupus că ești la curent. A trecut atât de mult timp de când am vorbit ultima oară despre viața noastră dinainte de Titanic – când eu eram Maggie Murphy și el era Séamus Doyle... Am fost doi oameni pe care mutarea aici i-a schimbat atât de mult și am trăit atâtea decenii viața noastră cea nouă, încât mi se pare că acei adolescenți care eram noi cândva au rămas pierduți pe un alt continent.

Mai vorbiră o vreme, acum împăcați, despre bătrânul pe care Grace îl cunoscuse drept străbunicul ei și despre cum destinul conspirase să-i despartă pe Maggie și pe Séamus. Miraculos fusese felul în care, până la urmă, fiecare dintre cei doi regăsise drumul spre celălalt.

— Da, întări Maggie. A fost un om cu adevărat minunat, iar eu am fost cea mai norocoasă femeie din Chicago, că m-am măritat cu el. L-am iubit enorm. Și, Grace, adăugă ea, te-a iubit, să știi. Te-a iubit foarte, foarte mult. Ai fost botezată după mama lui. Asta a fost dorința lui.

CAPITOLUL 38

Chicago, toamna, 1982

În ziua când Grace plecă la facultate, frunzele începeau să se aprindă în culorile frumoase ale toamnei. Tonurile roșcate, aurii și arămii străluceau în soarele dimineții, aruncând o lumină caldă peste străduțele și câmpurile ce-i înconjurau casa.

Nu-i era ușor să-și părăsească mama și nici amintirea tatălui, fiindcă amândoi îi fuseseră aproape și-o alinaseră câtă vreme locuise în casa părintească. Însă după reîntâlnirea cu Jimmy, după ce descoperise adevărul despre străbunicul ei și după ce-și vizitase în vara aceea locul de obârșie, Grace căpătase un nou scop în viață, un adevărat sentiment de apartenență și o anumită siguranță. Era ceva care le lipsise – atât ei, cât și mamei sale – de când murise tatăl lui Grace, iar regăsirea unei astfel de stări sufletești însemna că e pregătită să plece, să meargă mai departe în viață. Văzuse cu ochii ei măreția muntelui Nephin Mor, pășise pe pământul muncit de strămoșii ei, atinsese zidurile caselor modeste de unde se trăgea familia ei, iar acum sufletul lui Grace era plin de simțul prezenței și-al continuității, care trecea dincolo de granițele gărdulețului alb ce înconjura grădina elegantă a mamei sale.

Stând pe pat, copleșită de amintirile și conversațiile ce fremătau în aerul din jurul ei, retrăi momentul când fusese martoră la nașterea unui vițel, cu tatăl ei alături, în hambarul luminat de-o lampă. „Continuitatea vieții, șoptise el în timp ce stăteau amândoi pe un balot de fân și priveau minunea ce-avea loc în fața lor. Instinctele primare. Că e un copil, un vițel sau un lan de grâu, toți avem menirea să continuăm – să mergem mai departe, s-o luăm de la capăt. Sper că-ți vei aminti mereu momentul ăsta, Grace, și că vei găsi întotdeauna un motiv s-o iei de la capăt, indiferent ce-o să-ți rezerve viața.“ Speriată și fascinată, nu reușise să-și ia ochii nicio secundă de la vițelul care aluneca pe paiele curate. Se uitase cum îl linge vaca, spălându-l, și bătuse din palme de bucurie când animalul se ridicase pe picioarele tremurânde și făcuse primii pași timizi.

Își aminti toate astea acum, când se uita prin camera copilăriei sale. Atâta amar de vreme, nu reușise să găsească un motiv pentru care să continue, s-o ia de la capăt. Acum se gândi că bărbatul pe care-l iubea o așteaptă în

mașină și că mama ei nu mai avusese niciun atac de câteva luni, apoi o auzi pe femeie fluierând veselă în timp ce-și făcea de lucru cu niște găleți de vopsea și câteva pensule, gata să redecoreze camera lui Grace. Realizând că are toată viața în față, Grace simți în inima ei bucuria și dorința de a merge mai departe, de a continua.

Înainte să iasă pe autostradă, Grace îl rugă pe Jimmy s-o ducă acasă la Maggie, să-și ia rămas-bun. Mereu o iubise pe bătrânica ei dragă, dar se apropiase și mai tare de ea în ultimele luni, descoperind detalii despre viața ei pe care nici propriii copii nu le știuseră. Grace se simțea privilegiată că Maggie împărtășise cu ea cele mai intime gânduri, speranțe și temeri – de pe vremea când fusese o tânără de 17 ani, dar și ca bătrână de 90 de ani. Pe drumul de întoarcere din Irlanda, Maggie îi mărturisise că, în sfârșit, după atâția ani, suferința și frica din acea noapte îngrozitoare, pieriseră aproape cu totul:

— Erau ca niște ecouri, Grace, și am auzit aceleași ecouri vreme de șaptezeci de ani. Huruitul trăsurilor ieșind din Ballysheen, șuieratul trenului pe calea ferată spre Cork, tânguiala cimpoiului în timp ce ne depărtam de țărmurile Irlandei, râsetele din Sala Mare în seara când am sărbătorit ziua lui Katie, strigătele bieților oameni care se zvârcoleau în apa înghețată, scârțâitul navei care se frângea în două, valurile ce plesneau barca de salvare... Le-am purtat cu mine toată viața. Nu le mai aud acum, Grace. Pentru prima oară, nu mai aud ecourile.

După ce se întorsese la Chicago, Maggie continuase să fie asaltată de invitații în emisiuni televizate și la posturi radio, ca să vorbească despre povestea de pe Titanic. Pentru o vreme, n-o deranjase fărâma de celebritate și îi plăcuseră la nebunie prânzurile fastuoase și buchetele de flori. Dar mai presus de toate evenimentele organizate în sălile de conferințe ale hotelurilor de lux, cel mai mult prețuise o anumită invitație la prânz. Aceasta sosise sub forma unei scrisori.

Draga mea Maggie dragă,

Nu-mi vine să cred că te-am regăsit. După atâția ani! Deschid ziarul la micul dejun și iată-te acolo – o fată de 17 ani, zâmbind către mine. Și strănepoata ta îți scrie povestea călătoriei pe Titanic. Mai să leșin peste bolul cu cereale, îți zic!

Am fost atât de fericită să aflu că mai trăiești pe-acest pământ binecuvântat (și arăți atât de bine pentru vârsta ta)! Cum au trecut șaptezeci de ani de la acea noapte îngrozitoare? După ce-am pierdut legătura, n-am crezut că te voi mai găsi vreodată, Maggie. Dar ești aici, în Chicago, când eu locuiesc în Chicago de treizeci de ani – cine-ar fi crezut?! E un miracol să fim amândouă prin vecinătate!

În fine, am vorbit despre tine cu nepoata mea, iar ea a venit cu ideea să sun la ziar și să fac rost de adresa ta. Desigur, ei n-au vrut să mi-o dea, așa că a trebui să le trimit lor această scrisoare, iar ei mi-au promis că ți-o vor expedia. O să am eu ac de cojocul lor, dacă nu se țin de cuvânt! Sper că scrisoarea asta va ajunge la tine, Maggie, fiindcă ar însemna enorm pentru mine să te revăd. Am atâtea să-ți spun și atâtea să te întreb...

Ne putem întâlni cândva la un prânz?

Am anexat numărul meu de telefon și adresa la care locuiesc și mi-ar plăcea tare mult s-aud vești de la tine.

Cu cele mai calde urări,
Peggy Kelly (Madden)

Cele două supraviețuitoare se întâlniseră într-o după-amiază însorită de iunie. Grace insistase s-o ducă pe Maggie cu mașina. Maggie insistase să se delecteze cu ceai și prăjitură la The Blossom Tree Café, iar Peggy insistase să poarte amândouă mănuși și pălării. Printre multe lacrimi și multe hohote de râs, își amintiseră de vremurile trecute și povestiseră amănunte din viețile lor. Nimeni n-ar fi putut să înțeleagă groaza pe care aceste două femei blânde și demne o trăiseră în acea noapte de aprilie din 1912. Dar *ele* înțelegeau; și se ținuseră de mână, privindu-se una pe alta cu ochi îmbătrâniți și înlăcrimați, de parcă ar fi confirmat în tăcere amintirile celeilalte și legătura care avea să le unească mereu, indiferent cât timp sau spațiu le-ar fi despărțit.

— Maggie, a sosit timpul, o anunță Grace acum gata de plecare, îmbrățișându-și străbunica iubită pe veranda din față a căsuței sale. Sunt gata de drum, iar mama a și început să râcâie vechiul tapet de pe pereții dormitorului meu! Plec, în sfârșit...

Maggie o strânse în brațe mai îndelung decât o făcea de obicei:

— Era și vremea, domnișoară. Ai de recuperat o bună bucată din viață. Să ai grijă de tine și să le arăți oamenilor acelora de la ziar de ce ești în

stare.

Apoi îi puse fetei în palmă o ramă mică, ovală.

— Ce-i asta? întrebă Grace.

Întoarse rama cu fața și văzu o fotografie alb-negru decolorată, ce înfățișa un tânăr chipeș care semăna mult cu Jimmy.

— Acesta e străbunicul tău, scumpo. E Séamus, după ce-a ajuns în America. Frumos de pică, nu-i așa? Mereu avea mare grijă de mine, să știi, o asigură Maggie.

Grace rămase un moment să studieze fotografia, negăsindu-și cuvintele.

— Și tu să te asiguri că băiatul ăsta al tău are mare grijă de tine, adăugă Maggie, zâmbindu-i lui Jimmy, care stătea pe trepte, în spatele lui Grace.

— Oh, nu trebuie să-ți bați capul cu asta, Maggie, o liniști Jimmy surâzând. O să am mare grijă de Grace. Am lăsat-o să-mi scape o dată, n-am să fac din nou aceeași greșeală.

— O să-ți scriu și-o să te sun cât de des pot, promise Grace dându-i lui Maggie o ultimă și înlăcrimată îmbrățișare. Și îți mulțumesc, Maggie, pentru tot!

Bătrâna înțelese și-o sărută ușor pe obraz.

— Du-te, îi zise. Du-te și fii fericită.

***

După plecarea lor, rămase o vreme în pragul ușii, lăsând căldura soarelui de toamnă să-i mângâie chipul. Privind frunzele pe care vântul le învârtea în rotocoale până spre pământ, simți brusc o pornire să facă ceva ce nu mai făcuse de ani buni. Coborând cu atenție cele câteva trepte, încremeni răbdătoare sub mesteacănul bătrân din spatele grădinii, așteptând și tot așteptând să cadă o frunză. „Dacă prinzi una, poți să-ți pui o dorință; dar trebuie să fii rapidă“, își aminti că-i zicea Séamus în timp ce împrăștiau cu piciorul grămezile de frunze, în toamna când se căsătoriseră. Niciodată nu reușise să prindă vreuna și el râdea când o vedea țopăind și sărind de colo-colo, fugărind frunzele pe stradă, deși vântul le împingea și mai departe.

Acum, stătu nemișcată și atentă, așteptând. O frunză singuratică, de un auriu sclipitor, zbură alene prin aer și căzu ca un fulg în palma ei. Maggie zâmbi, închise ochii și-și puse o dorință.

EPILOG

Chicago, 1985

Maggie stătea liniștită în pat, recitind jurnalul pe care-l scrisese în tinerețe pe Titanic, fără să aibă habar că undeva departe, în Oceanul Atlantic, câțiva cercetători aflați pe o mică navă de explorare se holbau tocmai atunci la un ecran, în căutarea vasului naufragiat. La un moment dat, imaginea încețoșată a unei carene apăru din senin pe monitor. Locul de veci al Titanicului fusese descoperit.

Citind cuvintele pe care le scrisese în acel an tragic, lăsă amintirile s-o învăluie – rememorând până în cele mai mici detalii splendoarea și grandoarea acelei nave extraordinare. Revedea detalii din propriile amintiri, complet neștiutoare la imaginile ce ieșeau la lumină din adâncuri exact în acele momente: prora semeață a navei pe-ale cărei punți perfect lustruite stătuse cândva, ceștile de porțelan din care băuse cafea, titirezul băiețandrului pe care-l văzuse jucându-se vesel, cimpoiul bărbatului ale cărui cântece o emoționaseră până la lacrimi...

Își revedea cuvintele, așa cum cercetătorii vedeau acum obiectele care zăceau îngropate în nisipul de pe fundul oceanului, la peste trei kilometri adâncime. Coborând prin apele tulburi, exploratorii aveau să readucă în memoria colectivă fiecare ciob de sticlă, fiecare pantof rătăcit, fiecare piesă de mobilier făcută cu migală de mâinile cuiva, fiecare dintre sutele de pasageri și milioanele de nituri care cândva ținuseră laolaltă părțile navei. Dar bătrâna nu putea vedea în clipa asta cum amintirea celor o mie cinci sute de suflete luate de ape era răscolită de manevrele navei de cercetare.

Maggie își întinse oasele în tăcere, ținând în mână fotografia soțului ei, având alături pe pat valiza mică și neagră și-n partea cealaltă un teanc de scrisori legate cu grijă și așezate în buzunarul hainei. La fel cum fuseseră toate, în dimineața când plecase ea din Ballysheen. Își aminti de promisiunea pe care și-o făcuse, după ce se urcase în ultima barcă de salvare coborâtă peste bordul Titanicului. Repetă aceleași cuvinte acum, în liniștea ce plutea peste întunericul din jur:

— Vin acasă, Séamus. Mă întorc acasă.

Apoi închise ochii.

Împăcată.

În cele din urmă.

Sfârșit

NOTA AUTOAREI

Cartea de față este inspirată din fapte reale, descriind povestea unui grup de paisprezece emigranți irlandezi care au plecat din comitatul Mayo, Irlanda, pentru a călători cu vaporul Titanic, ce urma să-i ducă la rudele lor din America. Pe plan local, grupul este azi cunoscut ca „Cei paisprezece din Addergoole“ – dispariția a unsprezece dintre ei reprezentând cea mai mare pierdere de vieți omenești dintr-o anumită regiune, provocată de scufundarea Titanicului. În acest roman, numele celor paisprezece persoane au fost schimbate. Satul Ballysheen, deși ilustrează satul Lahardane din comitatul Mayo, este o localitate fictivă.

Personajul lui Maggie Murphy este inspirat de cele mai tinere fete din grupul Addergoole (Annie Kate Kelly și Annie McGowan), iar personajul lui Kathleen Murphy este bazat pe cea care a fost Catherine McGowan, femeia considerată responsabilă pentru organizarea călătoriei – deși acest lucru n-a fost dovedit niciodată. Annie Kate Kelly era convinsă că ea a fost ultima femeie care a părăsit Titanicul, fiind ajutată să urce în ultima barcă de salvare, barca cu numărul șaisprezece, de un însoțitor care îi devenise prieten. Iar Annie McGowan i-a dezvăluit, spre bătrânețe, strănepoatei sale povestea scufundării vaporului Titanic.

Personajul lui Peggy Madden este conturat după Delia McDermott, care, după ce-a urcat într-o barcă de salvare, se pare că s-a întors în cabina ei ca să-și recupereze pălăria cea nouă. De asemenea, personajul lui Katie Kenny e inspirat de o altă fată din Addergoole, Nora Fleming, care călătorea spre New York pentru a se reîntâlni cu sora ei și care și-a sărbătorit cea de-a douăzeci și patra zi de naștere la bordul Titanicului, pe 14 aprilie 1912.

Restul personajelor din grupul ce a părăsit Ballysheen sunt vag inspirate din poveștile celor care i-au însoțit. Celelalte personaje și evenimentele privind viața de familie a lui Grace și-a lui Maggie sunt în întregime fictive.

Alți pasageri pe care membrii grupului irlandez i-au întâlnit la bordul Titanicului sunt inspirați din realitate, inclusiv preotul Francis Browne (ale cărui fotografii alb-negru cu Titanicul sunt cunoscute în toată lumea), Eugene Daly (cimpoierul), fata cu erupție (căreia i s-a refuzat îmbarcarea la Queenstown), tânărul Douglas Spedden (băiatul de la clasa I care învârtea un titirez), radiotelegrafiștii Harold Bride și Jack Phillips și, desigur, E.J.

Smith (căpitanul vasului), Bruce Ismay (președintele White Star Line), Thomas Andrews (proiectantul-șef și constructorul navei), C.H. Lightoller (ofițerul secund) și H.W. McElroy (șeful echipajului).

Marconigramele reproduse la începutul fiecărei părți din roman sunt mesaje reale trimise de pe Titanic și de pe Carpathia.

Moștenirea culturală rămasă de pe Titanic oferă amănunte cuprinzătoare despre construcția sa, părțile componente și diverse dotări, mergând până la mânerele cuțitelor folosite la cină. Pe parcursul romanului, am încercat să recurg la informațiile pe care le-am avut la dispoziție și să descriu cât mai autentic viața pasagerilor și a echipajului la bordul nefastului Titanic, precum și experiența supraviețuitorilor care au reușit să ajungă pe vaporul Carpathia, dar și a familiilor și prietenilor care așteptau vești despre soarta celor dragi.

Pentru mai multe informații despre „Cei paisprezece din Addergoole“, vizitați www.mayo-titanic.com ori satul Lahardane din comitatul Mayo, unde veți putea păși pe ulițele din parohia Addergoole, printre gospodăriile (multe dintre ele aflate acum în paragină) părăsite în 1912 de cei paisprezece localnici care au plecat în căutarea unei vieți mai bune.

MULȚUMIRI

A fost o foarte veche dorință de-a mea să scriu un roman despre Titanic. Dintotdeauna, acea epocă, fotografiile cu nava și povestea tristă a călătoriei sale inaugurale mi s-au părut nemuritor de profunde, tragice și romantice. După atâția ani în care m-am convins singură să renunț la o astfel de poveste remarcabilă, a sosit momentul centenarului, iar asta mi-a dat imboldul final de a scrie despre acest vas impresionant și despre moștenirea pe care a lăsat-o în urmă.

Datorez multe mulțumiri – în primul rând soțului meu, pentru că a avut răbdare să-mi asculte ideile și să mă sfătuiască hotărât atunci când credea că ceva „nu e prea grozav“ și pentru că făcea un mic gest de încuviințare ori de câte ori îi plăcea ce citea. De asemenea, îi mulțumesc că i-a dus pe copii la înot de multe ori, astfel încât mami să poată scrie. Vreau să le mulțumesc și băieților mei fantastici, fiindcă au lăsat-o pe mămica lor să scrie – și fiindcă sunt niște înotători atât de buni!

Trebuie să-i mulțumesc și surorii mele, care a citit primele capitole și a suportat discuțiile nesfârșite despre această carte; nepoatei și nepotului meu, deoarece au fost niște susținători atât de loiali și au venit cu numeroase idei de copertă; dar și soacrei mele, prima persoană care a citit integral textul romanului și m-a încurajat să-l public.

Le mulțumesc și lui Michael Molloy și Pauline Barrett de la The Addergoole Titanic Society, pentru că mi-au împărtășit poveștile minunate din parohie, prin intermediul site-ului lor și prin splendida carte a lui Pauline, *The Addergoole Titanic Story* – toate acestea inspirându-mă să-mi scriu cartea.

În cele din urmă, multe, multe mulțumiri incredibil de talentatului Jim McDonald, care mi-a permis să folosesc pe copertă minunata lui lucrare înfățișând Titanicul.

DESPRE AUTOARE

Hazel Gaynor este autoare și scriitoare independentă. Originară din Yorkshire, Anglia, în prezent locuiește în Irlanda cu soțul, cei doi copii ai săi și o pisică predispusă la accidente. Acesta a fost romanul ei de debut.

Poate fi contactată pe Twitter @HazelGaynor sau prin intermediul whimsandtonic.wordpress.com.

Editura ACT şi Politon

Str. Înclinată nr. 129, Sector 5, București, C.P. 050202.
Tel: 0723.150.590, e-mail: office@actsipoliton.ro
www.ACTsiPoliton.ro / www.blog.ACTsiPoliton.ro

Table of Contents